William Gibson

LUMINĂ VIRTUALĂ

William Gibson

Lumina virtuală

William Gibson este unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori americani de science-fiction. Din 1968 trăieşte în Canada, la Vancouver, un oraş puternic influenţat de expansiunea comercială a Japoniei, fapt care explică într-o oarecare măsură temele şi personajele scrierilor sale. *Neuromancer* (1984; trad. rom. „Neuromantul”, 1994) a consacrat definitiv subgenul *cyberpunk*, pe care Gibson l-a investit cu o valoare reală.

„Neuromantul” a câştigat aproape tot ceea ce-şi poate dori un autor de sf: Hugo, Nebula şi Philip K. Dick Award. Următoarele două romane, *Count Zero* (1986) şi *Mona Lisa Overdrive* (1988) alcătuiesc, împreună cu „Neuromantul”, prima şi cea mai celebră serie cyberpunk din istoria genului. „Lumină virtuală” (1993) se înscrie, cu succes, în aceeaşi categorie.

Lui Gary Gaetano Bandiera, mare fante, prietenul nostru

1. Luminoasele trupuri gigantice

CURIERUL îşi apasă fruntea pe fereastra din straturi de sticlă, argon şi plastic ultrarezistent. Priveşte cum trece pe deasupra oraşului o navă de război, ca o viespe ucigaşă, cu moartea atârnată sub torace într-o păstaie neagră şi netedă.

Câteva ore mai devreme, într-un cartier din nord căzuseră rachete; şaptezeci şi trei de morţi, act criminal încă nerevendicat. Aici însă, ziguratele îmbrăcate în oglinzi de pe Lazaro Cardenas, îşi înşiruie unul după altul luminoasele trupuri gigantice abătând ploaia de vise a nopţii către *avenidas*-urile în aşteptare – afacerile obişnuite, lumea fără sfârşit.

Aerul de dincolo de ferestre înconjoară fiecare sursă de lumină cu un halou palid, o tentă gălbejită trecând pe nesimţite în tonuri maronii. Unduind dinspre gurile de canal, fulgi fini, uscaţi, de zăpadă fecală şi-au făcut culcuş pe lentilele nopţii.

Cu ochii închişi se concentrează asupra fâsâitului climatizorului. Îşi închipuie că se află în Tokio, cu cameră cu tot, într-o aripă nouă a vechiului Palat Imperial. Se vede pe sine însuşi pe străzile din Chyoda-kû[1], pe sub înlănţuirile de suspine. Felinare roşii din hârtie pe o ulicioară.

Deschide ochii.

Mexico City este tot aici.

Cele opt sticle goale, miniaturi din plastic, stau aliniate cu grijă la marginea măsuţei joase: vodcă japoneză, *Come Back Salmon*, cu nume şi mai enervant decât gustul pe care-l lasă în gură.

Pe ecranul de deasupra consolei, *ptişka* îl aşteaptă într-o friză alburie. Când acţionează telecomanda, pometţii înalţi şi ascuţiţi se rotesc în spaţiul dindărătul ochilor curierului. Băieţii, perechile lor, apar invariabil venind din spate şi poartă mănuşi din piele neagră. Chipuri slave, trezindu-i amintiri nedorite din copilărie: duhoarea unui canal negru, scrâşnetul oţelului pe oţel sub un tren ce se leagănă pe şine, vechile tavane înalte ale unui apartament cu vedere spre un parc îngheţat.

Douăzeci şi opt de imagini periferice îi încadrează pe ruşi în serioasa lor împerechere: zăreşte figuri comune pe platforma înnegrită de fum a unui feribot asiatic.

Deschide altă sticluţă.

---

[1] Centrul economic şi politic al capitalei nipone (n. trad.).

Acum *ptişka*, mişcându-şi capetele ca nişte mecanisme bine unse, îşi înghit perechile, băieţii aroganţi, preocupaţi numai de ei înşişi. Unghiurile de filmare amintesc ardoarea cinematografiei industriale sovietice.

Privirea îi cade asupra buletinului meteo local. Un front de presiune coborâtă traversează statul Kansas. Alături, o nefiresc de clară transmisie prin satelit musulmană reia la nesfârşit numele Domnului într-o caligrafie fractală.

Bea vodcă.

Se uită la televizor.

După miezul nopţii, la intersecţia dintre Liverpool şi Florencia, curierul priveşte spre zona Rosa dindărătul unui dispozitiv elveţian pentru respirat, un Lada alb cu nanopori, ce-i încălzeşte bărbia proaspăt rasă.

Toate figurile care trec sunt mascate, cu gurile şi nările ascunse în spatele filtrelor. Unele, în cinstea Zilei Morţilor, se aseamănă cu maxilarele împodobite cu mărgele argintii ale craniilor rânjite, din zahăr candel. Indiferent de forma măştilor, toţi fabricanţii au aceleaşi pretenţii dubioase, pieziş liniştitoare, în legătură cu *viroizii.*

S-a gândit să scape de monotonie, poate chiar să descopere ceva cât de cât frumos sau interesant, dar aici nu-s decât feţe mascate, frica lui şi luminile.

Un automobil american vechi, abia târându-se, dă colţul dinspre Avenida Chapultepec, cu stropi de gudron pulsându-i sub bara de protecţie ce se bălăbăne, gata să se desprindă. O crustă prăfuită din răşină de culoarea colei şi cioburi de oglindă îl acoperă în întregime: la vedere a rămas numai parbrizul, negru şi lucios, opac precum o pată de tuş, amintindu-i de păstaia mortală a navei de război. Simte cum frica începe să sporească, de nestăpânit, de neînţeles, absolută, împrejurul acestui spectru de carnaval, Cadillac-ul, relicvă consumatoare de benzină în roba ei fantomatică de mozaic argintiu, murdar. De ce i se îngăduie să-şi adauge mizeria aerului şi aşa de nesuportat? Cine se află înăuntru, în spatele parbrizului negru?

Tremurând, îi urmăreşte trecerea.

— Maşina aia…

Se trezeşte că se apleacă înainte şi se adresează, fără să se poată stăpâni, cefei late, maronii a şoferului, ale cărui urechi

masive aduc oarecum cu toartele oalelor din lut oferite prin reţeaua comercială a hotelului.

— *El coche*[2], zice şoferul, care nu poartă mască şi, întorcându-se, pare acum a-l observa pe curier pentru întâia oară.

Curierul mai vede o dată Cadillac-ul acoperit cu mozaic din cioburi de oglindă în rubiniul reflectat de laserul unui club de noapte, apoi nimic.

Şoferul îl priveşte fix.

Îi spune şoferului să-l ducă înapoi la hotel.

Se trezeşte dintr-un vis cu voci metalice, pe coridoarele boltite ale unui oarecare aeroport european, cu figuri depărtate, abia întrezărite, în multe ritualuri de rămas bun.

Întuneric. Fâsâitul climatizorului.

Atingerea cearşafurilor din bumbac. Telefonul de sub pernă. Zgomotul traficului, estompat de ferestrele umplute cu gaz. Toată încordarea şi frica i-au dispărut. Îşi aminteşte de barul din curtea interioară. Chipuri. Muzică.

Simte cum îl cuprinde o linişte interioară, un echilibru rar întâlnit. Este singura pace pe care o cunoaşte.

Da, ochelarii sunt aici, închişi, lângă telefon. Îi trage afară desfăcându-le braţele cu o plăcere vinovată, pe care continuă cumva să o resimtă de la Praga încoace.

O iubeşte de aproape un deceniu, deşi nu se gândeşte la ea în asemenea termeni. Dar nu şi-a mai cumpărat alt soft, iar ramele negre din plastic au început să-şi piardă luciul. Eticheta de pe casetă este acum ilizibilă, tocită şi albită de atingerile lui, noaptea. Prea multe încăperi asemănătoare.

A trecut mult timp de când o preferă cufundată în linişte. Nu-i mai inserează sunetele pasionate. S-a deprins să le pună în joc pe ale lui, şoptindu-i-le în timp ce grăbeşte printre titlurile greoaie şi în sus, pe povârnişurile puternic denivelate, luminate de lună, ale unui loc ce nu-i nici Hollywood, nici Rio, ci o aproximare lejeră, digitală, a amândurora.

Ea îl aşteaptă, întotdeauna, în casa albă din capătul drumului ce urcă prin canion. Lumânările. Vinul. Rochia din mărgele negre peste perfecţiunea cuminte a pielii sale, albeaţa

[2] Tărăboanţa (span., în original) (n. trad.).

aceea, mărgelele negre perfect mulate şi reci ca pântecele unui şarpe, în sus, peste coapsa ei încordată.

Departe, sub cearşafuri din bumbac, mâinile lui umblă.

Mai târziu, în timp ce alunecă spre alt fel de somn, telefonul de sub pernă sună încet, o singură dată.

— Alo?

— Confirmarea rezervării dumneavoastră pentru San Francisco, spune cineva, o femeie sau un robot.

El apasă pe o clapă, înregistrând numărul zborului, urează noapte bună şi închide ochii în lumina slabă ce se strecoară pe lângă marginile întunecate ale draperiilor.

Braţele ei albe îl cuprind. Blondă, pentru totdeauna.

Doarme.

2. La drum cu Gunhead

SECURINT îşi spăla maşinile de intervenţie după fiecare al treilea schimb. Foloseau detergentul ăla grozav, Colby; nu puteai lăsa să arate oricum douăzeci de straturi de lac date manual.

În seara de noiembrie în care Republica Dorinţei pusese capăt carierei lui în serviciul de intervenţii armate, Berry Rydell ajunsese la faţa locului ceva mai devreme.

Îi plăcea cum mirosea înăuntru. Aveau chestia aia roz, pe care o puneau în soluţia de spălat pentru a înlătura praful drumului, iar mirosul îi amintea de o slujbă pe care o avusese într-o vară la Knoxville, în ultimul an de şcoală. Se aranjau apartamente individuale în clădirea golită a vechiului Safeway, de pe Jefferson Davis. Arhitecţii vroiau ca pereţii din blocuri de zgură să fie şlefuiţi într-un anume fel, dând la iveală griul şi lăsând numai puţin din vopseaua Safeway originală, de culoare roz, în micile scobituri şi fisuri din ziduri. Erau din Memphis şi purtau costume negre şi cămăşi albe din bumbac. Cămăşile îi costaseră, evident mai mult decât costumele, sau cel puţin tot atât cât ele, şi nu purtau niciodată cravată şi nici nu-şi descheiau nasturele de sus. Rydell îşi imaginase că aşa se îmbrăcau arhitecţii: acum, când trăia în L. A.[3], ştia că era adevărat. Îl auzise pe unul dintre ei explicându-i şefului de echipă că tot ceea ce făceau acolo reprezenta *etalarea*

[3] Los Angeles (n. trad).

integrităţii materialului, păstrată în timp. Se gândise că era, probabil, vrăjeală, dar îi plăcuse cum suna; cam la fel era cu oamenii în vârstă la televizor.

Dar de fapt însemna să dai jos cea mai mare parte a împuţitei ăleia de vopsea veche de pe mii şi mii de metri pătraţi de blocuri de zgură la fel de împuţite, cu un pulverizator cu cap oscilant fixat la capătul unui mâner lung, din oţel inoxidabil. Când credeai că şeful de echipă nu se uită, puteai să îndrepţi pulverizatorul asupra altui puşti, desfăşurând o coadă de păun de zece metri, ca un curcubeu înţepător, şi să-i şlefuieşti ochelarii de protecţie. Rydell şi prietenii lui purtau cu toţii asemenea chestii, australiene, în culori închise, ca să poţi vedea pe unde trebuia să dai şi pe unde nu. Trebuia să păstrezi distanţa, totuşi, pentru că de aproape pulverizatoarele puteau lua cromul de pe barele de protecţie. Rydell şi Buddy Crigger fuseseră amândoi concediaţi pentru asta, până la urmă, şi atunci traversaseră de cealaltă parte a lui Jeff Davis, iar Rydell îşi terminase noaptea cu fata aia din Key West – prima oară când se culcase cu o femeie.

Acum, iată-l în Los Angeles, la volanul unui Hotspur Hussar cu şase roţi, lăcuit manual în douăzeci de straturi. Hussar-ul era un Land Rover blindat care atingea două sute la oră pe drum drept – presupunând că găseai unul liber şi aveai timp să accelerezi. Hernandez, şeful lui de tură, zicea că nu te puteai bizui pe englezi pentru a construi ceva mai mare decât o pălărie, dacă voiai ca lucrul să funcţioneze când aveai nevoie de el; zicea că SecurInt ar fi trebuit să cumpere ceva israelian sau brazilian şi că, oricum, nu era nevoie de Ralph Lauren pentru proiectarea unui tanc.

Rydell nu se pricepea la aşa ceva, dar treaba asta cu vopsitoria era fără îndoială o exagerare. După el, vroiau probabil ca lumea să se ducă cu gândul la furgonetele alea mari, maronii, United Parcel, şi în acelaşi timp sperau, poate, să le facă să semene cam cu ceea ce vezi prin bisericile episcopale: fără prea mult sclipici pe firmă. Ceva moderat.

Oamenii care munceau la spălatul maşinilor erau mai toţi imigranţi mongoli, sosiţi de curând, care aveau probleme cu găsirea unei slujbe mai bune. În timp ce lucrau, cântau în felul ăla ciudat, gutural, iar lui îi plăcea să-i asculte. Nu reuşea să-şi

dea seama cum făceau; aducea cu orăcăitul brotăceilor, dar ca şi cum ar fi scos două sunete în acelaşi timp.

Acum lustruiau cu piele de bivol şirurile de butoni cromaţi de pe pragurile maşinii. Aceştia fuseseră prevăzuţi pentru fixarea plaselor metalice sub tensiune ce serveau la ţinerea la distanţă a mulţimii şi erau cromaţi doar pentru aspect. Dubele din Knoxville erau electrificate, dar cu sistemul acela, cu picurare, care le menţinea *umede*, ceea ce era mult mai neplăcut.

— Semnează aici, zise şeful de echipă, un puşti negru, tăcut, pe nume Anderson.

Anderson era student la medicină, la zi, şi arăta mereu ca şi cum n-ar fi dormit de două nopţi.

Rydell luă plăcuţa şi creionul optic şi semnă formularul. Anderson îi dădu cheile.

— Ar trebui să te mai odihneşti şi tu, spuse Rydell.

Anderson rânji, palid. Rydell se duse la Gunhead şi decuplă alarma.

Cineva scrisese aşa înăuntru, „Gunhead”, cu marker verde deasupra parbrizului. Numele prinsese, dar mai mult pentru că-i plăcuse lui Sublett. Sublett era texan, refugiat dintr-o tabără sinistră, de rulote, a unei videosecte. Zicea că maică-sa era gata să-i pună curu' la bătaie pentru biserică, indiferent despre ce-o fi fost vorba.

Sublett nu se prea înghesuia să discute despre asta, dar după câte îşi dăduse seama Rydell oamenii acolo trăiau cu ideea că video-ul era modalitatea preferată de comunicare a Domnului, ecranul însuşi fiind un fel de rug arzând fără să se mistuie[4].

— *El* se ascunde în detalii[5], spusese odată Sublett. Trebuie să-l cauţi cu *luare aminte.*

Orice formă ar fi luat acest mod de adorare, era clar că Sublett înghiţise mai multă televiziune decât oricare cunoştinţă a lui Rydell, mai ales filme vechi de pe canale care nu prezentau decât aşa ceva. Sublett zicea că Gunhead era numele unui tanc-robot dintr-un film de groază. Hernandez era de părere că

---

[4] Aluzie la întâlnirea lui Moise cu îngerul Domnului (Exod 3.2) (n. trad.).

[5] Joc de cuvinte: détails = detalii; tails = reversul medaliei (n. trad.).

Sublett scrisese el însuşi numele acolo. Sublett nega. Hernandez zicea să-l şteargă. Sublett nu-l băga în seamă. Rămăsese acolo; dar Rydell ştia că Sublett avea prea mult respect faţă de legi pentru a săvârşi vreun act de vandalism şi, oricum, tuşul marker-ului l-ar fi putut ucide.

Sublett avea alergii rebele. Se şocase din cauza diferitelor tipuri de detergenţi şi solvenţi, aşa că nu-l puteai face cu nici un chip să intre vreodată în hala unde se spălau maşinile. Alergiile îl făcuseră sensibil şi la lumină, aşa că trebuia să poarte lentilele alea de contact, cu oglindă. Ceea ce, cu uniforma neagră a SecurInt-ului şi cu părul lui blond deschis, îl făcea să semene cu un fel de robot ku-klux-klan-ist nazist. Care o cam putea încurca într-o dugheană prost aleasă de pe Sunset, să zicem, pe la trei dimineaţa, când nu-ţi trebuie decât nişte apă minerală sau Coca. Dar Rydell se bucura întotdeauna când îl avea în tură, pentru că era de departe cel mai nonviolent poliţist particular pe care-l puteai găsi. Şi probabil că nici măcar nu era nebun. Ceea ce, pentru Rydell constituia fără discuţie o notă în plus. După cum îi plăcea atât de mult lui Hernandez să scoată în evidenţă, SoCal[6]avea reglementări mai stricte cu privire la cine putea sau nu să fie frizer.

Ca şi Rydell, mulţi dintre oamenii de intervenţie de la SecurInt erau poliţişti, de diferite specialităţi, unii dintre ei lucraseră chiar la DPLA[7], şi dacă interdicţia de a fi luate în misiune arme personale constituia un indiciu, atunci de la tovarăşii lui de lucru era de aşteptat să apară tot felul de fierătanii. În uşile de la camera personalului erau detectoare pentru metal şi Hernandez avea de obicei sertarul plin cu pumnale, nunceacuri, cuţite-stilou, boxuri, stilete pentru carâmbi şi tot ce mai semnalau detectoarele. Exact ca vinerea dimineaţa la un liceu din South Miami. Hernandez le înapoia totul la terminarea schimbului, dar când plecau în misiune, se presupunea că fac uz doar de glock-uri şi de puşcoace.

Glock-urile erau armament standard de poliţie, vechi de cel puţin douăzeci de ani, pe care SecurInt le cumpăra de la DP-urile care-şi puteau permite să folosească muniţia fără cartuş. Dacă lucrai ca la carte, trebuia să ţii glock-urile în tecile lor din plastic, iar tecile, care se închideau cu arici, în rastelul central al

---

[6] California de Sud (n. trad.).

[7] Departamentul de poliţie Los Angeles (n. trad).

dubei. Când răspundeai la un apel, scoteai un pistol, cu tot cu teacă, din rastel şi ţi-l prindeai de cureaua uniformei. Doar atunci puteai părăsi duba înarmat, când efectiv *interveneai.*

Puşcoacele nici măcar nu erau arme, în orice caz, nu din punct de vedere legal, dar o rafală de zece secunde de la mică distanţă ar fi făcut chiseliţă faţa oricui. Erau dispozitive israeliene de intervenţie în locuri aglomerate, cu aer comprimat, care trăgeau cu încărcături de cinci centimetri cubi de cauciuc reciclat. Păreau a fi rezultatul unei încrucişări forţate dintre o puşcă cu doape şi un capsator industrial, doar că fuseseră făcute dintr-un plastic galben, strălucitor. Când apăsai pe trăgaci, bucăţelele de cauciuc ţâşneau în jet compact. Dacă ajungeai să te pricepi cum să le mânuieşti, puteai să tragi şi după colţ; trebuia doar să le proiectezi pe o suprafaţă bine aleasă. De aproape, reuşeau să taie în două o bucată de placaj când trăgeai o rafală destul de lungă, şi lăsau urme serioase pe piele, de la treizeci de metri distanţă. Teoretic, nu dădeai întotdeauna peste intruşi înarmaţi, iar puşcociul era mult mai puţin probabil să-l vatăme pe client sau să-i producă stricăciuni proprietăţii. Dacă dădeai peste careva înarmat, aveai glock-ul. Cu toate că intrusul folosea probabil, fără să facă economie, o armă cu pat rabatabil... Dar asta nu făcea parte din teorie. Nu se prevăzuse în teorie nici că intruşii înarmaţi până în dinţi erau de obicei drogaţi – prin urmare, inuman de iuţi – şi, totodată, psihopaţi.

În Knoxville se găseau droguri din belşug şi din cauza lor Rydell fusese scos din poliţie. Se strecurase într-un apartament unde un mecanic, pe nume Kenneth Turvey, îşi sechestrase prietena cu doi copii şi cerea să vorbească cu preşedinta.

Turvey era slab, sfrijit, nu-şi mai făcuse baie de o lună şi avea tatuată pe piept *Cina cea de taină*. Era un tatuaj foarte proaspăt, încă nu-i căzuseră cojile. Printr-o peliculă de sânge uscat, Rydell putea vedea că Isus nu avea faţă. Şi nici vreunul dintre apostoli.

— Fir-ar să fie, făcuse Turvey văzându-l pe Rydell. Eu chiar am de gând să vorbesc cu preşedinta.

Stătea turceşte, în pielea goală, pe canapeaua prietenei lui. Avea în poală ceva ca o bucată de conductă înfăşurată în bandă adezivă.

— Încercăm să luăm contact cu ea, pentru tine, îl anunţase Rydell. Ne pare rău că durează atât, dar trebuie să mergem ierarhic.

— Ce naiba, făcuse Turvey sfârşit, nu pricepe nimeni că sunt într-o misiune din partea lui Dumnezeu?

Nu părea din cale afară de supărat, doar obosit şi pus pe treabă. Rydell o văzuse pe prietena lui prin uşa deschisă a singurului dormitor din apartament. Zăcea pe spate, pe duşumea, părea că are un picior rupt. Nu-i putea vedea faţa. Unde erau copiii?

— Ce *este* chestia pe care o ai acolo? întrebase Rydell, arătând către obiectul din poala lui Turvey.

— E o armă, ameninţase Turvey. Şi de data asta trebuie să vorbesc cu preşedinta.

— N-am mai văzut o asemenea armă, recunoscuse Rydell. Cu ce trage?

— Conserve de grapefruit. Umplute cu ciment.

— Pe bune?

— Uite, şi Turvey dusese obiectul la umăr.

Avea un fel de pat, foarte complicat alcătuit, un soi de trăgaci ca o pereche de pense chirurgicale şi două tuburi flexibile. Rydell văzuse cum acestea din urmă coborau către o canistră aşezată alături de canapea.

În genunchi pe covorul prăfuit, din poliester, al femeii, privise cum se roteşte gura aceea de armă. Era destul de largă să poţi băga pumnul în ea. Îl urmărise pe Turvey ochind, prin uşa deschisă a dormitorului, spre debara.

— Turvey, se trezise Rydell spunând, unde-s afurisiţii ăia de *copii?*

Turvey mânuise arma slobozind o lovitură care făcu în uşa debaralei o gaură de mărimea unei cutii de suc de fructe. Copiii erau înăuntru. Probabil c-or fi ţipat, deşi Rydell nu-şi aducea aminte să-i fi auzit. Ulterior, avocatul lui a susţinut că Rydell fusese nu numai asurzit la faza respectivă, dar şi proiectat într-o stare de catalepsie provocată sonic. Invenţia lui Turvey era cu doar câţiva decibeli mai prejos decât un aruncător de grenade antitanc. Rydell însă nu-şi amintea. Nu-şi amintea nici cum îl împuşcase pe Kenneth Turvey în cap şi nici altceva până la trezirea în spital. Era acolo o femeie de la *Cops in Trouble*[8] care

[8] Poliţişti la ananghie (n. trad.).

fusese emisiunea preferată a tatălui lui Rydell, dar aceasta zicea că nu putea propriu-zis să stea de vorbă cu el înainte ca el să-şi vadă avocatul. Rydell îi spusese că nu avea aşa ceva. Ea ştia asta, dar urma să-l sune pe unul.

Rydell stătuse acolo gândindu-se de câte ori văzuse împreună cu tatăl lui *Cops in Trouble.*

— Despre ce fel de necazuri e vorba aici? întrebase el în cele din urmă.

Femeia abia dacă zâmbise.

— Oricum, Berry, probabil că va fi cazul.

El o privise pe furiş. Arăta destul de bine.

— Cum te cheamă?

— Karen Mendelsohn.

Nu părea să fie din Knoxville nici măcar din Memphis.

— De la *Cops in Trouble*?

— Da.

— Cu ce te ocupi la ei?

— Sunt avocat, spusese ea.

Rydell nu-şi amintea să mai fi cunoscut vreunul până atunci, dar după aceea întâlnise o mulţime.

Indicatoarele de la bordul lui Gunhead erau simple ecrane cu cristale lichide, care se treziră la viaţă când Rydell introduse cheia de contact, tastă codul de securitate şi rulă un program de verificare de rutină. Camerele de luat vederi de sub bara de protecţie din spate erau preferatele lui; făceau gararea într-adevăr uşoară, vedea exact pe unde dădea înapoi. Legătura satelit cu Steaua Morţii nu funcţiona cât timp maşina se afla în hală, la spălat – prea mult oţel în construcţie – dar era treaba lui Sublett să aibă grijă de asta, cu o pastilă acustică fixată în ureche.

În sala personalului, la SecurInt, fusese lipită o notă în care se anunţa că politica actuală a companiei era să nu-i spui astfel, adică Steaua Morţii; dar, cu toate astea, toţi îi ziceau aşa. Chiar şi cei de la DPLA. Oficial, era Satelitul pentru Impunerea Legii în Regiune.

Cu ochii la ecranele indicatoarelor de bord, Rydell dădu atent înapoi, ieşind cu spatele din clădire. Cele două motoare ceramice gemene ale lui Gunhead erau încă destul de noi

pentru a fi relativ silenţioase; Rydell auzea fâsâitul cauciucurilor pe betonul umed al pistei.

Sublett aştepta afară; ochii lui argintii oglindiră roşul luminilor de poziţie când trecu pe lângă el. În spatele lui apunea soarele şi culorile cerului erau mai grăitoare decât obişnuitul cocteil de aditivi. Făcu un pas înapoi când Rydell trecu prin dreptul lui, având grijă să nu fie cumva stropit de roţi. Rydell avea şi el grijă: n-avea chef să-l care iarăşi pe texan la Cedars, în caz că i s-ar fi răzvrătit alergiile.

Rydell aşteptă ca Sublett să-şi tragă o pereche de mănuşi chirurgicale de unică întrebuinţare.

— Cum e? întrebă Sublett, urcând şi aşezându-se pe locul lui.

Închise portiera şi începu să-şi scoată mănuşile, strecurându-le cu prudenţă într-o pungă închisă etanş.

— Să nu sară ceva pe tine, zise Rydell văzând cu câtă grijă trata Sublett mănuşile.

— Dă-i drumu', râzi, îl îndemnă Sublett liniştit.

Scoase un pachet cu gumă de mestecat hipoalergică şi extrase o bucată din capsula ei de protecţie.

— Cum stă bătrânu' Gunhead?

Rydell cercetă ecranele, mulţumit.

— Nu prea nasol.

— Sper să nu fim nevoiţi să intervenim la noapte în vreo afurisită de casă ermetică, zise Sublett mestecând.

Aşa-numitele case ermetice se aflau pe lista neagră a lui Sublett. Spunea că aerul din ele era toxic. Rydell nu credea că asta avea vreo noimă, dar se săturase de asemenea dispute. Casele ermetice erau mai mari decât majoritatea caselor obişnuite, costau mai mult şi Rydell era de părere că proprietarii lor plăteau o grămadă pentru a păstra aerul curat. Sublett susţinea că oricine construia o casă ermetică era categoric paranoic, ţinea permanent locul prea bine închis, ferecat, fără nici o circulaţie a aerului, aşa că se ajungea la nedorita aia de toxicitate.

Dacă fuseseră case ermetice şi în Knoxville, Rydell n-avea habar. El credea că erau ceva specific L. A.-ului. Sublett, care lucrase pentru SecurInt aproape doi ani, mai ales în patrulare de zi în Veneţia, fusese prima persoană care îi vorbise lui Rydell despre ele. Când, în cele din urmă, Rydell răspunsese la apelul

uneia, nu crezuse că un asemenea loc exista; ducea drept în jos, tot mai adânc, pătrunzând în interiorul a ceva ce aducea, dar nu prea tare, cu o curăţătorie chimică bombardată. Şi era toată numai lambriuri din lemn, stuc alb, covoare turceşti, picturi mari, pardoseală din ardezie, mobilă cum nu mai văzuse de când se ştia. Fusese însă un apel fals: violenţă casnică, îşi dăduse seama Rydell. Probabil că soţul a lovit-o pe femeie, ea a apăsat pe buton, iar acum erau înţeleşi că totul a fost doar o defecţiune a alarmei. Dar nu putea fi *doar* o defecţiune, pentru că apăsase cineva pe buton şi nu răspunsese nimeni la apelul-parolă adresat după treizeci şi opt de secunde. Probabil că ea încurcase telefoanele, se gândi Rydell. Era în patrulă cu „Marele George" Kechakmadze în noaptea aceea, iar georgianului (Tbilisi, nu Atlanta) nu-i plăcuse nici lui. „Uită-te la ăştia, sunt contribuabili, omule: nimeni nu sângerează, te-au dat afară cu un şut în cur, okay?" spusese Marele George după aceea. Rydell îşi mai amintea încă tensiunea din ochii femeii şi reverul rochiei sale lungi şi albe, mototolit la gât. Soţul, într-o ţinută asortată, dar cu picioare groase şi păroase şi cu ochelari scumpi. Ceva era în neregulă acolo, dar ce anume, Rydell nu aflase niciodată. Nu mai mult decât faptul că nu avea să înţeleagă *niciodată* cum li se desfăşura într-adevăr viaţa, care semăna cu tot ceea ce vedeai la televizor, fără să fie însă aşa.

L. A. era plin de mistere când îl priveai astfel. Nu-i dădeai de capăt.

Ajunsese să-i placă să-l străbată, totuşi, la volan. Nu când trebuia să ajungă undeva anume, ci atunci când pur şi simplu se plimba cu Gunhead, era okay. Acum întoarse pe La Cienega şi micul cursor verde de pe ecran urmă aceeaşi traiectorie.

— *Zona interzisă*, spuse Sublett. Herve Villechaize, Susan Tyrell, Marie-Pascal Elfman, Viva.

— Viva? întrebă Rydell. Viva ce?

— Viva. Actriţa.

— Pe ăsta când l-au făcut?

— l980.

— Încă nu mă născusem.

— La TV, timpul este întotdeauna *acelaşi*, Rydell.

— Omule, credeam că încerci să-ţi depăşeşti educaţia şi tot restul.

Rydell coborî geamul să se uite mai bine la o roşcată care-l depăşea într-un Daihatsu Sneaker roz, cu capota coborâtă.

— Oricum, pe ăsta nu l-am văzut.

Era exact ora înserării, când femeile la volan arătau, în Los Angeles, mai bine ca oricând. Medicul-şef al oraşului încerca să scoată decapotabilele în afara legii; zicea că acestea contribuiau la creşterea ratei cancerului de piele.

— *Sfârşitul jocului.* Al Cliver, Moira Chen, George Eastman, Gordon Mitchell. 1985.

— Ei, făcu Rydell, aveam doi ani, dar nici pe ăsta nu l-am văzut.

Sublett nu spuse nimic. Lui Rydell îi păru rău pentru el; dar texanul, într-adevăr, nu ştia nici o altă cale de a începe o discuţie, iar ai lui, de-acasă, din tabăra de rulote, probabil că văzuseră toate filmele astea şi chiar ceva pe deasupra.

— Ei, făcu Rydell, încercând să reia discuţia, mă uitam aseară la filmul ăla vechi...

Sublett se învioră:

— Care din ele?

— Habar n-am, spuse Rydell. Tipul din L. A. tocmai o întâlneşte pe fată. Apoi ridică receptorul la un telefon public, că sună. În toiul nopţii. E un tip de la un siloz de rachete, de undeva, care ştie că pe ale lor tocmai le-au lansat către ruşi. Vrea să-l sune pe ta'său, sau pe fra'său, sau pe careva. Susţine că sfârşitul lumii-i aproape. Apoi ăla care a răspuns la telefon vede cum se apropie soldaţii şi-l împuşcă. Pe cel de la telefon, vreau să zic.

Sublett închise ochii, parcurgându-şi fişierele interne, cu amănunte.

— Da? Cum se termină?

— 'Abar n-am, mormăi Rydell. M-am culcat.

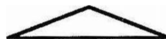
Sublett deschise ochii.

— *Cu* cine a fost?

— M-ai priceput.

Ochii goi, argintii, ai lui Sublett se căscară neîncrezători.

— Isuse, Berry, n-ar trebui să te *uiţi* la tv, dacă tot nu eşti atent.

Nu stătuse prea mult în spital, după ce-l împuşcase pe Turvey; numai două zile. Avocatul lui, însuşi Aaron Pursley,

făcuse mare caz, cum că ar fi trebuit să-l ţină mai mult, pentru a i se putea stabili corect amploarea şocului posttraumatic. Dar lui Rydell nu-i plăceau spitalele şi, oricum, nu se simţea prea rău; doar că nu reuşea să-şi amintească exact ce se întâmplase. Şi o avea pe Karen Mendelsohn, care-l ajuta cu de toate, şi pe noul lui reprezentant, Wellington Ma, care ţinea legătura cu ceilalţi de la *Cops in Trouble*, nici unul dintre ei însă la fel de drăguţ cum era Karen, care avea părul lung, castaniu. Wellington Ma era chinez, locuia în Los Angeles şi Karen zicea că tatăl lui făcuse parte din banda Big Circle – îl sfătuise însă pe Rydell să nu aducă vorba despre asta.

Cartea de vizită a lui Wellington Ma era o plăcuţă dreptunghiulară din cuarţ roz sintetic, pe care era gravat cu laser numele lui, „Agenţia Ma-Mariano”, o adresă de pe Beverly Boulevard şi tot felul de numere şi coduri e-mail[9]. Sosise prin GlobEx, în micul ei toc cenuşiu din piele de antilopă, când Rydell încă se mai afla în spital.

— Cred că te-ai putea tăia în ea, remarcase Rydell.

— Te-ai putea, mulţi s-au şi tăiat, cu siguranţă, spusese Karen. Iar dacă o pui în portvizit şi te aşezi, se face praf.

— Atunci, care-i *şpilul*?

— Trebuie să ai foarte mare *grijă* de ea. Alta nu mai capeţi.

Rydell nu luase contact personal cu Wellington Ma, cel puţin un oarecare timp, dar Karen îi aducea o gentuţă cu o pereche de căşti şi vizor cu antenă şi Rydell putea sta de vorbă cu el, aflat în propriul lui birou din L.A. Era cel mai evoluat echipament de teleprezenţă pe care-l folosise Rydell vreodată şi se vedea de parcă ai fi fost într-adevăr acolo. Putea privi pe fereastră spre locul unde se înălţa o piramidă neregulată de culoarea vaselor de Noxzema. Îl întrebase pe Wellington Ma ce era aia, şi Ma îi spusese că era vechiul Centru de Proiectare, dar că în prezent în el erau amenajate magazine care vindeau mărfuri cu preţ redus, aşa că Rydell s-ar fi putut duce acolo, după ce se stabilea în L.A., ceea ce urma să se întâmple în curând.

Prietena lui Turvey, Jenni-Rae Cline, se pregătea să înainteze o întreagă serie de acţiuni judiciare separate,

---

[9] Poşta electronică, modalitate de corespondenţă prin intermediul reţelelor telefonice cu afişarea mesajelor pe un ecran de calculator (n. trad.).

complicat întrepătrunse, împotriva lui Rydell, a Departamentului, a oraşului Knoxville şi a companiei din Singapore proprietare a blocului în care se afla apartamentul ei. Cam douăzeci de milioane, în total.

Rydell, devenit poliţist la ananghie, aflase uşurat că anume pentru cei ca el exista *Cops in Trouble.* Ei îl angajaseră pe Aaron Pursley pentru pornire şi desigur că Rydell ştia din emisiunea tv cine era *el.* Avea părul grizonat, ochii albaştri, nasul ascuţit de puteai despica surcele cu el; purta blugi, cizme Tony Lama şi cămăşi complet albe din dimie indiană, gen cowboy, cu încheietori Navajo, din argint. Era faimos şi apăra poliţişti ca Rydell de oameni ca prietena lui Turvey şi avocatul *ei.*

Avocatul lui Jenni-Rae Cline pretindea că Rydell nu ar fi trebuit cu nici un chip să se afle în apartamentul ei, că îi periclitase în acest fel viaţa, a ei şi a copiilor ei, şi că-l ucisese pe domnul Turvey cu premeditare, domnul Turvey fiind descris ca un muncitor priceput, un tată iubitor pentru micuţii Rambo şi Kelly, un creştin născut din nou, convalescent în urma unei cure de dezintoxicare de Thiobuscalină-4[10] şi unic susţinător al familiei.

— Recuperare? o întrebase Rydell pe Karen în camera din clădirea adăpostind apartamentele personalului de conducere al aeroportului, când ea îi arătase fax-ul sosit de la avocatul lui Jenni-Rae.

— Se pare că fusese la o întrunire în ziua aia.

— Ce a *făcut* acolo? întrebase Rydell amintindu-şi de *Cina cea de taină* din sânge proaspăt închegat.

— Potrivit martorilor *noştri*, a prizat în văzul lumii o linguriţă din substanţa lui preferată, a urcat la tribună făcând uz de forţă şi a slobozit un discurs furibund, de treizeci de minute, pe tema dresurilor preşedintei Millbank şi a presupusei stări actuale a organelor ei genitale. După care s-a despuiat, s-a masturbat, dar nu a ejaculat, şi a părăsit subsolul Bisericii Baptiste Dintâi.

— Isuse, făcuse Rydell. Şi asta s-a petrecut la una din întrunirile alea ale drogaţilor, gen A.A.[11]?

— Da, şi, aparent, prestaţia lui Turvey a declanşat o nefericită suită de recăderi. Vom trimite acolo o echipă de consilieri, desigur, să lucreze cu cei care se aflau la întrunire.

---

[10] Drog.

[11] Alcoolicul Anonim (n. trad.).

— Asta-i frumos, spusese Rydell.

— Sună bine la tribunal în cazul puţin probabil că vom ajunge vreodată acolo.

— El nu era în recuperare, exclamase Rydell. Nu-şi revenise nici măcar de pe urma ultimei doze cu care-şi înfundase nasul.

— Aşa se pare. Dar era şi membru al Supravieţuitorilor Adulţi ai Satanismului, iar *ei* încep să se intereseze de povestea asta. De aceea şi domnul Pursley şi domnul Ma sunt de părere că mai bine am lua-o din loc, şi asta repede, Berry. Tu şi cu mine.

— Dar cu tribunalul cum rămâne?

— Eşti suspendat de Departament, nu ai fost acuzat de nimic, până acum, iar pe avocatul tău îl cheamă Aaron-cu-doi-a Pursley. Ai *plecat* de aici, Berry.

— Spre L.A.?

— Numai şi numai.

Rydell se uitase la ea gândindu-se la cum arăta Los Angeles la televizor.

— O să-mi placă?

— La început, spusese ea. La început, probabil că o să te placă el *pe tine. Eu* ştiu că te plac.

Şi aşa începuse el să se culce cu o avocată – una care mirosea ca un milion de dolari, vorbea urât, îşi băga nasul peste tot şi purta lenjerie de la Milano, care se afla în Italia.

— *Pregătirea crimei*. Cyrinda Burdette, Gudrun Weaver, Dean Mitchell, Shinobu Sakamaki. 1997.

— Nu l-am văzut, zise Rydell sorbindu-şi ultimii stropi de cappuccino-decofeinizat-dublu-concentrat dintre cuburile de gheaţă lăptoasă de pe fundul paharului din plastic al termosului.

— Mama a văzut-o pe Cyrinda Burdette. Pe promenada din Waco[12]. Are şi un autograf al ei. Îl păstra la un loc cu rugăciunile şi cu holograma reverendului Wayne Fallon. Avea câte o rugăciune gata fabricată pentru orice chestie. Una pentru chirie, una ca s-o apere de SIDA, de TBC...

— Da? Şi cum le folosea?

— Le ţinea *deasupra* în *teancul* cu rugăciuni, explică Sublett şi-şi termină apa cvadruplu-distilată rămasă în sticla lunguiaţă, translucidă.

[12] Orăşel din partea centrală a Texasului (n. trad.).

Aşa ceva nu se vindea decât într-un singur loc în partea asta de pe Sunset, dar lui Rydell nu-i păsa; locul era situat alături de un café-bar cu servire şi pentru acasă şi puteau lăsa maşina în parcarea din colţ. Tipul care avea grijă de parcare părea de fiecare dată bucuros să-i vadă.

— Cărţile de rugăciuni nu apără de nici o SIDA, zise Rydell. Vaccinează-te, ca toată lumea. Şi vaccineaz-o şi pe maică-ta.

Prin fereastra cu geamul coborât, Rydell văzu o troiţă dedicată lui J.D. Shapely, lipită de zidul din beton care era tot ce mai rămăsese din clădirea ce se înălţa cândva acolo. În West Hollywood se puteau vedea o mulţime. Cineva scrisese SHAPELY MUISTU' SUGEA PIXU', cu spray roz strălucitor, cu litere de un metru înălţime, iar alături desenase o imensă inimă roz. Dedesubt, lipite pe zid, erau vederi cu Shapely şi poze ale unor oameni care trebuie să fi murit, numai Dumnezeu ştie câte milioane muriseră. Pe caldarâm, la baza peretelui, erau flori veştejite, mucuri de lumânări, tot felul de lucruri. Vederile îi dădură lui Rydell fiori: făceau ca tipul să semene cu o combinaţie între Elvis şi un fel de sfânt catolic sfrijit şi cu ochii prea mari.

Se întoarse către Sublett:

— Omule, dacă încă nu *ţi*-ai vaccinat curul până acum, nu te-alegi decât cu ignoranţa drept mulţumire.

Sublett se făcu mic.

— Asta-i mai rău decât un vaccin *pe viu*, omule; asta-i o cu totul *altă* boală!

— Sigur că e, zise Rydell, dar nu păţeşti nimic. Şi mai sunt încă din belşug şi de-alea vechi, dând târcoale. Ar trebui să-l facă obligatoriu, după mine.

Sublett se cutremură.

— Reverendul Fallon ne tot spunea...

— Lasă-l naibii pe reverendul Fallon, zise Rydell, învârtind cheia în contact. Ticălosul ăla pur şi simplu se umple de bani vânzând cărţi de rugăciuni celor ca maică-ta. Ai ştiut tu oricum, că totul era un rahat, nu-i aşa, altfel de ce-ai fi venit încoace?

Băgă în viteză şi-l scoase pe Gunhead în traficul de pe Sunset. Un lucru bun, când conduceai un Hotspur Hussar, era că oamenii îţi dădeau aproape întotdeauna voie să treci înaintea lor.

Sublett lăsa impresia că i se prăbuşeşte capul între umerii înalţi, ceea ce-i dădea aerul unui soim neliniştit cu ochi de otel.

— Nu-i *chiar aşa* simplu. Eu aşa am fost învăţat să *fiu*. Nu poa' să fie totul *rahat,* nu-i aşa?

Rydell, aruncându-şi privirile către el, se înduioşă.

— Nu, spuse, nu cred că trebuie să fie, neapărat, cu totul, numai că...

— Pe *tine* ce te-au învăţat să fii, Berry? Trebui ca Rydell să reflecteze.

— Republican, zise în cele din urmă.

Karen Mendelsohn îi apăruse lui Rydell ca un superlativ într-o întreagă suită de lucruri cu care simţea că se poate obişnui. Cum erau zborul la clasa întâi sau cartea de credit SoCal MexAmeriBank primită de la *Cops in Trouble.*

Prima dată când fusese cu ea, în apartamentele administraţiei de la aeroportul din Knoxville, neavând prezervativ la el, încercase să-i arate certificatele de vaccinare cerute de Departament, fără de care nu-ţi puteai face asigurare. Pe ea pur şi simplu o apucase râsul şi-i spusese că nanotehnica germană va avea grijă de toate astea. Apoi îi arătase lui Rydell lucrul acela, prin capacul transparent al unui dispozitiv care semăna cu o minusculă oală sub presiune cu baterii. Rydell auzise despre aşa ceva, dar nu văzuse niciodată unul; mai auzise şi cât costa, cam cât un automobil mic. Citise undeva că trebuiau păstrate întotdeauna la temperatura corpului.

Părea că se mişca totuşi ceva acolo, înăuntru. Albicios, un fel de meduză. O întrebase dacă era adevărat că e viu. Ea îi spusese că nu tocmai, dar *aproape*, restul fiind biluţe Bucky şi mecanisme subcelulare. Iar el nici măcar nu avea să stie ce era acolo, dar în nici un caz nu intentiona să şi-l introducă în fata lui.

Se dusese în baie să o facă. Întorcându-se, doar cu lenjeria aia pe ea, învăţase şi el unde se afla Milano. Şi dacă într-adevăr nici n-ar fi ştiut că lucrul era acolo, el *ştia* că era acolo, dar foarte curând uitase de el, aproape.

Dimineaţa următoare luaseră o cursă, un avion cu decolare pe verticală, până la Memphis, iar de acolo un Air Magellan spre LAX. Clasa întâi însemna mai cu seamă gizmos[13]-uri mai bune în spătarul fotoliului din faţă şi preferatul lui Rydell fu imediat un

[13] Mic dispozitiv specializat (n. trad.).

set de teleprezenţă pe care-l puteai conecta la servocamerele de luat vederi montate în exteriorul avionului. Karen era sătulă de cât folosea micul VirtuFax pe care-l purta în permanenţă în poşetă, astfel încât făcuse legătura cu biroul ei din L.A. rezolvându-şi corespondenţa de dimineaţă pe ecranul din spătarul locului din faţa ei. O făcuse repede, vorbind la telefon, trimiţând faxuri şi lăsându-l pe Rydell *oh*-urilor şi *ah*-urilor smulse de imaginile captate de camere.

Fotoliile erau mai mari decât cele cu care era el obişnuit, când zbura în Florida să-şi vadă tatăl, mâncarea era mai bună, iar băuturile erau gratis. Rydell luase trei sau patru, adormind pentru a nu se mai trezi decât undeva deasupra Arizonei.

Vremea era frumoasă pe LAX, iar lumina era altfel. California era mult mai aglomerată decât se aşteptase el, şi mai gălăgioasă. Acolo se afla un bărbat de la *Cops in Trouble*, ţinând sus o bucată de carton alb încreţit, pe care era scris MENDELSOHN cu marker roşu, doar că S-ul era făcut pe dos. Rydell zâmbise şi se prezentase dând mâna cu el. Tipului păruse să-i placă asta; se numea Serghei. Când Karen îl întrebase unde era împuţita aia de maşină, aprinzându-se la faţă, afirmase că nu dura decât un minut s-o aducă. Karen spusese nu, mulţumesc, merg şi ei cu el în parcare, imediat ce le apar bagajele, că doar nu avea să aştepte într-o menajerie ca aia. Serghei încuviinţase, dând din cap. Tot încerca să împăturească semnul de recunoaştere, să-l bage în buzunarul hainei, dar era prea mare. Rydell se întrebase de ce se făcuse ea dintr-o dată atât de scârboasă. Obosită de pe drum, poate. Îi făcuse cu ochiul lui Serghei, dar asta nu păruse decât să-l facă şi mai nervos pe tip.

După ce le sosiseră bagajele, cele două din piele neagră, ale lui Karen şi Samsonit-ul albastru deschis pe care Rydell şi-l cumpărase cu noua lui carte de credit, el şi cu Serghei le căraseră afară traversând un fel de buclă a şoselei. Afară, aerul era cam la fel, dar mai încins. Un megafon repeta întruna că spaţiile albe sunt rezervate pentru încărcare şi descărcare. Erau tot felul de maşini care se strecurau unele printre altele, copii care ţipau, oameni tolăniţi peste grămezi de bagaje, dar Serghei ştia încotro mergeau către garajul de peste drum.

Maşina lui Serghei era lungă, neagră, nemţească, arăta de parcă tocmai ar fi spălat-o cineva peste tot cu scuipat cald şi cu

detergent Q-Tips. Când Rydell dăduse să se aşeze alături de el, Serghei devenise iarăşi nervos împingându-l către locurile din spate, lângă Karen. Ceea ce pe ea o făcuse să râdă, iar Rydell se simţi mai bine.

Când ieşeau din garaj, Rydell zărise doi poliţişti lângă nişte litere mari, din oţel inoxidabil, care formau cuvântul METROU. Purtau căşti cu aer condiţionat, cu vizoare din plastic transparent, înghionteau un bătrân cu bastoanele, deşi nu păreau furioşi. Bătrânul avea blugii rupţi la genunchi, iar pe pometţi plasturi mari, ceea ce aproape întotdeauna însemna cancer. Era atât de ars de soare, încât nu prea puteai spune dacă era sau nu alb. O mulţime de oameni se scurgea pe scări prin spatele bătrânului şi al poliţiştilor, pe sub indicatorul METROU, ocolindu-i.

— Bine-ai venit în Los Angeles, spusese ea. Bucură-te că nu mergi cu metroul.

În seara aceea luaseră cina în ceea ce Karen zicea că ar fi Hollywood, cu Aaron Pursley însuşi, într-un restaurant Tex-Mex de pe North Flores. Cea mai bună mâncare Tex-Mex pe care o mâncase Rydell vreodată. Cam după o lună, încercase să-l ducă pe Sublett acolo de ziua lui, poate să-l îmbuneze cu o masă ca la el acasă, dar omul din faţa uşii pur şi simplu nu-i lăsase să intre.

— E plin, afirmase.

Rydell vedea prin ferestre o mulţime de mese libere. Era devreme şi abia dacă se aflau câteva persoane înăuntru.

— Da' cu alea ce-i, arătase Rydell mesele libere.

— Rezervate, răspunsese omul.

Mâncărurile condimentate nu erau o idee chiar atât de bună pentru el, oricum, îl liniştise Sublett.

Ceea ce începea să-i placă lui cel mai mult când se plimba cu Gunhead era să se retragă în sus, pe coline şi în canioane, mai ales în nopţile cu lună.

Uneori vedea pe acolo lucruri pe care nu era sigur dacă le mai văzuse sau nu. Într-o noapte cu lună plină, Rydell luase o curbă în viteză şi surprinsese o femeie goală în bătaia farurilor, la fel cum se opreşte o căprioară, tremurând, pe un drum de ţară. Doar o secundă rămăsese locului, destul pentru ca Rydell să îşi închipuie că îi văzuse pe cap nişte coarne argintii sau un fel de pălărie cu o semilună răsturnată şi că era probabil

japoneză, ceea ce-l izbise imediat ca fiind cel mai ciudat lucru dintre toate. Apoi îl văzuse şi ea – o *văzuse* văzându-l – şi zâmbise. După care dispăruse.

Sublett o zărise şi el, dar asta nu făcuse decât să-l propulseze într-un fel de extaz bucomotorizat, de spaimă religioasă, toate amintirile filmelor de groază pe care le urmăriseră vreodată amestecându-i-se pe buze cu peroraţiile reverendului Fallon despre vrăjitorie, închinătorii la diavol şi puterea vie a lui Satan. Îşi epuizase raţia săptămânală de gumă, vorbind fără întrerupere, până când, în cele din urmă, trebuise ca Rydell să-i spună să tacă naibii.

Pentru că de-acum dispăruse, vroia să se gândească la ea. Cum arăta, ce făcea acolo şi cum de se mistuise ca o nălucă. Cu Sublett îmbufnat pe locul din dreapta, Rydell încercase să-şi amintească exact cum de reusise ea atât de bine şi de brusc să *nu* fie acolo. Şi ciudăţenia era că îşi amintea cumva în două chipuri, ceea ce nu semăna deloc cu felul în care tot nu-şi aducea aminte ca lumea de împuşcarea lui Kenneth Turvey, cu toate că auzise asistenţi de producţie şi avocaţi din oficiu reluând faptul de-atâtea ori, încât i se părea că-l văzuse sau, cel puţin că văzuse versiunea celor de la *Cops in Trouble* (care nu fusese făcută publică). Într-un fel îşi amintea cum pur şi simplu o luase în josul pantei din dreapta drumului, deşi nu putea spune dacă fugind sau zburând. În celălalt fel în care-şi aducea aminte, ea sărea – deşi acesta era un cuvânt atât de slab – în *susul* pantei din cealaltă parte a drumului, trecând cumva peste toată vegetaţia aia argintată de lumina lunii şi, chiar imposibil, *dispăruse*, ca şi cum n-ar fi fost.

Si aveau japonezele părul ăla lung, cârlionţat? Şi nu cumva întunecimea umbroasă a pubisului ei fusese rasă în formă de semn al exclamării?

Sfârşise prin a-i cumpăra lui Sublett patru pachete de gumă specială dintr-o farmacie rusească cu program permanent de pe Wilshire, uimit de cât costa articolul.

Mai văzuse şi alte lucruri sus, în canioane, mai ales când trăgea câte o tură până adânc, în inima cimitirului. Multe focuri, mici, acolo unde nu puteau fî focuri. Şi lumini pe cer uneori, dar Sublett era atât de sătul de chestiile astea cu întâlniri de gradul trei din tabăra de rulote, încât dacă Rydell vedea acum o lumină fiind la volan, nici n-o mai semnala.

Uneori, când se afla sus, se gândea la ea. Ştia că nu avea habar ce era ea, şi într-un fel, caraghios, nici măcar nu-i păsa dacă era fiinţă omenească sau nu. Dar nu simţise niciodată că ar fi fost rea, ci altfel.

Aşa că acum conducea numai, flecărind cu Sublett în noaptea ce avea să se vădească a fi ultima lui noapte de patrulare la SecurInt. Fără lună, dar cu un cer de o rară limpezime, cu puţine stele vizibile. Cinci minute până la primul lor post de control, apoi aveau să se întoarcă înapoi, către Beverly Hills.

Vorbeau despre reţeaua aceea de săli de gimnastică japoneze, numită Body Hammer. Body Hammer nu oferea prea multe în privinţa culturii fizice tradiţionale; de fapt, mergea cât se putea de departe în sens opus, adresându-se mai mult puştilor care agreau ideea de a fi injectaţi cu ţesut fetal brazilian şi de a-şi întări scheletul cu ceea ce reclamele numeau „materiale performante”.

Sublett zicea că era lucrarea Diavolului.

Rydell credea că era o operaţiune subvenţionată de la Tokio.

Gunhead anunţă: „Omucidere multiplă, luare de ostateci, în desfăşurare, implicaţi copiii minori ai abonatului. Benedict Canyon. Aveţi autorizarea SecurInt de a vă folosi mortal, repet, mortal forţa.”

Şi lumina de la bord clipi ca o bătrână lampă cu neon.

Felul în care se întâmplase nu-i lăsase lui Rydell timp să se obişnuiască cu Karen Mendelsohn, cu locurile la clasa întâi sau cu vreuna dintre chestiile astea.

Karen locuia la nu ştia al câtelea etaj, în Century City II, într-o construcţie masivă, care aducea cu un mamelon verde-semitransparent, aerodinamic, fiind cea de-a treia structură, ca înălţime, din Bazinul L.A. Când lumina era favorabilă, puteai vedea aproape clar prin ea şi distinge cei trei piloni gigantici care o susţineau, fiecare dintre ei suficient de mare ca să poţi vârî în el un zgârie-nori obişnuit şi încă să mai rămână loc. Prin interiorul acestui tripod erau lifturi, iar cele trei picioare erau puţin înclinate. Rydell nu avusese timp să se obişnuiască nici cu asta.

Mamelonul avea un sfârc din cupru corodat cu grijă, ca o pălărie chinezească, sub care ar fi încăput vreo două terenuri de fotbal. Acolo era apartamentul lui Karen, împreună cu încă o sută altele, la fel de costisitoare, un club de tenis, baruri şi restaurante, o arteră comercială cu magazine unde trebuia să plăteşti ca să devii membru, înainte să poţi face cumpărături. Ea era exact la margine, cu mari ferestre curbate amplasate în peretele verde.

Totul înăuntru avea diverse nuanţe de alb, cu excepţia hainelor ei, care erau întotdeauna negre, a genţilor, tot negre, şi a marilor halate flauşate pe care îi plăcea să le poarte şi care aveau culoarea fulgilor de ovăz.

Karen zicea că stilul locuinţei era un Retro Agresiv al anilor şaptezeci şi că începea să se simtă puţin obosită de el. Remarcase cum era, dar se gândea că putea fi nepoliticos să i-o spună.

Reţeaua îi făcuse rost de o cameră în West Hollywood, într-un hotel care aducea mai mult cu un bloc de garsoniere ieftine, dar nu petrecea prea mult timp acolo. Până să izbucnească afacerea Pooky Bear din Ohio, stătuse mai mult la Karen.

Descoperirea primelor treizeci şi cinci de victime datorate lui Pooky Bear contribuise destul de mult la sfârşitul carierei lui Rydell de poliţist la ananghie. Nu fusese de nici un folos faptul că ofiţerii care ajunseseră primii la faţa locului, sergentul China Valdez şi caporalul Norma Pierce, erau de departe cele mai arătoase două femei din întregul corp al forţelor de ordine din Cincinnati („dădeau pe dinafară de telegenice”, spusese un asistent de producţie, deşi Rydell credea că suna sinistru în asemenea împrejurări). Apoi socoteala începuse să se umfle, în cele din urmă ajungând să depăşească net orice nivel cunoscut sau stabilit al uciderilor în serie. După care se vădise că toate victimele erau copii. Mai târziu sergent Valdez ajunse să fie complet posttraumatizată după ce, ducându-se într-o tavernă din centrul oraşului, îi dizlocă ambele rotule unui cunoscut pedofil – un personaj uluitor de dezgustător, supranumit Sulăbleagă, care nu avea absolut nici o legătură cu crimele comise de Pooky Bear.

Aaron Pursley era deja pe drum către Cincinnati, într-un avion care nu avea nimic metalic în el. Karen îşi conectase la ochi vizorul şi vorbea nonstop cu cel puţin şase persoane

deodată, iar Rydell stătea pe marginea patului ei mare şi alb, începând să priceapă că ceva se schimbase. Când, în cele din urmă, îşi dăduse jos vizorul, Karen rămăsese în capul oaselor, privind fix la o pictură albă pe un perete alb.

— Au suspecţi? întrebase Rydell.

Karen se uita la el de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

— Suspecţi? Au deja *mărturisiri*...

Rydell fusese izbit de cât de bătrână arăta în acel moment şi se întrebase câţi ani avea de fapt. Ea se ridicase, ieşind din încăpere.

Revenise după cinci minute, în altă ţinută, neagră.

— Împachetează. Nu te mai pot ţine aici.

Şi dusă a fost, fără sărutări, fără la revedere şi cu asta, basta.

Rydell se sculase, dăduse drumul la televizor şi-i văzuse pentru prima oară pe ucigaşii Pooky Bear. Pe toţi trei. Arătau, se gândea, ca oricare alţii, cam aşa cum arată de obicei la televizor oamenii care se ocupă cu asemenea porcării.

Stătea acolo, îmbrăcat cu unul dintre halatele ei de culoarea ovăzului, când îşi făcuseră intrarea, fără să bată la uşă, doi poliţişti particulari. Aveau uniforme negre şi genul de ghete negre cu carâmb înalt SWAT[14], pe care le purtase şi Rydell în patrule în Knoxville, din cele cu branţuri Kevlar antiglonţ, pentru cazul când s-ar fi furişat careva pe dedesubt şi ar fi încercat să te împuşte prin talpă.

Unul dintre ei mânca un măr. Celălalt avea în mână un baston paralizant.

— Hei, amice, zisese primul, cu gura plină, o să te conducem afară.

— Am avut şi eu o pereche de încălţări din astea, răspunsese Rydell. Făcute în Portland, Oregon. Două sute nouăzeci şi nouă de dolari la CostCo.

Cel cu arma rânjise:

— Te-apuci o dată de împachetat?

Aşa că Rydell se apucase, luând toate lucrurile care nu erau negre, albe sau de culoarea ovăzului şi înghesuindu-le în Samsonite-ul lui albastru.

---

[14] Antitero (n. trad).

Poliţistul cu arma îl urmărea, iar în acest timp celălalt se fâţâia de colo-colo, termin ându-şi mărul.

— De unde sunteţi, băieţi? întrebase Rydell

— SecurInt.

— Firmă serioasă?

Rydell trăgea fermoarul la valiză.

Omul înălţase din umeri.

— Din Singapore, precizase celălalt, împachetând cotorul mărului într-o bucată mototolită de şerveţel Kleenex pe care o scosese din buzunarul pantalonilor. Avem toate clădirile mari, comunităţile închise, de-astea.

Băgase cu grijă cotorul în buzunarul de la piept al cămăşii negre, scrobite, a uniformei, sub insigna din bronz.

— Ai bani de metrou?

— Sigur, îl liniştise Rydell gândindu-se la cartea lui de credit.

— Atunci stai mai bine decât majoritatea frecangiilor pe care-i dăm afară de-aici.

A doua zi, reţeaua îi anulase cartea de credit MexAmeriBank.

Hernandez probabil că se înşela în privinţa dubelor SWAT englezeşti, se trezi Rydell cugetând, în vreme ce cupla tracţiunea pe toate cele şase roţi ale Hotspur Hussar-ului şi simţea cum Gunhead se lipeşte de şosea ca o lipitoare de trei tone cu dublu diferenţial. Nu mai gonise niciodată în felul ăsta.

Sublett scoase un schelălăit când centurile de siguranţă se strânseră automat, smulgându-l din obişnuita lui poziţie lejeră, tolănit într-o rână.

Rydell îl slobozi pe Gunhead în susul unei pante acoperite cu buruieni prăfuite, depăşind prin dreapta, cu şaptezeci de mile la oră, un Bentley de muzeu. Privirea îngrozită a unei femei aflate pe locul mortului, până când Sublett reuşise să atingă plăcuţa din plastic roşu care punea în funcţiune luminile de avertizare şi sirena.

Acum, drept înainte. Nici o maşină. Rydell încălecă banda centrală şi o ţinu în lungul ei. Sublett scotea un sunet ascuţit, sinistru, care se împletea înfiorător cu scheunatul tot mai puternic al motoarelor ceramice Kyoceras, şi lui Rydell îi trecu prin minte că texanul cedase complet presiunii situaţiei şi cânta

în jargonul taberelor de rulote, cunoscut numai adepţilor ignoranţi ai reverendului Fallon.

Dar nu, când se uită într-acolo, îl văzu pe Sublett mişcându-şi buzele parcurgând cu înfrigurare datele clientului pe măsură ce apăreau pe ecrane, cu ochii holbaţi gata-gata să-i sară lentilele de contact, cele argintii. În timp ce citea, însă, Rydell văzu că îşi încărca de fapt glock-ul uzat, de mâna a doua, umblând cu degetele lui lungi şi albe în modul cel mai natural cu putinţă, ca şi cum şi ar fi făcut un sandviş sau ar fi împăturit un ziar.

Iar *asta* era înspăimântător.

— Steaua Morţii! ţipă Rydell.

Era treaba lui Sublett să ţină în permanenţă pastila acustică în ureche şi să asculte transmisia satelit, pentru a intercepta permanent comunicaţiile Poliţiei propriu-zise.

Sublett se răsuci fixând încărcătorul în glock, cu faţa atât de palidă, încât părea că reflectă culorile ecranului la fel de prompt ca şi rotocoalele de oţel inexpresiv ale ochilor lui.

— Paza e în întregime *moartă*, zise el, şi i-au găsit pe cei trei *puşti* în *camera copiilor.*

Vocea îi suna de parcă ar fi vorbit despre ceva neînsemnat, urmărit de el la televizor, cum ar fi fost o versiune complet revizuită a vreunui vechi film preferat, modificat radical, pentru cine ştie ce piaţă cu dominantă etnică.

— Spun că au să-i omoare, Berry.

— Şi nenorociţii ăia de *poliţişti* ce zic despre asta? strigă Rydell izbind în volanul capitonat, în formă de opt, cuprins de cea mai adâncă furie neputincioasă pe care o simţise vreodată.

Sublett îşi duse degetul la urechea dreaptă. Arăta de parcă ar fi fost gata să ţipe.

— Mort, zise.

Apărătoarea din faţă, dreapta, a lui Gunhead reteză de pe marginea drumului o cutie poştală Sears, de pe la 1943, integral galvanizată, achiziţionată fără îndoială cu mare cheltuială de pe Melrose Avenue.

— Nu *pot* să fac *nimic*, la naiba, zise Rydell, ei sunt *poliţia.*

Sublett îşi scoase pastila din ureche şi i-o întinse lui Rydell.

— Numai paraziţi...

Rydell se uită la ecranul din faţa lui. Cursorul lui Gunhead era o săgeată verde a sorţii, orientată în lungul unui drum de

coastă de un verde mai deschis, către un cerc alb-curat, de mărimea unei verighete. În fereastra situată imediat în dreapta putea citi informaţiile privitoare la datele vitale ale celor trei copii ai abonatului Aveau pulsul ridicat. În fereastra de dedesubt era o imagine în infraroşu, ridicol de liniştitoare, a porţii din faţă a abonatului. Părea solidă. Descrierea zicea că era încuiată şi armată.

Exact atunci, probabil, s-a hotărât el să încerce.

Cam după o săptămână, când totul fusese aranjat, Hernandez era, în principiu, înţelegător faţă de toată tărăşenia. Nu fericit, nici vorbă, deoarece se întâmplase în schimbul lui, dar zicea că *nu-l* putea învinui prea tare pe Rydell, ţinând seama de împrejurări.

SecurInt adusese un avion plin cu oameni de la centru, din Singapore, auzise Rydell, ca să ţină totul departe de canalele de ştiri şi să stabilească o înţelegere cu abonaţii, familia Schonbrunn Nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ce însemnase până la urmă aranjamentul, dar era pur şi simplu fericit să nu ştie; nu exista nici un program gen Poliţişti *particulari* la ananghie şi numai poarta din faţă a proprietăţii Schonbrunn valora probabil ea singură, vreo două duzini de salarii de-ale lui.

SecurInt putea înlocui poarta, pentru că ei o instalaseră de la bun început. Fusese totuşi o poartă zdravănă, ceva placat cu fibră japoneză ranforsată, lucrată la cald, şi mai mult ca sigur că reuşise să dea jos, în mare parte, vopseaua aia faimoasă de pe botul lui Gunhead.

Mai erau şi stricăciunile aduse casei, mai ales ferestrele sufrageriei (prin care intrase cu maşina) şi mobilei (peste care trecuse cu roţile).

Trebuia însă ca şi cei doi Schonbrunn să aibă ceva care să pună capac la toate, explică Hernandez. Ceva pentru suferinţă emoţională, zise el, pompându-i lui Rydell o ceaşcă cu cafea veche scârboasă din termosul mare din inox, din spatele biroului lui. Pe termos era o plăcuţă magnetică pe care scria EU NU SUNT OKAY, TU NU EŞTI OKAY... DAR, IA STAI, ASTA-I OKAY.

Trecuseră două săptămâni de la noaptea cu pricina, era zece dimineaţa, şi Rydell avea o barbă nerasă de cinci zile, un

stetson[15] împletit mărunt, o pereche de pantaloni lălâi, portocaliu-decolorat, un tricou cu inscripţia DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE KNOXVILLE care începea să se destrame pe la cusăturile mânecilor, ghetele negre SWAT de la uniforma SecurInt-ului şi o proteză gonflabilă, transparentă, la braţul stâng.

— Suferinţa emoţională, repetă Rydell.

Hernandez, care era aproape la fel de lat cât biroul la care stătea, îi dădu lui Rydell cafeaua.

— *Oricum*, eşti norocos, asta-i tot ce pot să spun.

— Am rămas pe dinafară, mâna mi-e în proteză şi sunt, oricum, norocos?

— Serios, omule, zise Hernandez, puteai să-ţi frângi gâtul. DPLA, ăştia puteau să ţi-o facă *urât* de tot. Domnul şi doamna Schonbrunn, ei au fost *foarte* drăguţi în privinţa asta, ţinând seama de necazul prin care-a trecut ea şi de toate celelalte. Ţi-ai nasolit braţul, ei, îmi pare rău...

Hernandez ridică din umeri, masiv.

— Oricum, nu te-am *concediat*, omule. Doar că nu te putem lăsa să *conduci* acum. Vrei să te punem la pază în zona rezidenţială, nici o problemă.

— Nu, mulţumesc.

— În magazine? Vrei să lucrezi serile, pe Encino, la casele de modă?

— Nţ.

Hernandez oftă.

— Omule, ce se mai aude cu tot rahatul ăla de ţi-a picat pe cap în Nashville?

— Knoxville. Departamentul s-a mulţumit cu suspendarea personală. Pătrundere fără autorizaţie sau plângere corespunzătoare.

— Şi curva aia, care te muşca de cur?

— A fost prinsă împreună cu fiu-său când dădeau lovitura la un magazin de fulare în Johnson City. Asta-i ce-am auzit eu ultima dată...

Fu rândul lui Rydell să ridice din umeri, numai că pe el îl durea umărul.

— Vezi, făcu Hernandez radiind, eşti norocos.

---

[15] Marcă foarte apreciată de pălărie cu boruri largi şi calotă înaltă (n. trad.)

În momentul în care trecu cu Gunhead prin poarta ferecată de la Benedict Canyon a proprietăţii Schonbrunn, Rydell avu conştiinţa bruscă a ceva foarte înalt, foarte pur şi perfect *gol; facerea* lucrului, negândirea lui; o exaltare supranaturală, din rărunchi, şi abandonarea tuturor aspectelor mai tulburătoare ale sinelui.

Iar asta – îşi aducea el aminte mai târziu, luptându-se cu volanul în timp ce trecea în mare viteză printr-o grindă japoneză, de-a curmezişul unei curţi interioare şi printr-un perete din sticlă armată care cedase ca în vis – semănase foarte mult cu ceea ce simţise când scosese arma şi apăsase pe trăgaci golindu-i lui Kenneth Turvey cutia craniană şi cel mai bine cu întinderea nesfârşită a unui glet întins pe un perete, peste care nimeni nu se ostenise vreodată să dea cu pensula.

Rydell se duse la Cedars să-l viziteze pe Sublett.

SecurInt apelase la un aşezământ particular ca fiind cel mai bun loc pentru a-l ţine pe Sublett departe de toţi trepăduşii ambulanţi din presă. Texanul stătea culcat în pat, mesteca gumă şi se uita la un mic televizor cu cristale lichide, cu videoplayer, pe care-l ţinea pe piept.

— *Seniorii războiului secolului 21,* zise când se apropie Rydell. James Wainwright, Annie McEnroe, Michael Beck.

Rydell zâmbi larg.

— Când l-au făcut?

— 1982.

Sublett închise sonorul şi se uită în sus.

— L-am văzut deja de câteva ori.

— Am trecut pe la prăvălie, să-l văd pe Hernandez, omule. Zice că nu trebuie să-ţi faci nici o grijă cu serviciul.

Sublett îl privi pe Rydell cu ochii lui argintii.

— Da' cu-al tău, Berry?

Pe Rydell începu să-l mănânce braţul, sub proteza gonflabilă. Se aplecă şi pescui un pai de plastic din micul coş de gunoi aflat lângă pat. Băgă paiul pe sub proteză şi se scărpină cu el. Cu oarecare folos.

— Eu aparţin trecutului, deja. N-au să mă mai lase să conduc.

Sublett se uită la pai.

— N-ar trebui să atingi nici un obiect folosit, nu într-un spital.

— N-ai nimic contagios, Sublett. Eşti unul dintre cei mai curaţi frecangii care-au trăit vreodată.

— Dar ce-ai de gând să faci, Berry? Trebuie să trăieşti din ceva, omule.

Rydell lăsă paiul să cadă în coş.

— Păi, nu ştiu. Dar ştiu că nu vreau să fac de pază prin cartierele selecte şi mai ştiu că nu vreau nici magazine.

— Ce-i cu măcelarii ăia, Berry? Crezi c-or să pună mâna pe cei care ne-au aranjat?

— Nu. Sunt prea mulţi. Republica Dorinţei a dat târcoale un timp. Fezii[16] au o listă de vreo trei sute de clienţi, dar nu-i chip să-i strângi pe toţi de degete şi să afli cine-a făcut-o. Numai dacă nu ciripeşte vreunul din ei, ceea ce se cam întâmplă până la urmă.

— Dar de ce-au vrut să ne-o facă nouă, totuşi?

— La naiba, Sublett, eu de un' să ştiu?

— Hai, zi, îl îndemnă Sublett.

— Ei bine, ăă, e sigur, şi Hernandez zice şi el că i-au spus de la DPLA ce cred ei, că a vrut careva s-o prindă pe *doamna* Schonbrunn cu chiloţii mai mult sau mai puţin lăsaţi.

Nici Sublett, nici Rydell nu o văzuseră de fapt pe doamna Schonbrunn, deoarece ea se afla, după cum s-a vădit, în camera copiilor. Deşi copii nu erau acolo, fiind plecaţi în statul Washington cu tatăl lor, să facă un raid aerian pe deasupra celor mai recenţi trei vulcani.

Nimic din tot ce recepţionase Gunhead în noaptea aceea, din momentul în care părăsise garajul, nu fusese real. Cineva pătrunsese în computerul de la bordul Hotspur Hussar-ului şi implementase un set de date complicat elaborate şi îngrozitor de false în sistemul de comunicaţie, întrerupându-le lui Rydell şi lui Sublett legătura cu SecurInt şi Steaua Morţii (care, desigur, nu se defectase). Rydell se gândea că unii dintre băieţii ăia mari, mongoli de la spălătorie, ar trebui să ştie câte ceva despre asta.

Şi poate, în momentul acela de luciditate supranaturală, când încă mai încerca să urce botul şifonat al lui Gunhead peste

[16] Ofiţerii din poliţia federală (n. trad.).

rămăşiţele sfâşiate ale unei garnituri de sofale mari din piele, şi având în sfârşit limpede în faţa ochilor amintirea morţii lui Kenneth Turvey, Rydell ajunsese la concluzia că lucrul acesta cu totul nebunesc, goana aceasta după Faptă era, poate, ceva în care nu merita întotdeauna să te încrezi pe de-a-ntregul.

— Dar, omule, spusese Sublett ca pentru sine, au să-i *ucidă* pe *copilaşii* ăia.

Şi, cu asta, îşi desfăcuse dintr-o smucitură centura de siguranţă şi fusese afară, cu glock-ul în mână, înainte ca Rydell să apuce să facă ceva. Rydell oprise sirena şi girofarurile de la depărtare de un bloc, dar cu siguranţă că toţi cei din casă ştiau de-acum că SecurInt sosise.

— Intervenim, se auzi Rydell spunând, ataşându-şi la uniformă glock-ul şi teaca şi înşfăcându-şi puşcociul, care, în afara cadenţei lui de tragere, era probabil cel mai indicat pentru un schimb de focuri într-o încăpere plină cu copii. Izbi uşa cu piciorul, făcând-o să sară în lături şi se aruncă înainte, trecând cu ghetele direct prin tăblia din sticlă groasă de două degete a unei măsuţe joase. (Au fost necesare douăsprezece copci, dar nu era tăietura prea adâncă.) Nu-l văzu pe Sublett. Se împletici înainte, ferind masivitatea galbenă a puşcociului, vag conştient că ceva se întâmplase cu braţul lui.

— Stai, muistule! *bubui cea mai puternică voce din lume.* DPLA! Aruncă jos porcăria aia, sau îţi facem curul arşice!

Rydell se trezi ţinta unei radiaţii bruşte şi extraordinar de dureroase, o lumină atât de strălucitoare încât o simţi în ochii nedumeriţi ca pe un fier încins.

— Mă *auzi,* muistule?

Tresărind cu mâna la ochi, Rydell se răsuci şi văzu hublourile bulbucate, blindate, ale navei militare ce cobora. Cala strivea tot ce mai rămăsese neatins în urma lui Gunhead în grădina japoneză.

Rydell aruncă puşca.

— Şi pistolul, nătărăule!

Rydell apucă mânerul glock-ului între degetul mare şi arătător. Ieşi din teaca lui din plastic cu un mic, dar discret, *pârâit* al ariciului, cumva audibil prin duduitul estompat al motorului elicopterului.

Aruncă glock-ul şi ridică mâinile. Sau încercă s-o facă. Stânga îi era frântă.

Îl găsiră pe Sublett la vreo cinci metri de Gunhead. Faţa şi mâinile îi erau umflate ca baloanele roz-strălucitoare de jucărie şi părea că se sufocă: menajera bosniacă a familiei Schonbrunn folosise un produs care conţinea xilină şi hidrocarburanţi cloruraţi pentru a curăţa nişte urme de creion de pe colţul tăbliei unei mese de stejar.

— Ce mă-sa a păţit *ăsta?* întrebă unul dintre poliţişti.

— Are alergie, zise Rydell printre dinţii încleştaţi.

Îi puseseră cătuşe la mâinile răsucite la spate şi îl durea ca naiba.

— Trebuie să-l duceţi la urgenţă.

Sublett deschise ochii sau încercă s-o facă.

— Berry...

Rydell îşi aminti numele filmului pe care-l văzuse la televizor.

— *Mila-miracol*, zise. Sublett se uită chiorâş la el.

— Nu l-am văzut, spuse şi îşi pierdu cunoştinţa.

Doamna Schonbrunn se simţise bine împreună cu grădinarul ei peisagist polonez în seara aceea. Poliţiştii o găsiră în camera copiilor. Nespus de furioasă, ea era încinsă într-un mod destul de interesant cu o centură valorând două mii de dolari, din latex englezesc şi piele de North Beach şi avea o pereche de cătuşe de primă calitate, Smith & Wesson, pentru care cineva plătise ca să fie îmbrăcate în piele şi cromate din nou, în negru. Grădinarul, evident, o ştersese când auzise cum îl parchează Rydell pe Gunhead în sufragerie.

3. O petrecere nu tocmai plăcută

CHEVETTE NU FURA NICIODATĂ sau oricum nu de la alţii şi în orice caz nu atunci când distribuia colete. Cu excepţia acelei zilei de luni, cu ghinion, când luase ochelarii de soare ai frecangiului ăluia, dar asta se întâmplase numai pentru că, pur şi simplu, nu-i plăcuse de el.

Se întâmplase astfel: ea stătea în picioare în faţa ferestrei, la etajul nouă, uitându-se către Pod[17] pe deasupra acoperişurilor marilor magazine, când el îi apăruse în spate. Aproape reuşise să localizeze camera lui Skinner, acolo sus, printre vechile

[17] Bay Bridge (n, trai).

cabluri, când vârful unui deget îi pătrunse până la spatele gol. Pe sub scurta lui Skinner, pe sub tricoul ei, atingându-i pielea.

Purta scurta pretutindeni, ca pe un fel de armură. Ştia că nanoporul era singurul lucru ce trebuie să fie purtat în această perioadă a anului, dar ea tot purta vechea scurtă din piele a lui Skinner, cu ecusoanele de la Allied, cu codificare electronică, la revere.

Ochi injectaţi. Un chip ce părea că este gata să se topească. Avea o mică ţigară de foi, verzuie, în gură, dar nu era aprinsă. Şi-o scoase, îi răsuci capătul umed într-un păhărel cu băutură incoloră, apoi trase din ea o sorbitură lungă. Zâmbindu-i cu gura lăţită peste ţigară. Ca şi cum ar fi ştiut că locul ei nu era aici, nu la o petrecere ca asta şi în niciunul dintre vechile, dar extrem de costisitoarele, hoteluri de pe Geary.

Fusese ultima adresă a zilei, un pachet pentru un avocat, cu focurile de gunoaie din Tenderloin[18] arzând atât de aproape, iar împrejurul lor, îngrămădiţi, toţi ăia atât de fatal lipsiţi de noroc, definitiv şi chimic pierduţi. Chipuri strălucind în teribilă şi fugară satisfacţie. Fiori, asta-i dădeau ei de fiecare dată.

După ce-şi asigurase şi-şi blocase bicicleta în vastul spaţiu, plin de ecouri, al parcării subterane a hotelului Monisey, luase un lift de serviciu şi urcase în holul de la parter unde haidamacii de la pază încercaseră să-i preia pachetul, fără succes. Nu avea să-l predea nimănui altcuiva decât acelui domn Garreau de la 808, după cum stătea scris aici, pe mandat. Trecuseră un cititor electronic pe deasupra ecusonului ei de la Allied, puseseră pachetul sub un aparat cu raze X, o trecuseră printr-un cadru detector de metale şi îi făcuseră semn să urce într-un lift căptuşit cu oglinzi roz şi împodobit cu arcade masive, din bronz.

Aşa că o luase, la etajul opt, pe un coridor liniştit ca adâncul unei păduri de vis. Îl găsise pe domnul Garreau cu mânecile cămăşii albe şi cravata de culoarea plumbului proaspăt turnat. Semnase în tabel fără să se uite la ea; cu pachetul în mână, îi închisese în nas uşa cu trei cifre din alamă. Ea îşi aranjase părul în zeroul lustruit oglindă. Coada îi stătea bine, la spate, dar nu era convinsă că-i aranjaseră bine bretonul. Vârfurile rămăseseră prea lungi. Formau un fel de şuviţe. O luă înapoi pe coridor, cu ornamentele metalice zornăind pe scurta

[18] Cartierul rău famat, în marile oraşe (n. trad.).

lui Skinner, cu noile ei ghete SWAT adâncindu-i-se în covorul proaspăt aspirat, de culoarea cărămizii umezite de ploaie.

Dar când se deschiseră uşile liftului, din el căzu o tânără japoneză. Sau fu cât pe ce să cadă, Chevette prinzând-o de ambele subsuori şi sprijinind-o de cadrul uşii.

— Unde-i petrecerea aia?

— Întreabă-mă să te-ntreb, zise Chevette.

— Etajul nouă! Petrecere *mare*!

Ochii fetei erau numai pupile, bretonul lucios, ca din plastic.

Aşa că Chevette, cu un pahar adevărat, din sticlă adevărată, plin cu vin franţuzesc adevărat, într-o mână şi cu cel mai mic sandviş pe care-l văzuse vreodată în cealaltă, se trezi întrebându-se cât mai avea până ce computerul hotelului avea să bage de seamă că ea încă nu părăsise locul. Nu că ar fi putut să vină s-o caute aici, pentru că pusese cineva, evident, bani buni la bătaie pentru a da asemenea petrecere.

Ceva într-adevăr particular, pentru că îi putuse vedea pe unii, într-o baie întunecată, fumând cocaină printr-un delfin din sticlă suflată, cu rotunjimile lui domoale iluminate de limba pâlpâitoare, de culoare albăstruie, a unei brichete de calibru industrial.

Nu numai o încăpere, de altfel, ci o mulţime, legate toate între ele. Şi o mulţime de oameni, bărbaţii mai toti îmbrăcaţi în costume din alea, la patru nasturi, cămăşi scrobite, cu guler prins în năsturei cu pietricică, şi fără cravată, doar cu un lănţişor. Femeile purtau rochii cum Chevette nu văzuse decât prin reviste. Trebuia ca oamenii bogaţi să fie şi străini pe deasupra. Deşi poate că bogaţi însemna destul de străini.

Reuşise s-o găsească pe fata aceea, japoneză, întinsă pe o sofa verde, lungă, unde acum sforăia în destulă siguranţă, numai că stătea cineva peste ea.

Privind în jur, Chevette văzuse că nu era singura îmbrăcată nepotrivit, care într-un fel sau altul îi fraierise pe cei de la intrare. Tipul din baie, care mânuia marele Bic galben, de pildă, dar el era un caz limită. Apoi mai erau câteva profesioniste drăguţe, evident din Tenderloin, dar poate că nu era decât măsura acceptată de culoare locală pentru ce-o fi vrând să însemne asta.

Şi uite-l în faţa ei pe frecangiul ăsta, rânjindu-şi fasolea de beţiv; prinde în mână micul briceag, alt lucru împrumutat de la

Skinner. Are o gaură în prăsele, în care-ţi poţi băga vârful degetului mare, să-l faci să se deschidă automat, cu o singură mână. Lama e sub şapte centimetri, lată ca o lingură, zimţuită la fix, ceramică. Skinner zice că-i un cuţit *fractal*, cu tăişul propriu-zis de două ori mai lung decât lama în sine.

— Nu te simţi prea bine, cred, zice el.

European, dar nu-i sigură ce hram poartă. Nu francez sau neamţ. Şi haina lui e din piele, dar nu seamănă deloc cu a lui Skinner. Ceva animal cu pielea subţire căzând în cute precum mătasea grea; de culoarea tutunului. Se gândeşte la mirosul revistelor îngălbenite din camera lui Skinner, unele atât de vechi încât pozele nu-s decât nişte nuanţe de gri, la fel cum se vede oraşul uneori, de sus, de pe pod.

— M-am simţit bine pân' s-apari tu, zice Chevette, gândindu-se că poate e timpul să plece, individul e piază-rea.

— Spune-mi, zice el, evaluându-i din priviri haina, tricoul şl jegării, ce *servicii* oferi tu.

— Ce vrea să însemne *asta!*

E clar, spune el, arătând spre cele două fete din Tenderloin, aflate în cealaltă parte a încăperii, că tu oferi ceva mai *interesant,* decât astea două, şi când rosteşte cuvântul îi lasă gura apă.

— *Pe-asta* las-o baltă, zice Chevette. Eu sunt mesager.

O expresie caraghioasă îi trece peste figură, ca şi cum ceva i-a traversat beţia, i-a dat un ghiont. Apoi îşi dă capul pe spate şi începe să râdă ca de cea mai bună glumă din lume. Ea are prveliştea unor dinţi foarte albi, foarte scumpi. Oamenii bogaţi nu au niciodată vreun dinte din metal, i-a spus Skinner.

— Am spus ceva caraghios?

Frecangiul se şterge la ochi.

— Dar noi avem ceva în comun, tu şi cu mine...

— Mă îndoiesc.

— Şi *eu* sunt mesager, zice, deşi pentru Chevette arată ca şi cum ar fi picat din lună.

— Curier, adaugă, de parcă şi-ar fi amintit de sine însuşi.

— Atunci, *du*-o, zice ea şi păşeşte pe lângă el, dar tocmai atunci lumina se stinge, muzica începe...

Şi e începutul de la „Prietena zeiţei”, de Chrome Koran. Chevette, care e moartă după Chrome Koran şi-i pune să-i asculte pe bicicletă ori de câte ori are nevoie de un sprijin ca să

se poată aduna, începe să se mişte pe muzică, toată lumea dansează, până şi drogaţii din baie.

Acum, că frecangiul a dispărut, ea oricum l-a uitat, observă că lumea arată mult mai bine când dansează. Se trezeşte faţă în faţă cu o fată în fustă din piele, cu cizmuliţe negre cu pinteni argintii, uimitori. Chevette zâmbeşte; fata zâmbeşte şi ea.

— Eşti din oraş? întreabă fata când „Prietena zeiţei” se termină.

Pentru o clipă, Chevette crede că este întrebată dacă este mesager municipal.

Fata – femeia – este mai în vârstă decât crezuse; către treizeci de ani poate, dar sigur mai mare decât Chevette. Bine, fără să arate ca şi cum ar fi fost scoasă din cutie; ochi negri, păr negru, tuns scurt.

— San Francisco?

Chevette încuviinţează din cap.

Următoarea melodie este mai bătrână decât ea însăşi; a tipului ăla negru, care s-a făcut alb şi după aia i-a căzut faţa, ghiceşte ea. Se uită după paharul ei, dar toate arată la fel. Păpuşica japoneză dansează vizavi legănându-şi bretonul, fără nici un semn de recunoaştere în priviri când o vede pe Chevette.

— Cody găseşte de obicei tot ce-i trebuie, în San Francisco, spune femeia cu o urmă de oboseală în voce, dar în acelaşi timp ai putea zice că totul i se pare destul de nostim.

Nemţoaică, se gândeşte Chevette, după accent.

— Cine?

Femeia îşi înalţă sprâncenele.

— Gazda noastră.

Dar zâmbeşte încă larg, degajat.

— Eu am intrat, doar aşa...

— De-aş putea zice şi eu la fel!

Femeia râde.

— De ce?

— Aş pleca, atunci.

— Nu-ţi place?

De aproape, miroase a parfum scump.

Chevette se îngrijorează brusc în legătură cu felul în care trebuie să miroasă ea însăşi, după o zi pe bicicletă, fără duş. Femeia însă o apucă de cot şi o trage deoparte.

— Nu-l stii *pe Cody?*

— Nu.

Chevette îl vede pe beţivan, pe frecangiu, prin uşă, în cealaltă încăpere, unde luminile sunt încă aprinse. Se uită ţintă la ea.

— Cred că trebuie să plec acum, okay?

— Nu-i nevoie. Te rog. Doar că îţi invidiez opţiunea.

— Nemţoaică?

— Padaniancă.

Chevette ştie că asta-i o parte din ceea ce a fost Italia. Partea nordică, se gândeşte ea.

— Cine-i Cody ăsta?

— Lui Cody *îi plac* petrecerile. Lui Cody îi place petrecerea *asta.* Petrecerea asta durează de *ani de zile*. Când nu-i aici, e în Londra, Praga, Macau...

Un chelner trece prin mulţime purtând o tavă cu băuturi. Lui Chevette nu-i pare a fi angajat al hotelului. Cămaşa lui albă scrobită nu mai este scrobită; este descheiată, poalele mototolite îi atârnă scoase din pantaloni şi, vede ea, are o chestie din alea, ca o mică halteră din oţel trecută printr-un sfârc. Gulerul tare îi este căzut în faţă şi-i stă lipit la ceafă ca un nimb căzut. Femeia ia un pahar de vin alb când el oferă tava. Chevette scutură din cap. Pe tavă e o farfurie albă, cu pastile şi ceva care seamănă cu nişte porţii de drog.

Chelnerul face cu ochiul către Chevette şi trece mai departe.

— Ţi se pare ciudat?

Femeia goleşte paharul şi-l aruncă peste umăr. Chevette îl aude spărgându-se.

— Hă?

— Petrecerea lui Cody.

— Da, cred că, vreau să spun, eu am intrat doar aşa...

— Unde locuieşti?

— Pe Pod.

Pândeşte reacţia.

Zâmbetul se lăţeşte.

— Adevărat? Pare atât de... misterios. Mi-ar plăcea să merg acolo, dar nu se fac excursii şi se spune că-i periculos...

— Nu-i, zice Chevette, apoi ezită. Numai nu te... *găti* prea tare, bine? Dar *periculos* nu e, nici măcar cât în zona asta.

Gândindu-se la cei din jurul focurilor de gunoaie.

— Numai să nu mergi pe Treasure Island[19]. Nu încerca să parcurgi tot drumul până la Oakland. Rămâi pe partea suspendată a podului.

— Îţi *place* să trăieşti aici?

— La naiba, da. N-aş trăi nicăieri în altă parte.

Femeia zâmbeşte.

— Atunci, eşti foarte norocoasă, cred.

— Ei, zice Chevette, simţindu-se stânjenită, tre' să plec.

— Pe mine mă cheamă Maria...

— Chevette, şi-i întinde mâna.

Aproape la fel ca celălalt nume al ei. Chevette-Maria.

Îşi strâng mâinile.

— La revedere, Chevette.

— Petrecere plăcută, okay?

— Asta *nu-i* o petrecere plăcută.

Aranjându-şi umerii largi ai scurtei lui Skinner, Chevette o salută cu o înclinare din cap pe femeia Maria şi începe să-şi croiască drum prin mulţime. Care acum este mai înghesuită, ca şi cum prietenii acestui Cody ar continua să tot vină. Mai mulţi japonezi pe-aici acum, observă ea, cu toţii în costume serioase; nevestele sau secretarele lor, sau ce-or fi, poartă toate perle. Dar evident, asta nu le împiedică să se integreze spiritului locului. A devenit şi mai zgomotos, pe măsură ce lumea s-a ameţit. Este rumoarea aia puternică, constantă, care se instalează când băutura îşi spune cuvântul, şi acum vrea să iasă de aici cât mai repede.

Se trezeşte împinsă în uşa băii unde îi văzuse pe cocainomani, dar acum uşa e închisă. Câţiva francezi vorbesc franţuzeste şi râd gesticulând larg, dar Chevette aude pe cineva cum vomită înăuntru.

— A *reuşit*, zice ea unui bărbat cu papion, tuns perie, şi-l împinge când trece pe lângă el, vărsându-i băutura.

Aude în urmă ceva în franţuzeste.

Acum se simte de-a dreptul claustrată, aşa cum păţeşte uneori în birourile firmelor, când vreo recepţioneră o face să aştepte căutând câte ceva şi-i vede pe angajaţi umblând încoace şi încolo şi se întreabă dacă totul are vreun înţeles sau

---

[19] Insula Comorii, insulă în Golful San Francisco, peste care trece Bay Bridge pentru a ajunge pe ţărmul estic al Golfului, în Oakland (n. trad.).

se plimbă şi ei aşa, de colo-colo. Sau poate că i s-a urcat vinul la cap, puţin, pentru că ea nu prea bea, iar acum nu-i place gustul pe care i l-a lăsat pe gât,

Şi deodată, iată-l pe beţivanul ei, pe europeanul ei cu ţigara neaprinsă, cu fruntea lui asudată prea aproape de faţa uşor îngrijorată, cu ochi blegi, a uneia dintre fetele din Tenderloin. A băgat-o cu spatele într-un colţ. Şi toţi sunt atât de înghesuiţi, atât de aproape de uşă, şi de coridor, şi de libertate, încât Chevette se trezeşte lipită de spinarea lui pentru o secundă, fără ca asta să întrerupă porcăria pe care o comite asupra fetei, nu, cu toate că-şi propteşte cotul, dureros, în coastele Chevettei, ca să-şi facă loc.

Chevette, coborându-şi privirile, vede ceva ieşind dintr-un buzunar din pielea de culoarea tutunului.

Apoi e în mâna ei, în partea din faţă a colanţilor, iese pe uşă, iar frecangiul nici măcar n-a observat.

În liniştea bruscă a coridorului zgomotul petrecerii micşorându-se pe măsură ce ea se îndreaptă către lift; îi vine să o ia la fugă. Îi vine şi să râdă, dar acum începe să-i fie frică.

Mers la pas.

Dincolo de grămezile de tăvi, pahare murdare, farfurii.

Amintirea haidamacilor de pază în holul de la intrare. Obiectul vârât în pantaloni.

La capătul unui coridor lateral, vede uşile unui lift de serviciu deschise larg, îmbietoare. Un puşti centro-asiatic cu un căruţ din oţel mânjit cu vopsea, încărcat cu o stivă de dreptunghiuri plate, care sunt ecrane de televizor. Îi aruncă o privire atentă când ea se strecoară înăuntru, pe lângă el. Faţa îi este numai oase, ochii opaci afundaţi în orbite, părul pieptănat în sus într-una dintre acele tunsori aproape verticale care le plac tipilor ăstora. Are un ecuson al pazei prins cu o clemă pe pieptul salopetei lui curate de culoare gri şi un VirtuFax trecut pe după gât cu un cordon roşu din nailon.

— Subsol, comandă Chevette.

Faxul lui bâzâie. Îl ridică, apasă butonul, se uită în vizor. Obiectul din pantalonii ei devine uriaş. Apoi, el lasă faxul să-i cadă pe piept, îi face cu ochiul şi apasă pe un buton pe care este scris S6. Uşile huruie, iar Chevette închide ochii.

Se sprijină de pereţii capitonaţi şi-şi doreşte să se afle în camera lui Skinner, ascultând cum scârţâie cablurile.

Duşumeaua acolo este o placă de doi pe patru; partea cea mai de sus a cablului, care trece peste capul din oţel a pilonului, trece prin mijloc, iar Skinner zice să sunt 17464 de şuviţe de sârmă în cablul ăla. Fiecare este groasă cam cât un creion. Poţi să-ţi pui urechea pe el şi să auzi tot podul cum cântă, când vântul este potrivit.

Liftul se opreşte la patru absolut fără nici un motiv. Nu-i nimeni acolo când se deschid uşile. Chevette vrea să apese iar la S6, dar se abţine şi-l aşteaptă pe băiatul cu faxul, să o facă el. O face.

Iar S6 nu este garajul pe care îl doreşte acum din toată inima, ci un labirint de tuneluri din beton vechi de o sută de ani, pavate cu plăci de asfalt crăpat, cu conducte groase şi vechi ce se înşiruie în lungul tavanelor, prinse în brăţări din fier. Se strecoară afară în vreme ce el meştereşte la una dintre roţile căruciorului.

Camere frigorifice de acum un secol, lăcătuite, cincizeci de aspiratoare încărcându-se singure la un şir de staţii numerotate, suluri de carpete late, stivuite ca buştenii. Mai mulţi inşi în haine de lucru, unii în salopete albe, de bucătărie, ea însă încearcă să-şi ia aerul şi înfăţişarea de curier, ca şi cum ar face o predare.

Găseşte o scăriţă îngustă. Aerul este fierbinte şi greu. Senzori dinamici declanşează luminile la începutul fiecărui rând de trepte. Simte cum întreaga greutate a clădirii ăsteia vechi apasă asupra ei.

Dar bicicleta ei este acolo, la S2, în spatele unei coloane din beton celular.

— *Înapoi*, ţipă ea când Chevette este la un metru şi jumătate distanţă.

Nu tare, ca un automobil, dar tonul este hotărât. Sub stratul de vopsea imitând rugina şi bandajul artistic argintiu, geometria şasiului din fibră de carbon cu miez de hârtie face coapsele fetei să tremure. Chevette îşi strecoară mâna stângă prin bucla de identificare de sub şa. Se aude un uşor ţăcănit dublu, când se decuplează frânele electrostatice, apoi Chevette încalecă şi e în şa.

Se simte mai bine ca niciodată când urcă rampa pătată de ulei şi iese afară.

4. Oferte de serviciu

COLEGUL DE CAMERĂ AL LUI RYDELL, Kevin Tarkovsky, purta un os trecut prin nas şi lucra într-un butic cu articole de surfing, numit *Umflă-mi pânza.*

Luni dimineaţa, când Rydell îi spuse că îşi lasă slujba de la SecurInt, Kevin se oferi să încerce să-i găsească ceva ca vânzător, în domeniul articolelor de plajă.

— Eşti clădit okay, în mare, spuse Kevin, uitându-se la pieptul gol şi la umerii lui Rydell.

Rydell mai purta încă pantalonii portocalii cu care era îmbrăcat când se dusese să-l vadă pe Hernandez. Îi împrumutase de la Kevin. Tocmai îşi scosese proteza, dezumflând-o şi aruncând-o, bucăţele, în găleata de vopsea din plastic, de douăzeci de litri, care le servea drept coş de gunoi. Găleata avea lipită pe ea o margaretă mare, autocolantă.

— Ai *putea* să faci *puţin* culturism. Şi să-ţi împleteşti şi nişte codiţe. Chestii de-ale negrilor, tribale.

— Kevin, habar n-am de surfing, de windsurf, de nimic. Abia dacă am fost la ocean, de câteva ori, în golful Tampa.

Era zece dimineaţa. Kevin avea zi liberă.

— Vânzările îţi oferă *experienţă*, Berry. Clientul are nevoie de *informaţie*, tu i-o furnizezi. Dar le dai şi o *experienţă.*

Kevin bătu uşor cu degetele în micul lui fus lustruit, din os de vită, de vreo cinci centimetri lungime, pentru a ilustra.

— Doar atunci le vinzi un articol nou.

— Dar eu nu-s nici măcar bronzat.

Kevin avea aproximativ culoarea şi strălucirea perechii de saboţi maronii Cole-Haan pe care Rydell îi primise cadou de la mătuşa lui când împlinise cincisprezece ani. Culoarea nu avea legătură nici cu genetica, nici cu expunerea la soarele arzător, ci era rezultatul injecţiilor regulate şi al unui complicat regim cu pastile şi loţiuni.

— Mda, admise Kevin, ţi-ar trebui ceva bronz.

Rydell ştia că nici Kevin nu făcea şi nu făcuse în viaţa lui surf, dar ducea acasă discuri de la magazin şi le vedea la un set de ochelari video, urmărind diferitele mişcări implicate, aşa că nu avea nici o îndoială că era în stare să ofere absolut orice informaţii şi-ar fi dorit un potenţial cumpărător. *Şi* întreaga experienţă de bază; cu bronzul lui de piele de Cordoba, atrăgea în mare măsură atenţia. Mai ales femeilor, deşi pentru el asta nu

părea să însemne prea mult. Ceea ce vindea Kevin în primul rând, era echipament. Din cel scump, care se presupunea că te protejează de ultraviolete şi de poluanţii din apă. Avea două cutii mari din carton pline cu aşa ceva, depozitate în unica debara a camerei lor. Rydell, care nu avea mare lucru în materie de garderobă, era bine venit când mai scotocea pe acolo şi împrumuta orice i se părea lui şic. Ceea ce nu însemna prea mult, după cum se dovedise, deoarece accesoriile pentru windsurf se cam reduceau la ochelari de soare, nanopor negru sau flexoglinzi. Câteva articole mai extravagante aveau etichete *Umflă-mi pânza,* sensibile la ultraviolete, care apăreau în zilele când concentraţia ozonului scădea dramatic, după cum descoperise Rydell ultima oară când se dusese la piaţă.

El şi Kevin împărţeau unul dintre cele două dormitoare ale unei case de prin anii şaizeci, de pe Mar Vista, ceea ce însemna Vedere la Mare, dar mare – ioc. Cineva trăsese prin mijlocul camerei doi pereţi prefabricaţi, din ipsos turnat între foi de hârtie. Pe partea lui Rydell, peretele despărţitor era acoperit cu margarete autocolante şi o colecţie de abţibilduri, suveniruri din locuri precum Magic Mountain, Nissan County, Disneyland şi Skywalker Park. Mai erau încă două persoane care locuiau în casă, trei dacă o puneai la socoteală şi pe chinezoaica din garaj (ea însă avea acolo baie proprie).

Rydell îşi cumpărase futonul cu cea mai mare parte din primul salariu de la SecurInt. Îl luase de la chioşcul din piaţă; acolo era mai ieftin, iar chioşcul se numea Gura Futonului, ceea ce lui Rydell i se păruse destul de nostim. Fata de la Gura Futonului îi explicase că îi puteai strecura ceva tipului de la peronul metroului ca să te lase să urci în tren cu futonul rulat – se livra într-un sac din plastic verde care-i amintea lui Rydell de un sac de dormit.

În ultima vreme, când aştepta să-şi dea jos proteza, petrecuse mult timp stând pe futon, uitându-se la abţibildurile de pe perete. Se întreba dacă cel care le pusese chiar se ostenise să meargă în locurile acelea. Hernandez îi oferise odată posibilitatea să însereze în Nissan County. SecurInt avea acolo o filială. Părinţii lui îşi petrecuseră luna de miere la Disneyland. Skywalker Park era în San Francisco, în nordul oraşului; se numise Golden Gate, inainte, şi-şi amintea de vreo două

tulburări, cu mulţimea dezlănţuită destul de urât, prezentate la televizor, atunci când îl privatizaseră.

— Ai luat legătura cu vreo agenţie din alea, de plasare, Berry?

Rydell negă din cap.

— Asta-i din partea mea, zise Kevin dându-i lui Rydell casca.

Nu semăna deloc cu ochelarii mici şi lucioşi ai Karenei; o simplă bară din plastic alb, asemănătoare celor cu care se joacă copiii.

— Pune-ti-o. Formez eu numărul.

— Bine, zise Rydell. E frumos, Kevin, dar nu-i nevoie să te necăjeşti atât.

Kevin îşi atinse osul din nas.

— Ei, e „închiriată”.

Asta era. Rydell îşi puse casca.

Acum, zise Sonya cu tot optimismul de care putea da dovadă, vedem că ai absolvit cursurile postliceale...

— Academia, o corectă Rydell. Poliţie.

— Da, Berry, dar noi vedem că în momentul acela erai angajat de optsprezece zile, în total, înainte de a fi suspendat.

Sonya arăta ca o fată drăguţă dintr-un desen animat. Nici un por. Nici o cută, pe nicăieri. Avea dinţii foarte albi şi păreau a fi toţi dintr-o singură bucată, posibil de tras afară pentru o examinare mai atentă. Nu însă pentru a fi curăţaţi, deoarece nu era nevoie: desenele animate nu mănâncă. Avea însă sfârcuri minunate; sfârcurile pe care le-ar fi desenat Rydell, dacă ar fi fost un desenator talentat

— Ei bine, zise Rydell, gândindu-se la Turvey, am avut nişte necazuri după ce m-au trecut la patrulare.

Sonya încuviinţă, dând din cap cu însufleţire.

— Văd, Berry.

Rydell se întrebă ce vedea ea cu adevărat. Sau ce vedea sistemul expert care o folosea pe ea ca pe o marionetă. Sau *cum* vedea. Cum apărea cineva ca Rydell pentru sistemul computerizat al unei agenţii de plasare? Nu prea grozav, hotărî el.

— Apoi te-ai mutat de la Los Angeles, Berry, şi vedem zece săptămâni de lucru la Corporaţia SecurInt, secţia intervenţii

armate în zone rezidenţiale. Şofer cu experienţa mânuirii armelor.

Rydell se gândi la compartimentele pentru rachete prinse pe burta elicopterului DPLA. Probabil că avuseseră şi o armă de tip CHAIN acolo.

— Da, încuviinţă el.

— Şi ţi-ai dat demisia de la SecurInt.

— Cam aşa ceva.

Sonya îl ţintui pe Rydell cu privirea de parcă acesta tocmai acceptase, sfios o audienţă la Congres sau o diplomă postuniversitară.

— Păi, Berry, dă-mi voie să-mi pun tichia *gânditoare.* Numai pentru o secundă!

Clipi, apoi îşi închise ochii mari, de personaj din desenele animate.

Isuse, se gândi Rydell. Încercă să se uite în altă parte, dar casa lui Kevin nu avea nici un ecran periferic, aşa că nu era nimic acolo. Numai Sonya, dreptunghiul gol al mesei ei, detalii sărace, sugerând un birou şi emblema agenţiei de plasare în spatele ei, pe perete. Emblema o făcea să semene cu prezentatoarea unui canal de televiziune care nu relata decât ştiri *foarte* bune.

Sonya deschise ochii. Zâmbetul îi deveni incandescent.

— Eşti din *Sud.*

— O-ho-ho.

— Plantaţii, Beny. Magnolii. Tradiţii. Dar şi o anumită *întunecime.* O calitate gotică. Faulkner.

Fawk...

— Ă?

— *Artizanatul de Coşmar*, Berry. Bulevardul Ventura, Sherman Oaks.

Kevin îl privi pe Rydell dându-şi jos casca şi scriind o adresă şi un număr de telefon pe spatele ultimului număr din *People.* Revista era a Monicăi, asiatica din garaj; ea primea întotdeauna ediţii tipărite astfel încât să nu conţină niciodată vreo referire la scandaluri sau dezastre, ci o porţie triplă de aventuri amoroase ale celebrităţilor, şi mai ales să nu aibă de-a face cu familia regală britanică.

— Ceva pentru tine, Berry? se arătă Kevin plin de speranţă.

— S-ar putea, zise Rydell. O adresă din Sherman Oaks. O să-i sun, să văd despre ce-i vorba.

Kevin îşi plimbă osul prin nări.

— Pot să-ţi dau o mână de ajutor.

În vitrina Artizanatului de Coşmar era o pictură mare cu Răpirea la Ceruri. Rydell ştia genul ăsta de picturi de pe părţile laterale ale furgonetelor aparţinând comunităţilor creştine, parcate în faţa magazinelor universale. Mulţimea de maşini tamponate, numai sânge, şi alte dezastre, cu toate sufletele Salvate zburând să-l întâlnească pe Isus, ai cărui ochi erau prea strălucitori pentru a-i mângâia. Asta era mult mai detaliată decât cele pe care şi le amintea el. Fiecare dintre sufletele Salvate avea propria-i figură, ca şi cum chiar ar fi reprezentat pe cineva, iar câteva dintre ele îi aminteau de oameni celebri. Dar tot arăta de parcă ar fi fost făcută de o fată de cincisprezece ani sau de o bătrână doamnă.

Kevin îl lăsase la intersecţia cu Sepulveda, iar el se întoarse pe jos două blocuri[20], căutând locul, trecând pe lângă o echipă de purtători de căşti cu bor larg, care turna fundaţia unui palmier. Kydell se întrebă dacă pe Ventura fuseseră copaci veritabili înainte de apariţia virusului; înlocuitorii erau acum atât de populari, încât oamenii îi voiau puşi pretutindeni.

Ventura era una dintre străzile din Los Angeles care ţinea pasul cu vremurile. Rydell ştia că trebuie să fi trecut cu Gunhead pe lângă Artizanatul de Coşmar de nenumărate ori, dar străzile astea arătau cu totul altfel când le parcurgeai pe jos. Pe de o parte, erai destul de singur; pe de altă parte, puteai vedea cât de crăpate şi prăfuite erau multe dintre clădiri. Spaţii goale în spatele geamurilor murdare, cu teancuri îngălbenite de ziare şi scrisori vechi pe duşumele, poate şi câte o băltoacă de ceva ce nu putea fi apă de ploaie, aşa că te cam întrebai ce era. Trecu de vreo două din astea, după care urma un loc unde se vindeau ochelari de soare cam cu de şase ori preţul plătit de Rydell pentru închirierea jumătăţii lui de cameră pe Mar Vista. Trebuia ca magazinul cu ochelari de soare să aibă un soi de politist particular înăuntru, care să te înghesuie să intri.

Artizanatul de Coşmar era prins ca într-un sandviş între un oficiu muribund de promovare a drepturilor cetăţeneşti şi un fel

[20] În SUA, intervalul dintre două intersecţii (n. trad.).

de agenţie imobiliară falimentară, care vindea asigurări. ARTIZANATUL DE COŞMAR – GOTIC SUDIC, cu litere pictate de mână, umflate şi păroase ca picioarele ţânţarilor din desenele animate, negre pe fond alb. Dar cu două maşini scumpe parcate în faţa intrării: un Range Rover gri-metalizat, semănând cu Gunhead gătit de bal, şi unul dintre acele vechi Porsche-uri micuţe, cu două locuri, şi care lui Rydell i se păruseră mereu că aveau cheia scoasă din contact. Ocoli Porsche-ul pe departe: asemenea maşini aveau în general sisteme antifurt hipersensibile, pentru a nu spune hiperagresive.

Prin uşa din sticlă securizată îl privea un poliţist particular, nu de la SecurInt, din altă reţea. Rydell împrumutase de la Kevin o pereche de pantaloni groşi din bumbac, cu dungă, proaspăt călcaţi. Îl cam strângeau în talie, fiind totuşi de departe mai buni decât chiloţii portocalii. Avea pe el o cămaşă neagră, de la uniforma SecurInt-ului, fără ecusoane, Stetsonul şi ghetele SWAT. Nu era prea convins că negrul mergea cu kakiul. Apăsă pe buton. Poliţistul deblocă usa, lăsându-l să intre.

— Am o întâlnire fixată cu Justine Cooper, zise Rydell dându-şi jos ochelarii de soare.

— E cu un client, zise poliţistul particular.

Părea de vreo treizeci de ani şi picat de la vreo fermă de prin Kansas. Rydell îşi aruncă privirile şi văzu o femeie sfrijită, cu păr închis la culoare. Vorbea cu un bărbat gras, chel. Încerca să-i vândă ceva, după semne.

— Aştept, zise Rydell.

Fermierul nu răspunse. Legile statului nu-i permiteau să poarte armă, numai bastonul pe care-l ţinea într-o teacă turnată, din plastic, dar el probabil că avea una dintre sculele acelea micuţe, uşor de disimulat, ruseşti, care puteau adăposti în magazia lor câteva gloanţe teribile, supraîncălzite, iniţial gândite pentru distrugerea blocurilor motoare ale tancurilor. Ruşii, niciodată în toate minţile, îşi aveau piaţa lor pentru specialităţile de sâmbătă seara.

Rydell privi în jur. Răpirea la Ceruri era la mare cinste şi la Artizanatul de Coşmar, hotărî el. Genul de creştini care tatăl lui îi susţinuse întotdeauna erau pur şi simplu patetici. Împărăţia de o mie de ani venise şi se dusese, nici vorbă de vreo Răpire la Ceruri, iar ei, iată-i, încă mai băteau aceeaşi monedă. Sublett şi ai lui din tabăra de rulote din Texas, uitându-se la filme vechi

pentru reverendul Fallon, asta, cel puţin, avea oarecare chichirez.

Încercă să tragă cu ochiul, să vadă ce se străduia femeia să-i vândă bărbatului gras, dar ea îi surprinse privirea şi asta nu era bine. Aşa că se afundă mai mult în magazin, prefăcându-se că inspectează marfa. Era acolo un raion întreg cu coroane funerare cu aspect scârbos, ca nişte pânze de păianjen, în dosul unor vitrine ale căror rame îşi pierduseră strălucirea. Coroanele îi părură lui Myclell ca făcute din cârlionţi de păr vechi. Erau sicrie pentru copii, toate mâncate de carii, iar într-unul dintre ele era plantată iederă. Erau măsuţe joase, pentru cafea, făcute din ceea ce Rydell îşi imagină că puteau fi pietre de mormânt vechi, cu inscripţiile atât de tocite încât nu le mai puteai citi. Se opri lângă un cadru de pat din fier forjat, alcătuit din câteva figurine de jochei negrişori, din cele a căror expunere pe peluzele din faţa casei era interzisă prin lege în Knoxville. Jocheii aveau cu toţii buze mari, roşii, proaspăt vopsite, zâmbete largi, ca pepenii roşii. Patul era acoperit cu o saltea lucrată de mână, având ca model steagul Confederaţiei[21]. Când se uită după eticheta cu preţul, văzu un bilet galben pe care scria VÂNDUT.

— Domnul Rydell? Pot să-ţi spun Berry? Maxilarul Justinei Cooper era atât de îngust încât părea să nu aibă suficient loc înăuntru pentru obişnuita garnitură de dinţi. Părul îi era tăiat scurt, o cască lucioasă castanie. Purta un fel de costum închis la culoare, lălâi, care lui Rydell i se păru că avea menirea de a ascunde faptul că era construită mai mult sau mai puţin ca o insectă-baghetă. După cum vorbea, nu părea a fi de prin sudul nici unei zone, şi avea în ea o tensiune vizibilă, ca şi cum ar fi fost pe sârmă.

Rydell îl văzu pe bărbatul cel gras ieşind şi oprindu-se pe trotuar pentru a dezactiva alarma şi sistemul de apărare al Range Rover-ului.

— Sigur.

— Esti din Knoxville?

Rydell observă că respira cu grijă, ca şi cum ar fi încercat să nu tragă prea mult aer în piept.

— Exact.

— Nu prea ai accent.

---

[21] Cele unsprezece state americane sudice secesioniste (retrase din Statele Unite în 1860-l861) (n. trad.).

— Ei, mi-ar plăcea să zică toţi aşa.

Zâmbi, dar ea nu-i răspunse la zâmbet.

— *Familia* dumitale e din Knoxville, domnule Rydell?

Fir-ar să fie, se gândi el, dă-i drumul, zi-mi Berry.

— Tata era, cred. Ai mamei sunt de pe lângă Bristol, cei mai mulţi.

Ochii negri ai Justinei Cooper, al căror alb abia se zărea, îl priveau ţintă, dar nu păreau să înregistreze nimic. Ghici că era trecută de patruzeci de ani.

— Doamnă Cooper?

Ea tresări violent, ca şi cum ar fi ciupit-o.

— Doamnă Cooper, ce sunt lucrurile-alea-ca-nişte-coroane-funerare din vitrinele alea vechi?

Arătă înspre ele.

— Coroane comemorative. Sud-vestul Virginiei, sfârşitul secolului nouăsprezece, începutul secolului douăzeci.

Bun, se gândi Rydell, s-o facă să vorbească despre marfă. Se duse lângă vitrinele în care se aflau coroanele, să se uite mai bine.

— Parcă-ar fi păr.

— *Este,* spuse ea. Ce altceva ar putea fi?

— Păr de om?

— Bineînţeles.

— Adică, păr de la oameni *morţi*?

Se uita acum la împletitura migăloasă, în care părul fusese răsucit în noduri micuţe, ca nişte flori. Era lipsit de luciu, fără nici o culoare anume.

— Domnule Rydell, mă tem că s-ar putea să vă fi făcut să vă irosiţi timpul.

Se îndreptă ezitând către el.

— Când am vorbit la telefon am avut impresia că aţi putea fi, mă rog, mai *al* sudului...

— Cum adică, doamnă Cooper?

— Ceea ce oferim noi aici oamenilor este o anumită *viziune,* domnule Rydell. Ca şi o anumită *întunecime.* O calitate gotică.

La naiba. Acel cap vorbitor de pe monitorul agenţiei folosise aberaţiile astea cuvânt cu cuvânt.

— Nu cred că l-aţi citit pe Faulkner?

Ridică o mână pentru a înlătura ceva nevăzut, atârnând în faţa ei.

Iarăşi.

— Nu.

— Nu, aşa mă gândeam şi eu. Sper să găsesc pe cineva care să-mi *transmită* acea întunecime veritabilă, domnule Rydell. *Gândirea* Sudului. Un *vis febril* de senzualitate.

Rydell clipi.

— Dar dumneata *nu-mi* transmiţi aşa ceva. Îmi pare rău.

Părea că nevăzuta pânză de păianjen căzuse iarăşi.

Rydell se uită la poliţistul particular, dar el nu părea să asculte la ce vorbeau ei. La naiba, părea adormit.

— Doamnă, zise Rydell cu precauţie, am impresia că vă filează lămpile.

Sprâncenele ei se încruntară.

— Acolo! zise.

— Acolo ce?

— Culoarea, domnule Rydell. Focul. Policromia verbală clocită a unei aproape neînchipuit de avansate decadenţe.

Rydell rămase pe gânduri. Se trezi uitându-se la patul cu jochei.

— N-aţi avut niciodată aici vreun negru care să se plângă de chestii ca asta?

— Dimpotrivă, zise ea, cu o altă nuanţă în voce. Facem afaceri destul de bune cu cei mai bogaţi locuitori ai zonei central-sudice. Ei cel puţin înţeleg ironia. De nevoie, cred.

Acum, trebuia s-o pornească pe jos până la cea mai apropiată staţie, să ia metroul spre casă şi să-i spună lui Kevin Tarkovsky că nu fusese îndeajuns de Sudic.

Poliţistul particular îi dădu drumul să iasă.

— De unde anume sunteţi, doamnă Cooper? o întrebă.

— New Hampshire[22].

Rydell se afla afară pe trotuar, iar uşa i se închidea în urmă.

— Yankei[23] împuţiţi, zise el către Porsche-ul decapotabil. Asta ar fi spus şi tatăl lui, dar îi venea greu acum să o pună în legătură cu ceva anume.

Un trailer mare, articulat, german, trecu pe lângă el, genul acela care mergea cu ulei vegetal. Rydell ura lucrurile astea.Fumul degajat mirosea ca puii prăjiţi.

---

[22] Stat din nord-estul Statelor Unite (n. trad.).

[23] Apelativ adresat locuitorilor din nord-estul Statelor Unite (n. trad.).

5. Hay problemas[24]

VISELE CURIERULUI sunt făcute din metal încins, umbre care ţipă şi fug, munţi de culoarea betonului. Pe culmea unui deal se îngroapă copiii orfani. Sicrie din plastic albastru-spălăcit. Pe cer, nori. Pălăria înaltă a preotului. Lumea nu vede obuzul venind dinspre munţii din beton. Găureşte *totul*: versantul dealului, cerul, sicriul albastru, faţa femeii.

Un sunet prea vast pentru a fi un sunet, dar prin el, cumva, ei aud, abia acum le ajunge la urechi îndepărtatul *bubuit* al mortierelor, norişori de fum precis conturaţi, înălţându-se pe versantul cenuşiu al muntelui.

Se ridică în capul oaselor, singur în patul larg, încercând să ţipe şi cuvintele sunt într-o limbă pe care nu-şi mai îngăduie s-o vorbească.

Capul îi pulsează. Bea apă chioară din vasul imaculat de pe noptieră. Încăperea se leagănă, se înceţoşează, se limpezeşte iar. Se smulge din pat, lipăie cu tălpile goale până la fereastra înaltă, în stil vechi. Bâjbâie până reuşeşte să tragă în lături draperia grea. San Francisco. Revărsatul zorilor ca argintul coclit. E marţi. Nu-i Mexico.

În baia albă, tresărind în lumina bruscă, stropindu-se cu apă rece pe faţa amorţită. Visul se destramă, dar lasă urme. Tremură, dalele reci, neplăcute sub tălpile goale. Târfele de la petrecere. Harwood ăsta. Decadent. Curierul dezaprobă decadenţa. Munca lui îl aduce în contact cu bogăţia adevărată, cu puterea veritabilă.

Întâlneşte oameni importanţi. Harwood este bogat fără a fi important.

Stinge lumina în baie şi se întoarce cu grijă în pat, menajându-şi durerea de cap.

Cu plapuma din fulgi, în dungi, trasă până la bărbie, începe să treacă în revistă seara anterioară. Sunt spaţii goale. Imoralitate excesivă. El dezaprobă imoralitatea. Petrecerea lui Harwood. Vocea de la telefon spunându-i să participe. Băuse deja câteva pahare. Vede chipul unei fete tinere. Furie, nemulţumire. Părul ei scurt, negru, răsucit în sus, în cârlionţi.

---

[24] Necazuri (span. în original) (n. trad).

Îşi simte ochii ca şi cum ar fi prea mari pentru orbitele lor. Se freacă la ochi şi îl împresoară sclipiri dureroase de lumină. Masa rece a apei i se plimbă prin stomac.

Îşi aminteşte cum stătea la barul lat din lemn de mahon, bând, înainte de apelul telefonic, înainte de petrecere. Îşi aminteşte de cele două casete deschise, identice. Într-una o pune pe ea. Cealaltă este pentru ceea ce îi fusese încredinţat. Scump, dar acum nu are nici o îndoială că informaţia pe care o conţine este foarte valoroasă. Strânge braţele din grafit ale obiectului şi trânteşte capacul, închizându-l. Apoi atinge caseta care deţine întregul ei mister, casa cea albă de pe deal, destinderea pe care o oferă ea. Bagi casetele în buzunarul hainei...

Dar acum se ghemuieşte sub plapumă, cu stomacul răscolit de un val de nelinişte.

A purtat haina la petrecerea aceea din care nu-şi aduce aminte mare lucru...

Fără să ia în seamă cum îi zvâcneşte capul, se târăşte afară din pat şi-şi găseşte haina mototolită pe duşumea, lângă un scaun.

Inima îi bate cu putere.

Uite-o. Cea pe care trebuie s-o predea. Închisă cu fermoarul în buzunarul interior. Dar buzunarele din afară sunt goale: a dispărut. Scotoceşte prin alte haine. În patru labe, cu sângele pulsându-i dureros în spatele ochilor, se uită sub scaun. Dusă.

Dar ea, cel puţin, putea fi înlocuită, îşi aminteşte, încă în genunchi, cu haina în mână. Va găsi un negustor cu genul ăsta de software. În ultima vreme, recunoaşte el acum, începuse să i se pară că îşi pierdea din rezoluţie.

Gândindu-se la asta, îşi priveşte mâinile trăgând fermoarul buzunarului dinăuntru, scoţând afară caseta conţinându-i misiunea, proprietatea lor, ceea ce trebuie să fie predate. O deschide.

Ramele zgâriate din plastic negru, eticheta de pe casetă, tocită şi ilizibilă, transparenţa gălbuie a pastilelor audio.

Aude un sunet subţire, înalt, ieşindu-i din gâtlej. Foarte asemănător cu ceea ce trebuie să fi făcut cu ani în urmă, când sosise primul obuz.

6. Podul

ATENT SĂ CALCULEZE EXACT cei treizeci la sută pentru bacşiş, Yamazaki plăti şi se precipită afară, părăsind bancheta desfundată a taxiului. Şoferul, care ştia că toţi japonezii sun bogaţi, numără îmbufnat bancnotele zdrenţuite şi jegoase, apoi aruncă repede cele trei monede de cinci dolari într-un capac de termos cu emblema Nissan County fixat cu bandă adezivă de bordul decolorat. Yamazaki, care nu era bogat, îşi puse geanta pe umăr, se întoarse şi o luă către pod. Ca întotdeauna, i se muia inima văzându-l acolo, cu lumina bătând pieziş prin broderia de metal.

Măreţia deschiderii lui era severă ca însuşi programul modern dar, cu toate acestea, în jurul ei crescuse o altă realitate, preocupat de propria-i agendă de lucru. Aceasta apăruse treptat, fără un plan prestabilit, folosind toate tehnicile şi materialele imaginabile. Rezultatul era ceva amorf, uimitor de închegat. Noaptea, iluminat de becurile de Crăciun, de neoanele reciclate, de reflectoare, avea o stranie energie medievală. La lumina zilei, văzut de la distanţă îi amintea de ruinele digului din Brighton, din sud-estul Angliei ca privite printr-un caleidoscop cu oglinzile crăpate, în stil local.

Coastele lui din oţel, tendoanele prinse de maluri, erau pierdute într-o aglomerare de vise: cabana pentru aplicarea tatuajelor, pasaje cu acoperişuri în cascade, dughene slab luminate, ticsite cu reviste mucezinde, vânzători de artificii, de momeli pentru pescuit, case de pariuri, baruri sushi[25], agenţi de împrumuturi şi ipoteci, vânzători de ceaiuri, bărbieri, baruri. Visuri de comercianţi, a căror localizare corespunde în general cu tablierele podului pe care cândva se desfăşurase traficul; în vreme ce deasupra lor, suprapunându-se până în vârful pilonilor de prindere a cablurilor de susţinere, se înălţa complicat suspendata comunitate vorbitoare de limbă spaniolă, cu populaţia ei fără număr şi zonele ei de mai întinsă fantezie.

Îl văzuse pentru prima oară noaptea, cu trei săptămâni înainte. Stătuse în ceaţa amestecată cu fumul oraşului, printre vânzătorii de fructe şi legume cu marfa înşirată pe pături. Se uitase înapoi, în gura peşterii, cu inima bătându-i nebuneşte. Din vasele vânzătorilor de supă se înălţau aburi, dedesubtul

---

[25] Mâncare tradiţională japoneză din orez, cu diferite garnituri de legume peşte, asezonată cu sosuri (a trad.).

unui arc ascuţit din neoane consumate. Totul se amesteca pierzându-şi contururile, topindu-se în ceaţa murdară. Teleprezenţa abia dacă sugerase vraja şi unicitatea lucrului, iar el înaintase domol prin lumea viscerală deschisă de neoane şi prin tot acest carnaval pestriţ al suprafeţelor recuperate din gunoaie, de o oroare perfectă. Atmosferă de basm. Placaj stropit cu argintiu, dale de marmură desprinse din pereţii băncilor uitate, plastic striat, alamă lustruită, paiete, canava vopsită, oglinzi, crom sărit şi cojit în aerul sărat. Atât de multe lucruri, prea multe pentru ochiul lui sărind de la unul la altul, iar el ştiuse că nu în van îi fusese călătoria.

În întreaga lume, cu siguranţă, nu exista un Thomasson mai măreţ.

Pătrunde acum, marţi dimineaţa, în agitaţia de-acum familiară cărucioarele cu gheaţă şi peşte, clănţănitul unei maşini de făcut tortilla[26] – şi-şi făcu drum până la o cafenea, al cărei interior avea aspectul unui vechi feribot, cu lacul negru sărit ca şi cum cineva l-ar fi ferestruit în întregime, întins peste lemnul masiv, provenind de la cine ştie care vas, fostă proprietate publică. Ceea ce era cu totul posibil, se gândi, aşezându-se la tejgheaua lungă; către Oakland, dincolo de insula bântuită de stafii, fuzelajul fără aripi al unui 747 adăpostea bucătăriile a nouă restaurante thai.

Tânăra femeie din spatele tejghelei avea brăţări tatuate, în formă de şopârle stilizate, de culoare indigo. Yamazaki ceru cafea. Îi sosi într-o ceaşcă de porţelan greu, grosolan. Nu erau două ceşti la fel. Îşi scoase agenda electronică din geantă, o trânti pe masă şi făcu o scurtă descriere a ceştii, a minuţiosului model al crăpăturilor de pe suprafaţa ei glazurată, semănând cu un mosaic în miniatură. Sorbindu-şi cafeaua, îşi parcurse însemnările din ziua precedentă. Mintea omului Skinner semăna în mod remarcabil cu podul. Se acumulaseră acolo lucruri în jurul unei armături de intenţii iniţiale până când se ajunsese la un punct critic şi apăruse un nou program. Dar ce era acel program?

Îl rugase pe Skinner să-i explice modul în care se realizau concreşterea având ca rezultat situaţia actuală a structurii secundare. Care era motivaţia unui anumit constructor, a unui constructor individual?

---

[26] Pâine mexicană nedospită (n. trad.).

Agenda lui înregistrase mormăielile omului, răspunsul pieziş transcriindu-l şi traducându-l.

A fost omul acela care pescuia. I s-a agăţat firul. A tras afară o bicicletă. Acoperită în întregime cu mici cochilii. Toată lumea a râs. A luat bicicleta şi a construit un loc de servit masa. Supă de scoici, mâncare rece de scoici, bere mexicană. Şi-a atârnat bicicleta deasupra tejghelei. Doar trei taburete acolo înăuntru, şi şi-a extins cutia cu vreo trei metri în afară folosind Super Glue şi brăţări metalice. A acoperit pereţii în interior cu vederi. Ca ţiglele. Noaptea se făcea ghem în spatele tejghelei. A dispărut într-o dimineaţă. Legături metalice sfărâmate, câteva aşchii prinse încă în peretele unei frizerii. Te puteai uita în jos, să vezi apa printre degetele de la picioare. Înţelegi, o scosese prea mult în afară.

Yamazaki privi aburul înălţându-se din cafea, închipuindu-şi o bicicletă acoperită cu crustacee mărunte, ea însăşi un Thomasson de o considerabilă potenţialitate. Skinner se arătase curios în legătură cu termenul, iar agenda înregistrase încercarea lui Yamazaki de a-i explica originea şi înţelesul cu care era folosit în mod curent.

Thomasson a fost un jucător american de baseball, foarte arătos şi foarte puternic. S-a dus la Yomiyuri Giants în 1982, pentru o mare sumă de bani. Atunci s-a descoperit că nu putea lovi mingea.

Scriitorul şi artizanul Gempei Akasegawa i-a folosit numele pentru a desemna anumite monumente inutile şi de neexplicat, lipsite de sens şi totuşi în mod curios considerate a fi lucrări de artă caracteristice peisajului urban. Termenul a căpătat însă ulterior alte înţelesuri. Dacă vreţi, pot scoate şi traduce definiţiile actuale din Gendai Yogo Kisochishikz *al nostru, respectiv* Cunoaşterea Elementară a Noţiunilor Moderne.

Skinner însă, cenuşiu, neras, cu albul ochilor îngălbenit, împânzit de vinişoare sparte, abia dacă ridicase din umeri. Trei dintre localnici, care acceptaseră să fie intervievaţi, îl

prezentaseră pe Skinner ca pe un original, unul dintre primii de pe pod. Amplasamentul camerei lui indica şi el un anumit statut, deşi Yamazaki se întreba câţi ar fi apreciat şansa de a construi în vârful unui pilon de susţinere a cablurilor. Înainte de a fi instalat liftul electronic, urcuşul trebuie să fi fost înfricoşător pentru oricine. La ora actuală, cu şoldul lui bolnav, bătrânul era practic invalid, bizuindu-se pe vecini şi pe fată. Ei îi aduceau mâncare, apă, îi menţineau toaleta chimică în funcţiune. Fata, presupunea Yamazaki, primea în schimb adăpost, deşi relaţia dintre ei îl şoca prin faptul că era cumva mai profundă, mai complicată.

Dar dacă Skinner era greu de descifrat din cauza vârstei, a personalităţii, sau a amândurora, fata cu care îşi împărţea camera rămânea opacă în modul acela comun, ţâfnos, pe care Yamazaki îl asocia cu tinerii americani. Deşi, poate că asta se întâmpla numai deoarece el, Yamazaki, era străin, japonez şi dintre cei care pun prea multe întrebări.

Privi în lungul tejghelei observând profilurile de dis de-dimineaţă ale celorlalţi clienţi. Americani. Faptul că el se afla efectiv aici, bând cafea alături de oamenii aceştia, era încă un motiv de mirare. Ce extraordinar. Scrise în agenda electronică, cu creionul optic ţăcănindu-i pe ecran.

> *Apartamentul se afla într-o casă victoriană înaltă, construită din lemn şi vopsită foarte complicat, dintr-un cartier unde numele străzilor cinstesc politicieni americani din secolul nouăsprezece: Clay, Scott, Pierce, Jackson. În această dimineaţă, marţi, când părăseau apartamentul, am observat pe partea laterală, sus de tot, a stâlpului care susţine scara în spirală, urma unei balamale acum dispărute. Am presupus că de ea trebuie să fi fost prinsă o portiţă pentru copii. Mergând în lungul străzii Scott în căutarea unui taxi, am dat peste o carte poştală umedă, căzută pe trotuar cu faţa în sus. Trăsăturile alungite ale martirului Shapely, sfântul SIDA, bătute de ploaie. O adevărată melancolie.*

— N-ar fi trebuit să spună aşa ceva. Despre Godzilla, adică.

Yamazaki se trezi clipind la figura serioasă a fetei din spatele tejghelei.

— Poftim?

— N-ar fi trebuit să spună aşa ceva. Despre Godzilla. N-ar fi trebuit să râdă. Noi, aici, am avut cutremurele noastre de pământ, voi n-aţi râs de noi.

7. Văd că eşti okay

HERNANDEZ ÎL URMĂ pe Rydell în bucătăria casei de pe Mar Vista. Purta un combinezon de paraşutist, fără mâneci, de culoare albăstruie, şi o pereche de şlapi nemţeşti, din ăia cu vreo mie de ţumburuşuri, să-ţi maseze tălpile. Rydell nu-l mai văzuse niciodată fără uniformă şi fu destul de surprins. Pe braţe avea tatuaje mari, bătrâneşti; cifre romane; chestii de gaşcă. Picioarele îi erau maronii, zdravene, ca de urs.

Era marţi dimineaţa. În casă nu mai era nimeni altcineva. Kevin se afla la *Umflă-mi pânza*, iar ceilalţi plecaseră fiecare cu treaba lui. Ar fi trebuit ca Monica să fie la locul ei, în garaj, dar, oricum pe ea n-o prea vedeai.

Rydell îşi luă punga cu fulgi de porumb din bufet şi o cântări în mână. Destul pentru un castron. Deschise frigiderul şi scoase un vas din plastic de un litru, cu capac, având lipit pe el o fâşie de bandă adezivă. Scrisese pe bandă, cu marker gros, EXPERIMENTUL LAPTELE.

Ce-i asta? întrebă Hernandez.

— Lapte.

De ce scrie „experiment”?

— Ca să nu mi-l bea nimeni. Am gândit-o în dormitorul Academiei de Poliţie.

Vărsă fulgii de porumb într-un castron, îi acoperi cu lapte, găsi o linguriţă şi-şi duse micul dejun pe masa din bucătărie. Masa avea un picior mai scurt, aşa că trebuia să mănânci fără să laşi coatele pe ea.

— Ce-ţi mai face mâna?

— Bine.

Rydell uită să nu-şi pună coatele jos. Lapte şi fulgi se revărsară peste plasticul alb, zgâriat, al tăbliei mesei.

— Ia!

Hernandez se duse la dulap şi trase afară din cutie un ghemotoc gros de şerveţele din hârtie crem.

— Alea-s ale lui nu-ş-cum-îl-cheamă, zise Rydell, şi nu-i place deloc să i le folosim.

— Experimentul şerveţelul, zise Hernandez, aruncându-i lui Rydell ghemotocul.

Rydell şterse laptele şi aproape toţi fulgii. Nu reuşise să-şi dea seama ce căuta Hernandez aici, dar până atunci nu-şi imaginase niciodată că Hernandez conduce un Daihatsu Sneaker alb cu holograma animată a unei cascade pe capotă.

— E o maşină frumoasă afară, zise Rydell, arătând cu capul în direcţia parcării şi turnându-şi în gură nişte fulgi de porumb.

— E maşina fiică-mii, Rosa. 'M fost la atelier, omule.

Rydell mestecă, înghiţi.

— Frânele, sau ce?

— Prăpădita de cascadă. Trebuie să fie animale de-alea mici de ies de prin tufişuri şi parcă se uită la ea, la cascadă, ştii?

Hernandez se sprijini cu spatele de marginea bufetului, îndoindu-şi degetele de la picioare în şlapii lui cu ţumburuşuri.

— Ceva cam ca *animalele* alea din Costa Rica, ştii? Motiv ecologic, fiică-mea e de-adevăratelea verde. Ne-a făcut să smulgem ce mai rămăsese din gazon şi să plantăm lucrurile alea ce acoperă pământul, care seamănă cu nişte păianjeni verzi. Dar atelierul nu poate face să se vadă *animalele* alea, omule. Avea garanţie şi toate cele, dar pe ei, ştii tu, îi doare în cur.

Clătină din cap.

Rydell îşi termină fulgii de porumb.

— Ai fost vreodată în Costa Rica, Rydell?

— Nu.

— E-al naibii de frumos, omule. Ca în Elveţia.

— N-am fost acolo.

— Nu, vreau să zic ce fac ei cu datele. Ce făceau elveţienii cu banii.

— Te referi la conturi?

— Te-ai prins. Deştepţi tipii. Nu tu armată terestră, nu marină, nu tu aeriană. Neutri. Şi au grijă de datele tuturor.

Indiferent ce-i cu ele.

— Hei, li se fâlfâie de marele „A”[27]. Deştepţi oameni. Şi cheltuie banii ăştia pe *ecologie*, omule.

Rydell duse castronul, lingura şi ghemotocul umed de şerveţele la chiuvetă. Clăti castronul şi lingura, le şterse cu

[27] America, americani (n. trad).

şerveţelele, după care înghesui ghemotocul cât mai adânc posibil sub restul gunoiului din punga aflată sub chiuvetă. Îndreptându-se de spate, îl privi pe Hernandez.

— Te pot ajuta cu ceva, şefu'?

— S-o luăm invers, zâmbi Hernandez.

Într-un fel, nu era liniştitor.

— Mă gândeam la tine. La situaţia ta. Nu-i bună. Nu-i bună, omule. De-acum n-ai să mai fii în veci poliţist. Acum, că-ţi dai demisia, nici măcar nu te mai pot angaja înapoi la SecurInt, să lucrezi la pază în cartierele rezidenţiale. Poate te mulţumeşti cu o afacere măruntă, un atelier de copiat chei înjghebat într-o gheretă, în cadrul unui magazin de băuturi. Asta vrei să faci?

— Nu.

— E bine, că te *omoară* aşa ceva. Vine careva acolo şi-ţi dă ghereta *afară,* omule.

— În momentul de faţă am în vedere ceva în comerţul cu amănuntul.

— Fără poante? Comerţ? Şi ce vinzi?

— Cadre de paturi, cu jochei din fier forjat. Tablouri din păr de om, vechi de o sută de ani.

Hernandez îşi miji ochii, apoi îşi făcu vânt sprijinindu-se de bufet şi se îndreptă către sufragerie. Rydell se gândi că poate vroia să plece, dar el doar începuse să se plimbe cu paşi mari şi apăsaţi. Rydell îl mai văzuse făcând asta de vreo două ori în biroul lui de la SecurInt. Hernandez se întoarse chiar când era pe punctul de a intra în sufragerie şi porni înapoi către Rydell.

— Tu ai uneori *atitudinea* asta îndărătnică, omule, nu’ ş’ ce să zic. Ar trebui să stai şi să te gândeşti că poate eu încerc să te ajut un pic, bine?

Şi iarăşi înapoi către sufragerie.

— Spune odată ce vrei, okay?

Hernandez se opri, se răsuci, oftă.

— N-ai fost niciodată în NoCal[28], aşa-i? San Francisco? Te ştii cineva pe-acolo?

— Nu.

— SecurInt are filiale şi în NoCal, bine? Alt stat, alte legi, cu totul altă atitudine, pot fi la fel de bine o altă ţară împuţită, da ne-am băgat şi acolo. Mai multe clădiri pentru birouri, o mulţime de hoteluri. Zone rezidenţiale exclusive nu prea mari, nu pân' ce

---

[28] California de Nord (n. trad.).

nu treci de oraşele de frontieră. Concord, Hacienda Business Center, de-astea. Avem o bună parte şi din asta.

— Dar e aceeaşi companie. Nu m-angajează aici, nu m-angajează nici acolo.

— Al naibii „A”. Nu zice nimeni să te *angajezi.* Vorba e, poate că se găseşte ceva pe-acolo pentru tine, cu un tip. Lucrează pe cont propriu. Compania are anumite tipuri de *probleme*, uneori *soliciţi* pe câte cineva. *Tipul* însă nu-i în SecurInt. El acţionează pe cont propriu. Biroul de acolo are acum o astfel de problemă.

— Stai o clipă. Noi despre ce vorbeam? Vorbeam despre intervenţia armată pe cont propriu?

— Tipu-i găjbitor. Ştii ce-i aia?

— Dă de urma celor care-ncearcă s-o şteargă fără să-şi plătească datoriile, să tragă-n piept cu chiria, treburi de-astea.

— Sau să-şi ia zborul cu puştiul tău într-un proces de încredinţare minori, orice. Dar, ştii tu, genurile astea de sustrageri se pot rezolva în cele mai multe cazuri prin reţea, la ora actuală. Totul e să le dai întruna datele prin Dat America, pân la urmă tot îi găseşti. Sau poţi, Hernandez ridică din umeri, să mergi la poliţie.

— Aşa că ceea ce face mai ales un găjbitor... sugeră Rydell amintindu-şi un anume episod din *Cops in Trouble* pe care-l văzuse cu tatăl lui.

— Este să se abţină să apeleze la poliţie.

— Sau la o agenţie autorizată de detectivi particulari.

— Te-ai prins.

Hernandez îi pândea reacţiile.

Rydell trecu pe lângă el în sufragerie, auzind şlapii nemţeşţi lipăind în urma lui, pe dalele goale ale pardoselei din bucătărie. Careva fumase tutun aici, seara precedentă. Mirosea. Era o încălcare a înţelegerii. Proprietarul avea să-i ocărască. Proprietarul era un imigrant sârb care avea un BMW vechi de cincisprezece ani, purta pălării din alea ciudate, flocoase, tiroleze şi insista să i se zică Wally. Pentru că Wally ştia că Rydell lucra la SecurInt, voise să-i arate aparatul pe care-l ţinea ascuns sub bordul BMW-ului. Era lung de vreo treizeci de centimetri şi avea un buton care declanşa o încărcătură de gaze lacrimogene din extract de ardei iute. Îl întrebase pe Rydell dacă i se părea „suficient”.

Rydell minţise. Îi spusese că oamenilor care foloseau, spre exemplu, o *grămadă* de droguri, le *plăcea* de fapt un jet, două de ardei iute, ca lumea. Le desfunda nasul. Se dădea drumul la *secreţie*. Se *dregeau* cu el.

Acum, Rydell privi în jos şi văzu pentru prima oară că în sufrageria casei de pe Mar Vista era un covor exact la fel cu cel pe care se târâse el în apartamentul prietenei lui Turvey, în Knoxville. Poate ceva mai curat, dar acelaşi lucru. Nu observase până acum.

— Ascultă, Rydell, nu vrei asta, bine. E ziua mea liberă, am venit cu maşina încoace, asta apreciezi? Ai fost provocat de unii care s-au băgat în computerul companiei, ai picat în plasă, ai reacţionat prea dur, te înţeleg. Dar s-a întâmplat, omule, o ai la dosar şi asta-i tot ce pot eu face. Da' uite ce-i. Fă frumos pe lângă companie, poate ajunge vestea în Singapore.

— Hernandez...

— *Ziua mea* liberă...

— Omule, nu mă pricep deloc la găsit oameni...

— Poţi *conduce.* Tot ce le trebuie. Doar să conduci. Duci găjbitorul cu maşina, înţelegi? Are probleme cu un picior, nu poate conduce. Şi ăsta e, aşa, delicat, lucrul ăsta. Cere ceva devlă. Le-am zis că, după mine, ai putea-o *face*, omule. Am *făcut*-o. Le-am zis.

Exemplarul din *People* al Monicăi era pe canapea, deschis la o povestire despre Gudrun Weaver, actriţa trecută de patruzeci de mii care-l aflase recent pe Domnul, prin amabilitatea reverendului Wayne Fallon, la timp pentru a-i pune fotografia în *People.* Era o poză de-a ei pe o pagină întreagă, înfăţişând-o stând pe canapeaua din sufragerie, uitându-se, transportată, la un stelaj plin cu monitoare, fiecare arătând acelaşi film vechi.

Rydell se văzu pe sine însuşi, întins pe futonul luat din Gura Futonului, uitându-se la florile alea mari autocolante şi la etichetele adezive.

— E legal?

Hernandez se plesni peste combinezonul lui albastru. Sună ca o împuşcătură.

— Legal? Vorbim despre Corporaţia SecurInt aici. Vorbim despre o *porcărie importantă*. Eu încerc să te *ajut,* omule. Crezi că ţi-aş cere să faci ceva ilegal, naibii?

— Dar care-i *târgul*, Hernandez? Doar mă duc acolo şi conduc?

— La naiba! Conduci! Zice Warbaby să conduci, conduci.

— Cine?

— Warbaby. Lucius Warbaby ăsta.

Rydell luă *People*-ul Monicăi şi găsi o poză cu Gudrun Weaver şi reverendul Wayne Fallon. Gudrun Weaver arăta ca o actriţă trecută de patruzeci de ani. Fallon semăna cu un oposum[29] cu implant de păr şi costum de seară de zece mii de dolari.

— Warbaby ăsta, Berry, este tocmai în vârful rahatului. E *vedetă* afurisită. Altfel, de ce să-l angajeze? Eşti încă tânăr, omule. Ai de *învăţat* rahatul.

Rydell aruncă revista *People* înapoi pe canapea.

— Pe cine încearcă să dibuiască?

— Un furt din hotel. Cineva a luat ceva. Noi suntem cu securitatea acolo. Singapore, omule, cei de-acolo sunt cam întorşi pe dos din cauza asta. E tot ce ştiu.

Rydell stătea în umbra caldă a portbagajului, privind în adâncurile tremurătoare ale cascadei animate de pe capota Sneaker-ului fiicei lui Hernandez, cu aburi înălţându-se prin verdele crengilor unei păduri tropicale. Văzuse cândva un Harley facut astfel încât tot ce nu era triplu cromat mişuna de insecte în mărime naturală. Scorpioni, miriapozi, de tot felul.

— Vezi, zise Hernandez, vezi acolo, unde imaginea este neclară? Aia ar trebui să fie un fel de *leneş,* omule. Un *lemurian*, şti? Garantat de fabrică.

— Când vor să mă prezint?

— Îţi dau numărul ăsta. Hernandez îi dădu lui Rydell un petic de hârtie galbenă. Sună-i. Mulţumesc.

— Hei, zise Hernandez, îmi place să văd că eşti okay. Eu sunt. Asta imi place.

Atinse capota Sneaker-ului. Uită-te la rahatul ăsta. *Garanţia* fabricii, pe naiba.

8. Dimineaţa următoare

---

[29] Mic mamifer australian, cu corpul învelit într-o carapace, ca o armură (n. trad.).

CHEVETTE SE VISA pedalând pe Folsom cu un vânt lateral ameninţând s-o împingă în cei venind din sens invers. Făcu la stânga pe strada a Şasea, prinse vântul din spate, trecu pe roşu la Howard şi la Mission, în ultimul moment pe verde la Market, apăsă brusc pe frână şi lăsă în urmă dâre de cauciuc.

Încetinind, aplecată mult peste ghidon, o luă în sus pe Taylor, către Nob.

— Hai acum, zise ea.

Pedalând din greu, cu vântul ca o mână puternică apăsându-i umerii firavi, cu cerul limpede făcându-i semn din vârful pantei, trecu lanţul pe o roată dinţată îngrozitor de mare, prea mare pentru schimbătorul ei de viteze, prea mare pentru orice schimbător, şi simţi dinţii strălucitori prinzând, pedalarea încetinindu-se până la o rotaţie regulată... Dar apoi pierdu.

Se înălţă în pedale şi începu să împingă, ţipând, acid lactic năvălindu-i prin vene. Era pe culme, urcuşul se sfârşise...

O lumină colorată pătrundea pioasă în camera lui Skinner prin ochiurile radiale, pictate, ale ferestrei rotunde. Marţi dimineaţă.

Două dintre sectoarele mai mici de sticlă căzuseră; golurile erau înfundate cu bucăţi de cârpă ce aruncau umbre pe peretele galben, peticit cu poze din *National Geographics.* Skinner stătea în pat, îmbrăcat cu o cămaşă veche, din flanel, cu păturile şi sacul de dormit trase până la piept. Patul lui era o uşă din opt scânduri de stejar, înălţată pe patru jenţi ruginite de Volkswagen, cu o bucată de burete deasupra. Chevette dormea pe duşumea, pe o bucată mai îngustă de burete, pe care o rula în fiecare dimineaţă şi o înghesuia în spatele unei lăzi lungi, din lemn, plină cu scule pline de unsoare. Mirosul unsorii îşi croia uneori drum până în patul ei, dar nu-i păsa.

Chevette îşi strecură mâna afară, în frigul de noiembrie, şi apucă un pulover de pe un taburet din lemn vopsit. Trase puloverul în sacul de dormit şi se strecură în el, trăgându-l în jos, până la genunchi. Îi atârna până sub genunchi când se ridică în picioare, cu bentiţa de la gât atât de întinsă încât trebuia să-l tragă într-una înapoi, peste umăr. Skinner nu zicea nimic; abia dacă vorbea, în general.

Fata se frecă la ochi, se duse la scara prinsă în perete şi urcă cele cinci trepte, desfăcând închizătoarea chepengului dinspre acoperiş, fără ca măcar să se ostenească să o

privească. Urca aici aproape în fiecare dimineaţă, îşi începea ziua cu pompatul apei şi apoi - oraşul. Dacă nu ploua sau era prea multă ceaţă. Era rândul să dea la vechea pompă Coleman, cu rezervorul vopsit în roşu semănând cu un submarin de jucărie. Skinner făcea asta când era frumos, dar când ploua stătea mai mult în pat. Zicea că-l doare şoldul.

Ieşi prin deschizătura pătrată şi se aşeză pe marginea ei, bălăbânindu-si picioarele goale jos, în cameră. Soarele se străduia să dovedească cenuşiul. În zilele călduroase smoala de pe dreptunghiul orizontal al acoperişului se încingea şi mirosea.

Skinner îi arătase fotografii ale carierelor La Brea, în *National Geographics,* cu animale mari şi triste ce coborau acolo jos pentru totdeauna, în preajma L.A., pe vremuri. Asta era smoala, asfaltul, nu doar ceva făcut într-o fabrică, undeva. Lui îi plăcea să ştie de unde vin lucrurile.

Haina lui, cea pe care o purta ea întotdeauna, venise de la D. Lewis. Great Portland Street. Asta era în Londra. Lui Skinner îi plăceau hărţile. Unele numere din *National Geographics* aveau înăuntru hărţi îndoite şi toate ţările erau mari, o singură pată de culoare de la un capăt la celălalt. Fuseseră ţări nemaipomenit de mari: Canada, URSS, Brazilia. Acum erau o mulţime mai mici, acolo unde se întinseseră ele. Skinner zicea că America parcursese drumul ăsta fără s-o recunoască. Până şi California fusese, cândva, un singur stat.

Acoperişul lui Skinner avea şase metri pe patru. Arăta, cumva, ca şi cum ar fi fost mai mic decât camera de dedesubt, chiar dacă pereţii încăperii erau plini cu lucrurile lui Skinner. Pe acoperiş nu se afla nimic, în afara unui căruţ metalic ruginit, de jucărie, cu două suluri de carton asfaltat înghesuite în el.

Se uită, peste trei turnuri pentru cabluri, către Treasure Island. Acolo se înălţa un fir de fum de la un foc aprins pe ţărm, unde consola de jos, învăluită în ceaţă, ieşea în afară, către Oakland. Era o construcţie în formă de dom, deasupra celui mai îndepărtat turn, cu suprafaţa în fagure de miere, ca la monedele noi de cupru, deşi Skinner zicea că nu-i decât compania Mylar, întinsă peste tot. Aveau acolo o staţie de recepţie, ceva de vorbeau cu sateliţii. Se gândea să meargă şi ea într-o zi, să-i vadă.

Un pescăruş cenuşiu trecu lunecând la nivelul ochilor ei.

Oraşul arăta la fel ca întotdeauna, colinele păreau animale adormite, dincolo de turnurile pentru birouri pe care ea le ştia după numere. Ar trebui să poată vedea hotelul ăla de aici.

Noaptea trecută o înhăţase de ceafă.

Nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva, că fusese atât de proastă. Caseta pe care o trăsese afară din buzunarul idiotului ăluia atârna în buzunarul jachetei lui Skinner, în cuierul din fier cu formă de cap de elefant. Nimic altceva în ea în afara unei perechi de ochelari de soare, părând scumpi, dar atât de întunecoşi încât nu putuse vedea prin ei seara trecută. Haidamacii de la paza din holul de la intrare îi verificaseră electronic ecusoanele când intrase; după câte ştiau ei, ea nu mai coborâse. Computerul lor o fi început s-o caute, până la urmă. Dacă se interesau la Allied, avea să spună că a uitat, a sărit controlul la plecare, a coborât cu liftul de serviciu după ce şi-a predat pachetul la 808. Nici vorbă să fi fost la vreo petrecere şi, de altfel, cine s-o vadă pe ea acolo? Frecangiul. Şi poate că şi-a dat seama că ea i-o făcuse cu ochelarii. Poate o simţise. Poate şi-a amintit când s-a trezit din beţie.

Skinner strigă spunându-i că aveau cafea, dar rămăseseră fără ouă. Chevette alunecă peste marginea deschizăturii punând piciorul pe treapta de sus.

— Dacă vrei, te duci să iei, zise Skinner ridicându-şi privirea de la Coleman.

— Opreşte-mi şi mie cafea.

Îşi trase o pereche de jambiere negre din bumbac şi intră în ghete, fără să se mai ostenească să le înnoade şireturile. Deschise capacul din podea şi trecu prin deschizătură, încă îngrijorată în legătură cu frecangiul, cu ochelarii lui, cu slujba ei. Zece trepte mai jos, trecu pe lângă un palan vechi. Colivia aşteptând-o acolo unde o lăsase aseară. Bicicleta prinsă cu cablul de siguranţă de un stâlp vertical, protejată cu două alarme, pentru orice eventualitate. Se urcă în colivia din plastic galben, înaltă până la piept, şi apăsă pe buton.

Motorul scârţâi şi roata de jos, cu dinţi mari, o lăsă în jos. Skinner spunea că dispozitivul era *funicularul* lui. Nu el îl construise totuşi: i-l construise un negru pe nume Fontaine, când Skinner începuse să aibă probleme cu urcatul. Fontaine locuia în capătul dinspre Oakland, cu două femei şi o grămadă de copii. Avea grijă de multe din problemele părţii electrice a

podului. Îşi făcea apariţia din când în când într-un trenci din tweed, cu câte o geantă cu scule în fiecare mână, ungea mecanismul şi-l verifica. Chevette avea un număr unde-l putea suna, dacă n-ar mai fi mers deloc, dar asta nu se întâmplase niciodată.

Simţi o zdruncinătură când ajunse jos. Urcă pe podişca din lemn şi o luă în lungul peretelui din plastic lăptos, neted, pe care îşi proiectau umbrele, în lumină de halogen, plantele de dincolo de el, şi din spatele căruia se auzea bolboroseala soluţiei nutritive. Dădu colţul şi coborî scările în zgomotul şi învălmăşeala de dimineaţă a podului. Nigel venea spre ea cu unul dintre cărucioarele lui, unul nou. Făcând o expediţie.

— ' Vette, îi rânji el prosteşte.

Aşa-i zicea el.

— Ai văzut-o pe femeia cu ouăle?

— Spre oraş, zise el, înţelegând întotdeauna prin asta San Francisco, Oakland fiind întotdeauna doar „Land”. Bun, ai? arătă el cu un gest de mândrie de constructor înspre căruţ.

Chevette văzu cadrul din aluminiu maroniu, butucii şi jenţile roţilor, de producţie taiwaneză, întărite cu spiţe groase, noi. Nigel lucra pentru câţiva dintre ceilalţi biciclişti de la Allied, cei care încă mai foloseau metal. Nu-i plăcuse când Chevette trecuse la cadrul din hârtie. Acum, ea se apleca să-şi treacă degetul mare peste o porţiune lustruită cu grijă.

— Bun, admise ea.

— Porcăria aia japoneză încă nu s-a făcut foiţe?

— Nici vorbă.

— O să... E prea tare la buci, e sticlă.

— Vin la tine, când o fi.

Nigel îşi scutură părul la ea. Pluta de pescuit care-i atârna în urechea stângă zdrăngăni şi se răsuci.

— Prea târziu atunci.

Îşi împinse căruţul către Oakland.

Chevette o găsi pe femeia cu ouăle şi cumpără trei, înfăşurate în două foi mari de salată veştedă. Impresionant. Nu-ţi venea să le iei separat, era prea perfect, nu reuşeai niciodată să le faci la loc sau să-ţi dai seama cum făcea ea. Femeia luă moneda de cinci şi-o lăsă să cadă în săculeţul de la gâtul ei lung ca de şopârlă. Nu mai avea nici un dinte, faţa îi era toată numai zgârieturi adunate către tăietura umedă a gurii.

Skinner era aşezat la masă când se întoarse ea. Mai degrabă raft decât masă. Bea cafea dintr-un capac de termos, metallic, ştirbit. Dacă intrai şi-l vedeai aşa, nu te izbea imediat cât de bătrân era; doar mare, mâinile, umerii, toate oasele mari. Părul cărunt îi lucea spre spate, dincolo de colecţia de cicatrice adunate într-o viaţă pe fruntea lui cu puţine cute, cu două puncte întunecate, ca un tatuaj, unde un fel de noduli marcau o tăietură.

Ea despachetă ouăle, vraja femeii cu ouăle, şi le puse într-un castron din plastic. Skinner se ridică de pe scaunul care scârţâi, tresărind când îşi lăsă greutatea în şold. Ea îi întinse castronul şi se întoarse către Coleman. Aşa cum făcea el ouăle, nu le punea deloc unt, doar puţină apă. Zicea că învăţase asta de la un bucătar, pe vapor. Ouăle ieşeau bune, dar tigaia era greu de curăţat, şi asta era sarcina Chevettei. În timp ce el spărgea ouăle, ea merse la jacheta lui, din cui, şi scoase caseta.

Nu-ţi puteai da seama din ce era făcută, ceea ce însemna că era scumpă. Ceva gri închis, ca mina de creion, subţire precum coaja de ou, dar probabil că puteai trece cu camionul peste ea. Ca bicicleta ei. Îşi dăduse seama cum se deschide încă de aseară: un deget aici, degetul mare acolo, s-a deschis. Nici o clapetă, nici un arc. Şi nici vreo etichetă cu marca; nici un număr de serie. Înăuntru avea ca o catifea, neagră, dar când o apăsai cu degetul era ca buretele.

Ochelarii se odihneau aici. Mari şi negri. Ca Orbison ăla, din posterul lipit pe peretele lui Skinner, alb negru. Skinner zicea că pentru a pune un poster pentru vecie trebuie să foloseşti ca lipici lapte condensat. Din cel la conservă. Nimic nu prea mai era la conservă, dar Chevette ştia la ce se referea el, iar tipul ciudat cu faţă mare şi ochelari negri era bine lipit pe peretele din placaj vopsit în alb, al lui Skinner.

Îi scoase din catifeaua neagră, care îşi reveni imediat devenind o suprafaţă dreaptă, netedă.

O enervau. Nu numai pentru că îi furase, dar atârnau prea greu. Erau prea grei pentru ceea ce erau, chiar cu braţele lor mari pentru prindere după urechi. Rama parcă ar fi fost sculptată dintr-o placă de grafit Poate că era, se gândi ea; grafit era deasupra miezului din hârtie al cadrului bicicletei ei şi era o Asahi Engineering.

Zăngănitul paletei când Skinner întoarse ouăle.

Şi-i puse. Negri. Negru compact.

— Katharine Hepburn, zise Skinner.

Si-i dădu jos.

— Ă?

— Ochelari mari, ca ăştia.

Ea luă bricheta pe care o ţinea lângă Coleman, o aprinse, ţinu flacăra în dreptul unei lentile. Nimic.

— Pentru ce-s, pentru sudură?

Îşi puse porţia ei de ouă într-o gamelă din aluminiu pe care era ştanţat anul 1952. O aşeză alături de o furculiţă şi de ceaşca ei de lalea.

Puse ochelarii pe masă.

— Nu se poate vedea prin ei. Negru complet.

Îşi trase taburetul şi se aşeză, luând furculiţa. Îşi mâncă ouăle. Skinner şedea, mâncându-şi-le pe ale lui, privind-o.

— Sovieticii, zise, după o sorbitură din capacul lui de termos.

— Ă?

— Aşa se făceau ochelarii de soare în vechea Uniune Sovietică. Aveau două fabrici pentru ochelari de soare, iar una din ele-i făcea în felul ăsta. Numai ca să-i pună în magazine, nimeni nu-i cumpăra pe ăştia, îi cumpărau pe cei de la cealaltă fabrică. Imediat ce-i băgau.

— Fabrica făcea ochelari negri?

— Uniunea Sovietică.

— De proşti, sau de ce?

— Nu-i chiar aşa simplu... De unde-i ai?

Ea se uită în ceaşca de cafea.

— I-am găsit.

Luă ceaşca şi bău.

— Azi eşti de serviciu?

Se sculă, îşi băgă poalele cămăşii în blugii strânşi cu vechea lui curea din piele, a cărei cataramă ruginită era prinsă cu agrafe pentru hârtie, îndoite.

— De la prânz până la cinci.

Ea luă ochelarii, răsucindu-i. Cântăreau prea mult pentru cât erau de mari.

— Tre' să vină cineva încoace să verifice contorul...

— Fontaine?

El nu răspunse. Ea înfundă ochelarii în catifeaua neagră, închise caseta, se ridică, duse vasele la chiuvetă. Se uită înapoi la cutia de pe masă.

Mai bine i-ar arunca, se gândi.

9. Când diplomaţia dă greş

RYDELL luă un turboreactor al Companiei Cal Air de pe Burbank, în seara zilei de marţi. Tipul din San Francisco plătise pentru el; zicea să-i spună Freddie. Pe Cal Air nu era nimic distractiv în spătarele scaunelor, iar pasagerii făceau parte cu siguranţă din pătura de jos. Copii plângând. Avea loc la fereastră. Jos, întinderea de luminiţe, prin pelicula subţire lăsată pe geam de Uleiul de păr al unui pasager dinaintea lui: Valley[30]. Golurile verzui ale câtorva piscine supravieţuitoare, iluminate de sub apă. O durere surdă în brat.

Închise ochii. Îl văzu pe tatăl lui la chiuveta din bucătăria rulotei, în Florida, spălând un pahar. Chiar în acel moment, fără îndoială, moartea deja punea stăpânire pe el, fapt împlinit, barieră trecută. Vorbind despre fratele lui, unchiul lui Rydell, cu trei ani mai tânăr, mort de cinci ani, care-i trimisese cândva un tricou din Africa. Timbre militare pe plicul umflat. Un bombardier din acelea, de demult, B-52, şi un exemplar din CÂND DIPLOMAŢIA DĂ GREŞ.

— Asta este Autostrada Coastei, ce credeţi?

Deschise ochii spre doamna care se apleca peste el să se uite prin pelicula de ulei de păr. Ca doamna Armbruster, profesoara din clasa a cincea; mai în vârstă decât ar fi fost acum tatăl lui.

— Nu ştiu, zise Rydell. Se poate. Pentru mine, toate arată ca nişte străzi. Vreau să zic, adăugă el, că nu sunt *de* aici.

Ea îi zâmbi, aşezându-se înapoi în cleştele locului îngust. Exact ca doamna Armbrusten. Aceeaşi combinaţie ciudată de tweed şi stambă, cu haină din pătură indiană. Doamnele astea bătrâne, cu încălţămintea lor cu tălpi groase, elastice.

— Nici unul dintre noi nu *suntem.*

Se întinse şi-l bătu pe genunchiul lui kaki.

— Nu la ora actuală.

---

[30] Valea (engl), denumire dată zonei depresionare a Californiei, între San Francisco şi Los Angeles, în lungul ţărmului Oc. Pacific (n. trad.).

Kevin spusese că era okay să rămână cu pantalonii lui pe el.

— Uh-uh, făcu Rydell, căutând disperat cu mâna micul rotocol din oţel al butonului prevăzut pentru înclinarea pe spate a spătarului, ca pentru somn. Închise ochii.

— Merg la San Francisco să asist la transferarea soţului meu decedat, într-o unitate criogenică mai mică, zise ea. Una care oferă module de păstrare *individuale.* Prospectele comerciale le numesc „buticuri”, oricât de grotesc ar părea.

Rydell găsi butonul şi descoperi că locurile la Cal Air permiteau o înclinare spre spate de maximum zece centimetri.

— A stat la frig, ăă, face nouă ani acum, dar niciodată nu mi-a plăcut să mă gândesc cum i se dă creierul de-a dura pe-acolo înfăşurat în folie. Nu te fac să te gândeşti întotdeauna la cartofi copţi?

Lui Rydell i se deschiseră ochii. Încercă să găsească ceva de zis.

— Sau ca tenişii puşi la uscat în etuvă, zise ea. Ştiu că sunt îngheţaţi bocnă, dar nu-i nimic în asta care să semene cu vreun fel de *odihnă*, nu-i aşa?

Rydell se concentra asupra spătarului din faţa lui. Un plastic gol. Nici măcar un difuzor.

— Locurile astea mai mici nu pot promite ceva nou în legătură cu o eventuală trezire, desigur. Dar mie mi se pare că au un plus de demnitate. *Eu* aşa mă gândesc, în orice caz.

Rydell se uită în lături. Se trezi că este privit drept în ochi, pupile de alună pierdute într-un păienjeniş de zbârcituri fine.

— Şi cu siguranţă n-am să fiu prezentă dacă va fi vreodată dezgheţat sau, mă rog, *orice* ar avea de gând să-i facă în cele din urmă. Eu nu cred în aşa ceva. Ne-am certat mereu pe tema asta. M-am gândit la toate miliardele alea de morţi, pierderile anuale din toate locurile *sărace.* „David, îi ziceam, cum te poţi *gândi* la asta când marea masă a omenirii trăieşte fără aer condiţionat?”

Rydell deschise gura. O închise.

— Eu sunt membră cu cartelă în *Decedat la Miezul Nopţii.*

Rydell nu ştia prea bine ce însemna „membră cu cartelă”, dar *Decedat la Miezul Nopţii* era *euthanasie mutuală cu autoadministrare*, ilegală în Tennessee. Cu toate că se practica acolo, oricum, iar cineva din forţele de ordine îi spusese că lăsau

lapte şi prăjituri pentru echipajele ambulanţelor. O făceau câte opt-nouă deodată. DMN. „Demenţii” le spuneau auxiliarii medicali. Se terminau de unii singuri, cu cocteiluri de medicamente prescrise legal. Fără mizerie, fără isterie. Cele mai curate sinucideri.

— Iertaţi-mă, doamnă, zise Rydell, dar trebuie să încerc să prind un pui de somn acum.

— Da, dă-i bătaie, tinere. Chiar că arăţi cam obosit.

Rydell închise ochii, îşi lăsă capul pe spate şi rămase aşa până când simţi aparatul înclinându-se, pentru coborâre.

— Tommy Lee Jones, zise negrul.

Avea părul aranjat în formă de ghiveci de flori întors cu fundul în sus, cu cărare în spirală sculptată pe laturi. Cam ca fesul lui Skinner, dar fără ciucure. Avea aproape un metru şi jumătate înălţime, iar cămaşa de trei ori mai mare decât îi trebuia îl făcea să pară cam tot pe-atât de lat. Cămaşa era galbenă ca lămâia şi avea un imprimeu cu pistoale în mărime naturală, colorate, de diferite tipuri. Purta o pereche uriaşă de pantaloni albaştri scurţi, de uniformă, de la marina militară, care-i veneau până mai jos de genunchi, ciorapi Raiders, tenişi cu luminiţe roşii încastrate în rama tălpilor şi o pereche de ochelari rotunzi cu oglindă, cu lentilele de mărimea monedei de cinci dolari.

— Mă confunzi, spuse Rydell.

— Nu, omule, *semeni* cu el.

— Cu cine?

— Tommy Lee Jones.

— Care?

— A fost *actor*, omule.

Pentru o clipă, Rydell se gândi că tipul trebuie să fie de-al reverendului Fallon. Avea până şi ochelarii ăia de soare, ca lentilele de contact ale lui Sublett.

— Eşti Rydell. Te-am trecut prin *Despărţiţi la Naştere.*

— Eşti Freddie?

Despărţiţi la Naştere era un program al poliţiei folosit pentru cazurile de dispariţie. Scanai fotografia persoanei dorite, primeai numele a jumătate de duzină de celebrităţi care aduceau cu subiectul, apoi începeai să umbli întrebând oamenii dacă nu văzuseră în ultimul timp pe cineva care să le fi amintit

de A, B, C... Ciudat era că mergea mai bine decât dacă le arătai doar o poză a subiectului. Instructorul de la Academia din Knoxville spusese clasei lui Rydell că era din cauză că se umblă la partea din creier care ţinea evidenţa celebrităţilor. Rydell îşi imaginase asta ca pe un fel de lob al creierului vedetelor de cinema. Chiar aveau oamenii aşa ceva? Probabil că Sublett avea unul extraordinar de mare. Dar când rulaseră programul pentru Rydell, la Academie, se vădise că este sosia perfectă a lui Howie Clacton, ridicătorul[31] de la Atlanta; nu-şi amintea de nici un Tommy Lee Jones. Şi nici atunci nu se gândise că seamănă chiar atât de mult cu Howie Clacton.

Acest Freddie îi întinse o mână foarte moale, iar Rydell i-o strânse.

— Ai bagaj? întrebă Freddie.

— Numai asta.

Ridicându-si Samsonite-ul.

— Ăla de-acolo e domnul Warbaby, zise Freddie, arătând cu bărbia în dreapta unei porţi de ieşire, unde o *chilanga* în uniformă verifica cotoarele biletelor înainte de a-i lăsa pe oameni să iasă.

Un alt negru se vedea dincolo de ea, uriaş, lat cât Freddie, arătând de două ori mai înalt decât el.

— Mare tipul.

— O-ho, făcu Freddie, şi cel mai bine ar fi să nu-l mai facem să aştepte. Îl doare piciorul astăzi şi chiar a *insistat* să vină încoace pe jos, de la parcare, să te întâmpine.

Rydell îl studie pe om în timp ce se apropia de poartă şi prezenta cotorul biletului. Era enorm, peste un metru nouăzeci, dar lucrul care-l izbi pe Rydell cel mai puternic era o *linişte* pe care o avea, precum şi un fel de suferinţă care se citea pe chipul lui. Era aerul pe care-l văzuse pe figura unui pastor negru pe care-l luase tatăl lui, să-l vegheze, când se apropia de sfârşit. Te uitai la figura lui şi simţeai că el văzuse toate lucrurile triste de pe lume, aşa încât chiar puteai să crezi ce spune. Şi oricum, tatăl lui Rydell crezuse, poate, măcar puţin.

— Lucius Warbaby.

Scoţându-şi cele mai mari mâini pe care le văzuse Rydell vreodată din adâncurile buzunarelor unui pardesiu măsliniu, croit din mătase matlasată în romburi; vocea lui cobora atât de

[31] Post într-o echipă de baseball (n. trad.).

mult către bas încât amintea de ultrasunete. Rydell se uită la mâna ce i se întindea şi văzu că purta un box din aur, de modă veche, pe care era încrustat cu mici diamante WARBABY, de-a curmezişul, cu litere mari, drepte.

Rydell îi strânse mâna încleştându-şi degetele peste diamante şi peste bara din aur.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Warbaby.

Warbaby purta un Stetson negru, aranjat cum nu se mai vedea la ora actuală, cu borurile întoarse în sus de jur împrejur, şi ochelari cu rame negre, groase. Lentile limpezi, sticlă curată. Ochii îndărătul acestor lentile erau ca de chinez, ca de pisică, oblici, de un maro-gălbui ciudat. Se sprijinea pe un baston reglabil, cum primeşti prin spitale. Avea o proteză din carbon turnat, fixată în jurul piciorului stâng, înfăşurat în perne mari din nailon albastru închis. Jeanşii negri subţiri, noi şi încă niciodată spălaţi, erau băgaţi în cizme ascuţite şi lucioase texane, în trei nuanţe de negru.

— Juanito *zice* că eşti un şofer destul de bun, spuse Warbaby, ca şi cum era vorba despre cel mai trist lucru pe care-l auzise vreodată.

Rydell nu auzise niciodată pe nimeni să-i spună aşa lui Hernandez.

— Zice că nu cunoşti zona pe-aici…

— Aşa-i.

— Pe de *altă* parte, zise Warbaby, nu-i nimeni pe aici care să te cunoască pe tine. Ia bagajul omului, Freddie.

Freddie luă valiza lui Rydell cu vădită neplăcere, ca şi cum n-ar fi fost ceva cu care i-ar fi convenit să fie văzut.

Mâna cu box-ul se aşeză pe umărul lui Rydell. Părea că trage zece kilograme.

— Juanito ţi-a zis ceva în legătură cu ce facem noi aici?

— Zicea de un furt dintr-un hotel. Zicea că SecurInt a apelat la dumneavoastră în baza unui fel de contract…

— Furt, da.

Warbaby arăta de parcă povara morală a întregului Univers apăsa asupra lui, iar el era hotărât să o poarte.

— A dispărut ceva. Şi totu-i mai… *complicat* acum.

— Cum adică?

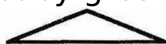
Warbaby oftă.

— Omul de la care s-a furat tocmai a murit.

Ceva diferit în ochii aceia.

— A murit *cum?* întrebă Rydell, eliberat acum de greutatea de pe umăr.

— Om-ucidere, zise Warbaby gros şi trist, dar foarte clar.

— Te întrebi în legătură cu numele meu, zise Warbaby de pe canapeaua din spate a Ford-ului Patriot.

— Mă întreb unde să bag cheia, domnule Warbaby, spuse Rydell de la volan, privind bordul încărcat.

Maşinile americane erau singurele din lume la care producătorii încă se mai străduiau să se vadă fizic indicaţiile instrumentelor de bord. Poate că de aceea nu erau prea multe. Ca Harley-urile acelea cu tracţiune pe lanţ.

— Bunica mea, bubui Warbaby, ca o placă tectonică cedând şi începând să se scufunde sub China, era vietnameză. Tata mare, băiat din Detroit. Din *armată.* A adus-o acasă din Saigon, dar după aia, n-a prea stat locului. Tatăl *meu,* fiul lui, *şi*-a schimbat numele în Warbaby, înţelegi? Un gest. Sentiment.

— Uh-u, făcu Rydell, pornind marele Ford şi verificând cutia de viteze.

Saigonul era locul unde mergeau în vacanţă oamenii bogaţi.

Tracţiune pe patru roţi. Blindaj ceramic. Cauciucuri Goodyear Streetsweeper, ţi-ar fi trebuit o armă serioasă ca să le străpungi. Era un aromatizator pentru aer, din carton, în formă de brad, atârnat în faţa ventilatorului pentru încălzire.

— Acum, partea cu Lucius, mă rog, nu ţi-aş putea-o spune.

— Domnule Warbaby, zise Rydell uitându-se în spate peste umăr, unde vreţi să vă duc?

Urmă bip-bip dinspre modemul de la bord.

Freddie, din scaunul adânc, pluşat de lângă Rydell, şuieră.

— Pe mă-sa, făcu el, e groasă. Rydell se lăsă pe spate, să vadă ce ieşea din fax: un bărbat gras, gol peste cearşafuri îmbibate cu sânge. Bălţi de sânge, în care strălucirea blitzurilor fotografului îngheţase ca slabe reflexii ale soarelui.

— Ce-i aia de sub bărbia lui? întrebă Rydell.

— Cravată cubaneză, zise Freddie.

— *Nu,* omule, vocea lui Rydell se înălţă cu o octavă, ce *e* aia?

— Limba tipului, răspunse Freddie rupând imaginea pe linia fantei şi trecându-i-o în spate, lui Warbaby.

Rydell auzi cum îi tremura faxul în mână.

– Oamenii ăştia, zise Warbaby. Îngrozitor.

10. Dans modern

YAMAZAKI stătea pe un taburet scund, din lemn, uitându-se cum se rade Skinner.

Skinner era aşezat pe marginea patului şi se rădea până la sânge cu un aparat cu lamă încorporată, pe care-l clătea într-o tăviţă veche din aluminiu, ţinută strâns între genunchi.

— Aparatul de ras este vechi, zise Yamazaki. Nu-l arunci?

Skinner se uită la el pe deasupra aparatului din plastic.

— Chestiunea e, Scooter, că după un timp nu se *pot* toci mai rău.

Îşi săpuni şi-şi rase buza de sus, apoi se opri. Yamazaki fusese „Kawasaki” la primele câteva vizite. Acum era ”Scooter”. Ochii decoloraţi îl priveau neutru de sub gluga pleoapelor roşietice. Yamazaki simţi râsul interior al lui Skinner.

— Te fac să râzi?

— Astăzi nu, zise Skinner lăsând să cadă aparatul de ras în tăviţa cu apă, ceea ce provocă un mic recul al clăbucilor de săpun şi al firelor cărunte de barbă pe suprafaţa apei.

— Nu ca data trecută, când mă uitam cum vânai pe-aici rahaţii.

Yamazaki petrecuse o dimineaţă întreagă încercând să facă schema sistemului de colectare a apei uzate pentru grupul de locuinţe pe care el le considera ca făcând parte din „vecinătatea” lui Skinner. Folosirea pe scară largă a furtunurilor transparente de cinci ţoli făcuse ca treaba să fie destul de incitantă, ca un joc pentru copii, când încercase să urmărească traseul unei anumite cantiti de deşeuri de la o locuinţă, în jos, către următoarea. Furtunurile coborau la întâmplare prin suprastructura podului, în arcuri graţioase, înnodate laolaltă ca nişte ganglioni, pentru a se întâlni sub platforma inferioară într-un bazin colector de cinci tone. Când aceasta se umplea, explicase Skinner, un flotor declanşa o pompă care împingea deşeurile acumulate într-o conductă cu diametrul de un metru, conectată la sistemul municipal.

Yamazaki făcuse o notă pentru a considera această joncţiune o interfaţă între programul podului şi programul oraşului, dar să obţină de la Skinner istoria podului era, evident, mai important. Convins că Skinner deţinea, într-un fel, cheia semnificaţiei existenţiale a podului, Yamazaki abandonase supravegherea fizică a construcţiei secundare pentru a petrece cât mai mult timp posibil în compania bătrânului. În fiecare noapte, în apartamentul lui închiriat, el trimitea materialul strâns peste zi la Facultatea de Sociologie a Universităţii din Osaka.

Astăzi, urcând cu liftul ce avea să-l ducă la camera lui Skinner, o întâlnise pe fată, care se ducea la lucru, coborând cu cadrul bicicletei trecut peste umăr. Era curier, în oraş.

Era oare semnificativ faptul că Skinner îşi împărţea locuinţa cu cineva care-şi câştiga existenţa la intersecţia arhaică a informaţiei cu geografia? Birourile între care circula fata erau interconectate electronic – de fapt, o singură masă de lucru -, harta distanţelor anulată de natura neîntreruptă şi instantanee a comunicaţiilor. Totuşi, însăşi această continuitate, care transformase poşta fizică într-o ciudăţenie costisitoare, putea fi considerată destul de simplu ca porozitate, creând astfel necesitatea serviciilor asigurate de fată. Transportând fizic biţi de informaţie în legătură cu o reţea ce consta din ceva puţin diferit, ea asigura un grad de duritate absolută universului fluid al datelor. Avându-ţi actele în geanta fetei, ştiai precis unde se aflau; altfel, actele tale nu erau nicăieri, sau probabil pretutindeni, în acel moment tranzitoriu.

O găsi atrăgătoare pe fata lui Skinner, într-un mod ciudat, străin, cu picioarele ei albe, zdravene, şi cu coada ei de păr negru, prinsă în sus, bătăioasă.

— Visezi, Scooter?

Skinner puse tăviţa alături, cu mâinile uşor tremurându-i, şi-şi propti spatele în pernele care păreau mucegăite. Peretele din placaj alb trosni uşor.

— Nu, Skinner-san[32]. Dar mi-ai promis că-mi vei spune despre întâia noapte, când v-aţi hotărât să luaţi podul...

---

[32] -san (jap.) – particulă de politeţe folosită după numele de persoane (n. trad).

Tonul îi era blând, cuvintele anume alese să-l irite, să-l îmbolnăvească pe subiect la vorbă. Îşi puse în funcţie agenda electronic, pentru înregistrare.

— N-am *hotărât* nimic. Ti-am zis că...?

— Dar cumva s-a întâmplat.

— S-a *întâmplat* pe naiba. S-a-ntâmplat în noaptea aia, fără semnale, fără conducători, fără arhitecţi. Te gândeşti c-a fost plănuit. Dansul ăla deosebit, băiete, ăla s-a dus.

— Dar ai spus că oamenii erau „gata”.

— Dar nu *pentru* orice. Asta nu prea pari să pricepi, nu? Ca şi cum podul era aici, dar nu spun că era *în aşteptare*. Vezi diferenţa?

— Cred...

— Crezi pe naiba.

Compilatorul agendei electronice întâmpina uneori probleme cu jargonul lui Skinner. În plus, bătrânul avea tendinţa să mormăie. Un sistem expert din Osaka sugerase posibilitatea ca el să fi suferit un oarecare grad de deranjament neuronal, probabil rezultat al folosirii nesupravegheate a drogurilor sau ca urmare a unei sau a mai multor lovituri uşoare. Yamazaki însă credea că Skinner fusese pur şi simplu prea mult timp în apropierea ciudatei atracţii, oricare o fi fost aceea, care permisese podului să devină ceea ce devenise.

— Nimeni, zise Skinner, vorbind rar şi hotărât la început, ca pentru a sublinia, nu *folosea* podul ăsta la ceva. După ce s-a terminat Little Grande, înţelegi?

Yamazaki dădu din cap, urmărind cum se înşiruiau în jos, pe ecran, caracterele transcrierii spuselor lui Skinner.

— Cutremurul l-a terminat *definitiv*, Scooter. Tunelul de pe Treasure s-a prăbuşit. Întotdeauna a fost instabil, acolo... La început vroiau să-l refacă, ziceau, de jos până sus, dar s-au desumflat, că n-au avut bani. Aşa că l-au închis cu lanţ, sârmă ghimpată, beton la ambele capete. După care au venit nemţii, parcă după vreo doi ani, le-au vândut pontul cum să construiască un alt tunel. Să fie ieftin, să ţină maşini *şi* un nivel pentru depozite. Şi nimeni n-a crezut cât de repede au putut-o face, o dată ce-au trecut legea de Verzi. Sigur, companiile alea biotehniciste ale verzilor i-au obligat chiar să mărească spaţiile de experimentare din Nevada. Ca dovlecii, Scooter. Apoi i-au târât încoace cu scuturile de forare şi i-au scufundat în golf. Le-

au instalat. Maşinuţe mici, mişunînd pe acolo pe jos, dure ca diamantul; au strâns totul laolaltă şi bam, tunelui gata. Podul stătea, deoparte, cum îl ştii.

Yamazaki îşi ţinea răsuflarea, crezând că Skinner o să piardă firul, cum o făcuse adeseori, mai înainte – adeseori, îl suspecta Zamazaki, în mod deliberat.

Era o femeie care susţinea să plantăm tot locul cu iederă de Virginia... Alţii ziceau să dărâme totul înainte s-o facă alt cutremur în locul lor. Dar asta era situaţia. În oraşe, lume multă, nu aveau unde să se ducă. Prin parcuri, oraşe din placaj, dacă erai norocos. Se aduseseră conductele alea care picurau, din Portland, le puseseră în jurul clădirilor. Se scurgea destulă apă pe pământ, nu-ţi venea să te întinzi. Un oraş *mizerabil*, Porland-ul. Acolo au inventat rahatul ăla... Tuşi.

— Dar în noaptea aia, oamenii pur şi simplu *au venit*. Tot felul de poveşti, după aia, cum s-a întâmplat. Şi mai şi ploua. N-ai idee ce vreme păcătoasă.

Yamazaki îşi imagină cele două deschideri ale podului pustiu în bătaia ploii, mulţimile adunându-se. Îi privi escaladând gardurile din sârmă, baricadele, în asemenea număr încât lanţurile se răsuciră, căzură. Urcaseră pe turnuri apoi, mai bine de treizeci dintre ei găsindu-şi moartea, căzând. Iar când sosiră zorii, supravieţuitorii erau agăţaţi acolo, elicopterele agenţiilor de ştiri le dădeau târcoale în lumina cenuşie, ca nişte libelule răbdătoare. Văzuse asta de multe ori, urmărind filmele, în Osaka. Skinner, însă, fusese acolo.

— Poate vreo mie de inşi la capătul ăsta. Altă mie în Oakland. Şi tocmai începuserăm să fugim. Poliţiştii dând înapoi. Şi ce protejau ei, de fapt: în principal ordinele pe care le aveau cu privire la mulţime, să împiedice oamenii să se strângă în stradă. Aveau şi ei elicopterele lor, pe sus, prin ploaie, punând luminile pe noi. Nu făceau decât să ne ajute. Eu eram încălţat cu nişte cizme ascuţite. Am luat-o spre gardul acela, era înalt de vreo cinci metri. Mi-am înfipt degetele mari în vârfuri şi am început să mă caţăr. Uşor de urcat un gard de-ăla; erau bune pentru aşa ceva, cizmele. Sus, omule, am ajuns în vârf parcă zburând. Sârmă ghimpată, în vârf, dar cei din urmă îmi împingeau de toate: bucăţi de cârpă, haine, saci de dormit. Să le pun peste sârmă. Iar eu mă simţeam... ca fulgul.

Yamazaki simţi că se afla oarecum aproape, foarte aproape de miezul problemei.

— Am sărit. Nu ştiu care a sosit *primul*, dar eu am sărit pur şi simplu. În gol. Am atins betonul. Oameni urlând. Sfărâmaseră deja barierele dinspre Oackland. Alea erau mai puţin înalte. Le vedeam luminile, cum alergau pe consolă. 'Copterele poliţiei şi lanternele alea roşii, de semnalizare pe şosea, pe care le aveau unii dintre ei. Alergau spre Treasure. Acolo nu mai era nimeni, de când plecaseră oamenii marinei militare... Alergam şi noi. Ne-am întâlnit undeva la mijloc, şi au izbucnit *uralele* alea...

Skinner privea departe, în gol.

— După aia, cântau imnuri, rahat. Se tot învârteau prin jur cântând. Nebunie. Eu şi alţii câţiva eram încinşi rău. Şi i-am văzut şi pe poliţişti venind dinspre ambele capete, la naiba.

Yamazaki înghiţi.

— Şi după aceea?

— Am început să urcăm. Pe turnuri. Pe treptele sudate pe ventuzele alea, ştii, să se poată urca vopsitorii. Noi *urcam*. Televiziunea trimisese deja propriile ei elicoptere, Scooter. Eram subiect de ştiri pe canalele internaţionale, iar noi nici nu ştiam. Cred că-ţi dai seama. Oricum, n-am fi dat o ceapă degerată pe chestia aia. Doar urcam. Dar asta era pe viu. Avea să le facă grea viaţa poliţiştilor mai târziu. Şi unii cădeau. Tipul din faţa mea avea bandă neagră izolatoare înfăşurată pe pantofi, să nu-i alunece tălpile. Banda era fleaşcă, slăbea, au început să-i alunece picioarele. Chiar în faţa mea. Îi tot alunecau picioarele de pe trepte şi mă pocnea cu călcâiul în ochi, nu-mi păsa... Se apropia de vârf, când i-au alunecat amândouă deodată.

Skinner rămase tăcut, ca şi cum ar fi ascultat un sunet îndepărtat. Yamazaki îşi ţinu răsuflarea.

— Când înveţi să urci, aici sus, zise Skinner, primul lucru e să nu te uiţi în jos. Al doilea e să te ţii cu o mână şi un picior de pod *tot timpul.* Tipul ăla, el nu ştia chestia. Şi pantofii lui... S-a dus deodată, pe spate. N-a scos un sunet. Cumva... graţios.

Yamazaki se cutremură.

— Dar eu am continuat să urc. Ploaia încetase, începea să se lumineze. Am rezistat.

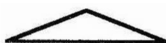
— Cum te-ai simtit? întrebă Yamazaki.

Skinner clipi.

— Simţit?

— Ce-ai făcut atunci?

— Am văzut oraşul.

Yamazaki coborî cu liftul lui Skinner până unde începeau scările; cupa lui galbenă părea un pahar de plastic azvârlit de un uriaş. De jur împrejurul lui, acum, zarva comerţului de seară, iar dinspre cadrul întunecat al unei uşi se auzea fâsâitul cărţilor de joc, râsul unei femei, voci ridicate, în spaniolă. Apusul roz ca vinul prin folii de plastic care plesneau ca nişte vele în briza înmiresmată cu prăjeală, fum de lemn ars, un iz dulce-uleios de marijuana. Băieţii în haine din piele jerpelite aplecaţi asupra unui joc a cărui miză erau pietricelele vopsite.

Yamazaki se opri. Rămase nemişcat cu mâna pe o bară proaspăt vopsită cu pulverizatorul. Povestea lui Skinner părea că radiază de pretutindeni, din zâmbetele rămase neşterse pe chipuri şi din fumul de la bucătării, ca cercurile concentrice ale sunetului unui clopoţel secret, tras prea îndelung pentru o ureche melancolică, străină.

Suntem veniţi nu numai de dincolo de sfârşitul secolului, se gândi*, de schimbarea mileniului*, *dar şi către capătul a altceva*. Eră? Paradigmă? Pretutindeni semnele unei închideri.

Modernitatea se sfârşea.

Aici, pe pod, se sfârşise de mult.

O luă acum către Oakland, simţind ciudata esenţă a noului lucru.

11. Curierat

MARŢI, pur şi simplu nu fu bună de nimic. Nu se putea aduna. Incapabilă să se concentreze. Bunny Malatesta, dispecerul îsi dădu seama şi vocea iui îi zbârnâi în ureche.

— Chev, nu mi-o lua în nume de rău, dar eşti la ciclu sau ce ai?

— Las-o moartă, Bunny.

— Hai, nu vreau să zic decât că astăzi nu eşti în forma ta obişnuită. Asta-i tot.

— Dă-mi o adresă.

— 655 Mo[33], al cin'şpelea, primire.

[33] Montgomery Street (n. trad.).

Luă pachetul, îl duse la 555 Cali[34], etajul cincizeci şi unu. Îşi luă confirmarea şi coborî. Ziua continuă aşa după cum se arătase de dimineaţă.

— 456 Montgomery, al trei'ş'treilea, primire, ia liftul de marfă.

Oprindu-se, cu mâna în bucla de identificare a bicicletei.

— Cum asa?

— Zice că mesagerii scrijelesc inscripţii în lifturile pentru public. Ori iei liftul de marfă, ori te aruncă afară şi-ţi interzic accesul, la care Allied îţi desface contractul de muncă.

Îşi aminti că văzuse semnătura lui Ringer scrijelită pe panoul de comenzi într-unul din lifturile pentru public de la 456. Dobitocul de Ringer. Stricase aspectul mai multor lifturi decât oricare altul din istorie. Avea întotdeauna la el o sculă anume pentru asta.

456 o trimise la 1 EC[35] cu o cutie mai lată decât era obligată să accepte, dar pentru aşa ceva erau portbagajele şi curelele de prindere şi de ce să fi dat marfa celor cu cărucioare? Bunny o sună când ieşea şi-i dădu 50 Beale, cafeneaua de la etaj. Ghici că avea să fie o poşetă de damă, împachetată într-o pungă de plastic de la bucătărie şi avu dreptate. Maro, un fel de piele de şarpe, cu două clipsuri verzi lipite în colţurile pungii. Femeile îşi uitau poşetele. Îşi aduceau aminte, dădeau telefon, iar şeful localului trimitea după un curier. Pica un bacşiş de obicei. Ringer şi câţiva alţii le deschideau, le cotrobăiau, uneori găseau droguri. Ea nu făcea aşa ceva. Se gândi la ochelarii de soare…

Astăzi nu putu face o cursă legată. De fapt, la Allied nu era nici un circuit stabilit, însă câteodată prindeai din întâmplare curse legate: iei de aici, duci acolo, după care altceva aici. Dar se întâmpla rar. Când lucrai la Allied, alergai din greu. Recordul ei era de şaisprezece adrese într-o zi; ceea ce echivala cu patruzeci la altă companie.

Duse poşeta pe Fulton, colţ cu Masonic, primi două de cinci după ce proprietara verifică să vadă dacă totul era acolo.

— Restaurantul ar fi trebuit s-o predea la poliţie. *Nouă* nu ne place să ne luăm răspunderea.

---

[34] California Street (a trad.).

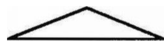
[35] Embarcadero Center (n. trad.).

Privirea goală din partea doamnei cu poşeta, un fel de secretară. Chevette strecură în buzunar monedele de cinci.

— 298 Alabama, zise Bunny, ca şi cum i-ar fi oferit vreo perlă de mare preţ. Ia-ţi picioarele la spinare...

Să-şi mişte curul într-acolo, să ajungă, apoi să ridice şi să facă predarea. Dar nu mai era în stare, astăzi.

Ochelarii frecangiului...

— Din motive tactice, zise blonda, de obicei nu recomandăm folosirea violenţei sau a vrăjitoriei împotriva persoanelor particulare.

Chevette tocmai pedalase înapoi din Alabama Street, ultima adresă a zilei. Femeia de pe micul ecran plat CNN de vis-à-vis de uşa bârlogului lui Bunny purta ceva negru şi strâmt tras pe faţă, cu trei găuri triunghiulare. În partea de jos a ecranului scria, cu litere albastre, FIONA X – PURTĂTOR DE CUVÂNT – FRONTUL DE ELIBERARE SOUTH ISLAND.

Culoarul puternic luminat de la Allied Messengers mirosea a plastic încins, a imprimante laser, pantofi de sport abandonaţi şi pungi vechi de mâncare, acestea din urmă aducându-i Chevetţei în memorie amintirea unui subsol neîncălzit, din Oregon, unde erau lăsaţi peste zi copiii, unde lumina incoloră a iernii pătrundea pieziş prin ferestre murdare plasate foarte sus. Acum însă uşa dinspre stradă se deschise, izbită, în spatele ei şi Samuel Saladin DuPree, cu obrajii stropiţi cu puncte cenuşii de noroi uscat de pe drum, apăru zâmbindu-i, uriaş.

— Vreun motiv de veselie, Sammy Sal?

Cel mai arătos biped de la Allied, fără rival, DuPree însemna un metru şi nouăzeci de abanos turnat peste un cadru de o asemenea eleganţă şi forţă încât Chevette îşi imagina că are oasele din metal polizat, triplu cromat, armat cu argint viu. Ca în filmele alea vechi, cu tipul cel mare şi tare, cel care intra în politică plin de cicatrice. Gândul la oasele lui Sammy Sal le făcea pe cele mai multe fete să viseze ca el să se dea la ale lor, dar nu şi pe Chevette. Era homo, erau prieteni, iar Chevette oricum nu prea ştia ce simţea în legătură cu asta, în ultima vreme.

— De fapt, zise Sammy Sal, întinzându-şi mizeria de pe obraz cu dosul mâinii lui lungi, m-am hotărât să-l ucid pe Ringer. Iar adevărul, ştii, te *eliberează*...

— Ei, făcu Chevette, tre' c-ai dus un pachet la 456, azi.

— Am făcut, dragă, *cu adevărat* lucrul ăla. Tot drumul până sus, într-un lift împuţit, de marfă. Un lift *lent* şi împuţit. Şi de ce?

— Tot pentru că şi-a scrijelit Ringer semnătura pe alama lor, Sal, şi pe lemnul lor de trandafir?

— Mama lui, Chevette, scumpo.

Sammy Sal îşi desfăcu baticul cu buline alb-albastre din jurul gâtului şi-şi tamponă faţa cu ea.

— De aceea, o să-i moară curul ţipând.

— ... şi trebuie început, acum, să-i fie sabotat sistematic locul de muncă, zise Fiona X, sau să fie desemnat ca duşman al rasei umane.

Uşa dispeceratului, atât de plină de scheme, tabele, hărţi sfâşiate ale metroului şi faxuri cu reclamaţii, lipite unele peste altele încât Chevette habar nu avea cum ar fi putut arăta suprafaţa de dedesubt, se deschise brusc. Bunny îşi scoase afară capul ca de ţestoasă, plin de cicatrice şi ras inegal, clipind în lumina coridorului şi aruncă automat privirea către ecranul televizorului, atras de tonul lătrător al Fionei X. Expresia îi pieri de pe figură la vederea măştii ei, comutând pe alt canal în mai puţin timp decât îi trebuise să o privească.

— Tu, zise el cu ochii la Chevette. Intră. Aşteaptă-mă, Sammy Sal, spuse ea.

Bunny Malatesta fusese mesager pe bicicletă timp de treizeci de ani în San Francisco. Încă ar mai fi fost, dacă nu l-ar fi lăsat genunchii şi şalele. Era în acelaşi timp cel mai bun şi cel mai rău om de la Allied. Cel mai bun pentru că avea o hartă a oraşului, atârnată înaintea ochilor, mai bună decât orice putea genera un computer. Ştia fiecare clădire, fiecare uşă, care era sistemul de securitate. Avea schema mesageriei *desenată*, făcută de el, şi, încă şi mai şi, cunoştea tradiţia, întreaga istorie, poveştile care te făceau să ştii că aveai un rol în ceva, oricât de aiurea ar fi fost, şi că merita să ţi-l joci. Era o legendă el însuşi, Bunny, care criptonase parbrize a vreo şapte maşini de poliţie pe parcursul carierei lui de curier de teren, record care încă rezista. Dar era şi cel mai rău din aceleaşi motive şi din multe altele încă, deoarece n-aveai cum să-l prosteşti. Cu oricare alt dispecer mai puteai trage puţin chiulul. Dar nu cu Bunny. El pur şi simplu *ştia.*

Chevette îl urmă înăuntru. El închise uşa după ea. Ochelarii pe care-i folosea la dispecerat i se bălăbăneau atârnaţi de gât, cu una dintre lentile lipită cu bandă adezivă transparentă. Încăperea nu avea ferestre, iar Bunny ţinea luminile stinse când lucra. O jumătate de duzină de monitoare color erau aranjate în semicerc în faţa unui scaun rotativ cu braţe şi spetează ergonomică din cauciuc roz, care-i proteja lui Bunny şalele ca un fel de larvă umflată, uriaşă, pe care-şi proptea spatele.

Bunny se frecă în josul spatelui cu podul palmelor.

— Mă omoară discul, zise el, fără să se adreseze în mod special Chevettei.

— Ar trebui să-l laşi pe Sammy Sal să ţi-l trosnească, sugeră ea. Se pricepe, pe bune.

— E gata trosnit, iubiţico. Asta-i buba. Acum zi-mi ce făceai tu aseară la Morrisey. Şi mai bine-ai spune drept.

— Predam un colet, zise Chevette automat, aşa cum era nevoită atunci când avea de gând să mintă şi s-o ţină aşa.

Se cam aşteptase la aşa ceva, dar nu atât de repede.

Îl urmări pe Bunny cum îşi dădu ochelarii jos, cum şi-i deconectă şi şi-i puse deasupra unui monitor.

— Atunci cum de nu ai mai trecut la plecare pe la punctul de control? Ne-au sunat să ne spună că ai intrat să faci o predare, ţi-au înregistrat ecusoanele, dar nu ai mai ieşit. Uite ce-i, le-am zis, eu ştiu că nu-i acolo *acum*, băieţi, că am înregistrat-o la ieşire, pe Alabama Street, cu o expediţie, okay?

Se uita la ea cu atenţie.

— Hei, Bunny, zise Chevette, era ultima adresă, aveam bicicleta jos, la subsol, am văzut un lift de marfă coborând, m-am aruncat în el. Ştiu că trebuia să trec pe la pază, dar m-am gândit că aveau pe cineva la ieşirea din parcare, ştii? Am urcat rampa, dar nu era nimeni, o maşină ieşea aşa că m-am strecurat pe sub barieră şi-am fost în stradă. Trebuia să mă duc înapoi să fac act de prezenţă în hol?

— Ştii cum e. Sunt reguli.

— Era târziu, ştii?

Bunny stătea jos, tresărind, în scaunul cu spetează ergonomică. Îşi prinse genunchii în căuşul mâinilor lui mari şi noduroase şi o privi ţintă. Foarte ne-Bunny. Ca şi cum ceva l-ar fi deranjat cu adevărat. Nu-i păsa doar de tipii de la pază, pentru că mulţi curieri săreau peste verificarea de la plecare.

— Cât de târziu?

— Ăă?

— Vor să ştie când ai plecat.

— Poate vreo zece minute după ce-am intrat. Cinşpe etaje. Subsolul era ca un labirint.

— Ai intrat la 6:32:18, zise el. Au înregistrat ora când ţi-au făcut controlul electronic. Predarea, avocatul ăla, au vorbit cu el, aşa că ştiu că ai făcut predarea.

Încă mai avea privirea aceea.

— Bunny, care-i treaba? Zi-le că am şters-o, basta.

— Nu te-ai mai dus nicăieri? În hotel?

— Aă, zise ea şi simţi valul acela straniu străbătând-o, ca şi cm ar fi depăşit o limită şi nu mai putea da înapoi. I-am *dat* tipului pachetul, Bunny.

— Nu cred că-şi fac griji în legătură cu pachetul tipului, zise Bunny.

— Atunci?

— Uite ce-i, Chev, zise el, că sună tipul de la pază, ăsta-i un lucru. Ne pare rău, şefu', n-o să se mai repete. Dar ăsta era unul mare în companie, SecurInt îi zice, şi el l-a sunat pe Wilson *direct.*

Proprietarul lui Allied.

— Aşa că tre' să fac frumos cu Wilson *şi* domnul SecurInt, tre'să-l pun pe Grasso să-mi ţină locul la pupitru şi bineînţeles că el zăpăceşte totul...

— Bunny, zise ea, îmi pare rău.

— Hei, ţie-ţi pare rău, mie-mi pare rău, dar e un împuţit de poliţist care stă în spatele unui birou şi-l ia la telefon pe nevinovatul de Wilson despre ce anume ai făcut *tu* după ce i-ai predate avocatului pachetul. Despre ce fel de *angajat* eşti tu, exact, de când eşti tu curier la Allied, dacă ai *cazier*, dacă foloseşti *droguri, unde locuieşti.*

Chevette văzu ochelarii negri ai frecangiului, exact unde-i lăsase. În cutia lor, în spatele teancului de *Geographica* pe '97, ale lui Skinner. Încercă să-i ridice de acolo prin puterea minţii. Sus pe acoperişul mirosind a smoală şi peste margine. Să arunce nenorociţii ăia în Golf, cum ar fi trebuit să facă de dimineaţă. Dar nu, ei erau acolo.

— Asta nu-i *normal*, zise Bunny. Ştii ce vreau să spun?

— Le zici unde locuiesc, Bunny?

— Undeva pe pod, zise el, apoi îi schiţă un zâmbet. Nu-i o adresă prea exactă, nu?

Acum se răsuci cu scaunul şi începu să stingă monitoarele.

— Bunny, zise ea, acum ce-au să facă?

— Vin să te găsească.

Cu spatele la ea.

— Aici. Că nu ştiu unde să se ducă în altă parte. Nu ai *făcut* nimic, nu-i aşa, Chevy?

Pe ceafă i se vedeau fire scurte, cărunte.

Automat:

— Nu. Nu... Mulţumesc, Bunny.

El mormăi drept răspuns, neutru, punând capăt discuţiei, iar Chevette ieşi imediat pe coridor, cu inima bătându-i sub haina lui Skinner. Sus pe scări, afară pe uşă, plănuind drumul cel mai scurt către casă, trecând pe roşu în minte, scăpând de ochelari...

Sammy Sal îl ţintuise pe Ringer de un cazan albastru cu deşeuri reciclate. Păreri de rău începuseră să se întrezărească în modul rudimentar de a vedea lucrurile, al lui Ringer.

— Nu ţi-am *făcut* nimic, ţie, omule.

— Iar ţi-ai zgâriat numele în lift, Ringer.

— Dar nu ţi-am făcut nimic *ţie*!

— Cauză şi efect, mocofane. Ştim noi că-i un concept dificil pentru tine, dar încearcă: *faci* o porcărie, altă porcărie urmează. Tu îţi scrijeleşti numele în lifturile elegante ale clienţilor, noi te *scărmănăm.*

Sammy Sal îşi răsfiră degetele lungi şi maronii ale mâinii stângi peste căciula cu guler a lui Ringer, apucând-o ca pe o mingi de baschet, şi o răsuci şi o ridică până ce gulerul i se strânse lui Ringer sub bărbie, sugrumându-l.

— N-am *făcut* nimic! bolborosea Ringer.

Chevette se furişă pe lângă ei, îndreptându-se către stelajul pentru biciclete de sub portretul mural al lui Shapely. Careva aruncase în ochiul lui de martir inimos un prezervativ umplut cu vopsea albastră, şi albastrul i se scursese pe tot obrazul lui sfinţit.

— Hai, strigă Sammy Sal, vino încoace să mă ajuţi să-l chinui pe căcăciosul ăsta.

Chevette îşi băgă mâna prin bucla de identificare şi încercă să-şi tragă ghidonul din hăţişul de oţel şi molibden, grafit şi

înveliş de aramid. Alarmele celorlalte biciclete se declanşară toate deodată, un cor nebunesc de ţignale asurzitoare, mormăituri grave de sirene digitale şi o explozie extinsă, zgomotoasă, de înjurături spaniole şuierate şerpeşte, iscusit împletite cu chelălăieli de animal torturat. Îşi răsuci bicicleta în loc, îşi băgă vârful ghetei în pedală şi-şi făcu vânt cu piciorul, ieşind în stradă, aproape răsturnându-se când încălecă. Îl văzu cu coada ochiului pe Sammy Sal lăsându-l pe Ringer să cadă la pământ.

Văzu că Sammy Sal îşi încalecă şi el bicicleta cu cadru roşu stropit cu puncte negre, cu Fluoro-Rimz alimentat de un dinam.

Sammy Sal venea după ea. Niciodată nu-şi dorise mai puţin companie.

Chevette decola.

Adună-te. Doar adună-te.

Ca în visul ei de dimineaţă, dar mai înfricoşător.

12. Mişcarea ochilor

RYDELL se uită la cei doi poliţişti din San Francisco, Svobodov şi Orlovsky, şi hotărî că a lucra pentru Warbaby putea să fie interesant. Tipii ăştia erau cu adevărat supergrei. Criminalistica era oriunde în lume departamentul cel mai important.

Iar el se afla în California de Nord de numai patruzeci şi opt de minute şi stătea la un bar sorbind o cafea cu Criminalistica. Numai că ei beau ceai. Ceai fierbinte. La pahar. Cu mult zahăr. Rydell era la capătul îndepărtat al mesei, faţă în faţă cu Freddie, care se mulţumea cu lapte. Urma Warbaby, care îşi ţinea pălăria pe cap, apoi Svobodov, apoi Orlovsky.

Svobodov era aproape tot atât de înalt cât Warbaby, dar părea să fie numai muşchi şi ciolane. Avea părul lung, blond, pieptănat drept spre spate, lăsându-i liberă fruntea colţuroasă şi sprâncenele unite. Pielea îi era întinsă şi strălucitoare, ca şi cum ar fi stat prea mult în faţa focului. Orlovsky era slab şi negricios, cu părul formându-i un V pe frunte, mult păr pe dosul degetelor şi ochelari din aceia care păreau tăiaţi în două.

Amândoi aveau ochi care te străpungeau şi te ţintuiau locului şi se cufundau în tine, grei şi imobili, ca plumbul.

Rydell făcuse un curs la Academie despre asta, dar nu se prinsese mare lucru de el. Se numea Desensibilizarea Mişcării Ochilor şi Controlul Reacţiilor, şi era predat de un psiholog legist pensionar, pe nume Bagley, de la Duke University. Expunerile lui Bagley aveau tendinţa de a se rătăci în povestiri despre ucigaşii cu multe crime la activ pe care-i prelucrase el la Duke, întâmplări fatale cu ştrangulări autoerotice, chestii din astea. Acoperea cu prisosinţă timpul dintre Studiul Aprofundat al Criminalului şi Scenarii de Antrenament cu Armele de Foc. Dar Rydell era de obicei puţin zăpăcit după Studiul Criminalului pentru că instructorii îi cereau permanent să joace el rolul criminalului. Şi nu-şi putea da seama de ce. Aşa că avea probleme cu concentrarea la Mişcarea Ochilor. Iar dacă totuşi reuşea să se aleagă cu ceva util de pe urma cursurilor lui Bagley, o şedinţă de SAAF îl făcea de obicei să uite tot. SAAF era un fel de „v-aţi ascunselea”, dar cu arme adevărate.

Când SAAF îţi etala scorul, te târa în faţa rănilor, ale tale sau ale celuilalt tip, şi făcea anunţul indiferent dacă cel care pierduse sângera de moarte sau era în şoc hidrostatic. Erau unii care o luau razna după două şedinţe de SAAF, dar Rydell o scotea întotdeauna la capăt, cu un zâmbet de imbecil pe buze. Nu pentru că ar fi fost violent sau pentru că nu l-ar fi impresionat vederea sângelui, ci pentru că totul se petrecea într-o asemenea goană. Şi nu era real. Aşa încât nu învăţase niciodată să arunce asupra oamenilor acel deochi oficial. Dar acest lt. Svobodov avea talent din beşug, iar colegul lui, lt. Orlovsky, avea propria lui versiune practică, aproape la fel de eficace, şi şi-o punea în valoare pe deasupra buzelor ciobite ale paharelor. Tipul arăta, oricum, ca un vârcolac, ceea ce îl ajuta.

Rydell continuă să cerceteze ţinuta Brigăzii Criminalistice San Francisco. Care părea a fi un pardesiu vechi, gălbui, peste vesta neagră, din uniforma artileriştilor de la antiaeriană, peste cămaşa albă şi cravată. Cămăşile erau din bumbac gros, cu nasturi ascunşi, iar cravatele cu dungi ca şi cum ar fi trebuit să faci parte dintr-un club sau aşa ceva. Pantaloni cu manşete şi pantofi cu împletitură mare, cu ramă şi tălpi Vibram, cu blacheuri. Aproape toţi cei care purtau asemenea cămăşi şi cravate şi pantofi erau imigranţi, oameni care doreau să pară cât mai americani. Dar alăturarea vestei antiglonţ şi a trenciului englezesc uzat putea fi un fel de declaraţie. Patul rotunjit, din

plastic, al unui H & K nu era prea contondent, de altfel, iar Rydell putu vedea unul iţindu-se de sub vesta descheiată a lui Svobodov. Nu-şi amintea numărul modelului, dar părea a fi cel cu magazie pentru muniţie sub vârful ţevii. Proiectilele semănau cu nişte creioane din ceară, cu glonţul din plastic turnat în vârful săgeţii din aliaj ca o unghie mare.

— Dacă ştiam că tu deja *ştii,* Warbaby... poate că asta face cu totul să fie mai simplu.

Svobodov se uită de jur împrejurul sălii şi scoase un pachet de Marlboro din buzunarul pardesiului.

— Ilegal în statul *acesta*, amice, zise chelneriţa, încântată de fiecare ocazie de a ameninţa pe cineva cu legea.

Avea o claie de păr. Se aflau într-unul din acele locuri unde mâncai dacă te înmormântai în vreo împuţită de slujbă din industrie. Dacă aveai noroc, îşi făcu Rydell socoteala, în aranjament intra şi această chelneriţă.

Svobodov o fixă cu o privire electrizată, tip Ochi de Poliţai, trase afară din vestă un ecuson din plastic negru, îl întoarse cu faţa către ea şi-l lăsă să cadă înapoi, atârnat de firul lui din plastic, peste cămaşă. Rydell sesiză sunetul metalic pe care-l produse: ceva protecţie suplimentară antiglonţ, pe sub cămaşă.

— Vin ei încoace băieţii ăia doi, mormoni, de la Patrula Rutieră, *lor* să le-o arăţi, zise ea.

Svobodov îşi puse ţigara între buze.

Pumnul lui Warbaby apăru, strângând o bucată de aur de mărimea unei grenade de mână.

Aprinse cu ea ţigara rusului.

— Ce faci tu cu asta, Warbaby? zise Svobodov cu ochii la brichetă. Fumezi când şi când?

— Orice cu excepţia Marlboro-ului tău chinezesc, Arkady.

Mai sumbru ca niciodată.

— 'S pline de fibre de sticlă.

— Marcă americană, insistă Svobodov, făcute sub licenţă.

— Nu s-a fabricat nici o ţigară legal în ţara aia, în şase ani, zise Warbaby, sunând mai trist decât pentru orice.

— Marl-bo-ro, rosti Svobodov, luându-şi ţigara din gură şi aratând la scrisul de lângă filtru. Când eram copii, Warbaby, Marlboro însemna *bani.*

— Arkady, zise Warbaby cu imensă răbdare, parcă, atunci când eram *noi* copii, omule, *banii* erau bani.

Orlovsky râse. Svobodov ridică din umeri.

— Ce ştii tu, Warbaby? întrebă Svobodov, reîntors la afaceri.

— Domnul Blix a fost găsit mort, la Morrisey. Ucis.

— Treabă de profesionist, zise Orlovsky. Vor să ne facă să credem că-i vorba de-o împuţită de chestiune etnică, înţelegi?

Svobodov aruncă o privire către Warbaby.

— Noi nu *ştim* asta, zise.

— *Limba*, spuse Orlovsky cu hotărâre. E *culoare*. Să ne deruteze. Să ne pună pe urmele celor din Latin Kings.

Svobodov trase din ţigară, slobozi fumul înspre chelneriţă.

— Ce ştii tu, Warbaby?

— Hans Rutger Blix, patruzeci şi trei, naturalizat costarican.

Warbaby ar fi putut rosti necrologul la o înmormântare.

— Rahat pe băţ, făcu Svobodov cu ţigara în gură.

— Warbaby, zise Orlovsky, ştiu că lucrai la asta *înainte* frecangiul să se aleagă cu beregata tăiată.

— Frecangiu, spuse Warbaby ca şi cum tipul ucis i-ar fi fost prieten apropiat, frate de cruce sau altceva. Omul a murit, e destul. Asta face din el un frecangiu?

Svobodov se aşeză mai bine, pufăind din Marlboro-ul lui Puse mucul pe farfuria dinainte-i, alături de plachia de ton neatinsă.

— Frecangiu. Crede-mă.

Warbaby oftă.

— Omul a avut o jachetă, Arkady?

— Dacă îi vrei jacheta, zise Svobodov, ne spui ce trebuia să faci pentru el. Ştim că a stat de vorbă cu tine.

— N-am vorbit niciodată cu el.

— Okay, făcu Svobodov. Cu SecurInt a vorbit. Tu lucrezi pe cont propriu.

— Strict, zise Warbaby.

— De ce a luat legătura cu SecurInt?

— Omul a pierdut ceva.

— Ce?

— Ceva personal.

Svobodov oftă.

— Lucius, te rog.

— O pereche de ochelari de soare.

Svobodov şi Orlovsky se uitară unul la celălalt, apoi înapoi la Warbaby.

— SecurInt apelează la Lucius Warbaby pentru că tipul şi-a pierdut ochelarii de soare?

— Poate că erau scumpi, avansă Freddie, cu blândeţe.

Îşi studia imaginea reflectată în oglinda din spatele barului.

Orlovsky îşi împreună mâinile şi-şi pocni încheieturile degtelor.

— Credea că şi i-a pierdut în timpul unei *petreceri*, adăugă Warbaby, poate chiar i i-a *luat* careva.

— Ce petrecere? se foi Svobodov pe scaun şi Rydell auzi cum îi scrâşnesc zalele ascunse pe dedesubt.

— Petrecerea de la Morrisey.

— Petrecerea cui? întrebă Orlovsky, peste ochelari.

— Petrecerea domnului Cody Harwood, zise Warbaby.

— Harwood, spuse Svobodov. Harwood…

— Numele „Pavlov” face să sune vreun clopoţel? zise Freddie, făra să se adreseze cuiva anume.

Svobodov mormăi.

— Bani.

— Nici urmă de ei, zise Warbaby. Domnul Blix s-a dus la petrecerea domnului Harwood, a băut câteva pahare…

— S-a îmbălsămat bine, ca să nu mai trebuiască s-o facă ei, zise Orlovsky.

— A băut câteva pahare. Avea obiectul în buzunarul hainei. Dimineaţa următoare, dispăruse. A sunat paza de la Morrisey. Ei au sunat la SecurInt, SecurInt m-a sunat pe mine.

— Telefonul lui a dispărut, zise Svobodov. I l-au luat. Nimic care să-l lege de cineva. Nici o agendă, carnet, nimic.

— Treabă de profesionist, intonă Orlovsky.

— Ochelarii, zise Svobodov. Ce fel de ochelari?

— Ochelari de soare, zise Freddie.

— Am găsit astea.

Svobodov scoase ceva din buzunarul lateral al trenciului londonez. Un săculeţ de probe cu fermoar etanş. Îl ţinu în sus. Rydell văzu cioburi de plastic negru.

— VR[36] ieftine. Înfipte în covor.

— Ştii ce rula pe ei? întrebă Warbaby.

---

[36] Realitate virtuală (n. trad).

Fu rândul lui Orlovsky să povestească. Scoase un al doilea săculeţ de probe, acesta din interiorul vestei negre.

— Am căutat softul, nu l-am găsit. După aia l-am radiografiat pe el. Cineva i-a vârât asta pe gât.

Un dreptunghi negru. Eticheta tocită şi pătată.

— Dar înainte să-l taie.

— Ce? întrebă Warbaby.

— McDonna, zise Svobodov.

— Aă? Freddie se întindea peste Warbaby, să se uite la obiect Mc-cum?

— Ieftin, rău.

Lui Rydell i se păru că aude „e *fin*, rău”, dar apoi înţelese.

— McDonna.

— Mă întreb dacă au descifrat totul, până la capăt, zise Freddie de pe canapeaua din spate a Patriot-ului.

Îşi ţinea picioarele pe speteaza locului din faţă, din dreapta, iar luminiţele roşii de pe rama adidaşilor lui alcătuiau, literă de literă, textul unui cântec.

— Să descifreze ce?

Rydell îi privea pe Warbaby şi pe ruşi, care stăteau alături de una dintre cele mai puţin subtil camuflate maşini de poliţie: o balenă de un cenuşiu de grund cu o apărătoare din grafit pentru protejarea farurilor şi a radiatorului. Ploaia măruntă îmbrobona parbrizul Patriot-ului.

— Filmuleţul porno, pe care l-au găsit în esofagul tipului...

Dacă Warbaby părea întruna trist, Freddie părea întotdeauna relaxat. Dar Warbaby arăta ca şi cum ar fi fost trist într-adevăr, în vreme ce genul de relaxare afişat de Freddie suna de parcă ar fi fost tocmai contrariul.

— Multă codificare într-un asemenea program. Ascunde fel de fel de surprize în tapet, ştii? Dacă realizezi prin tehnica fractală structura pielii, să zicem, poţi ascunde în ea text cu nemiluita...

— Le ai şi cu computerele, Freddie?

— Io's consultantul tehnic al domnului Warbaby.

— Despre ce crezi că vorbesc?

Freddie se întinse şi puse mâna pe adidas. Literele roşii dispărură.

— Abia acum au adevărata discuţie.

— Cum adică?

— *Târgul.* Nouă ne trebuie ce ştiu ei despre Blix, tipul mort.

— Da? Şi *noi* ce stim?

— „Noi”? şuieră Freddie. Tu doar conduci maşina.

Îşi trase picioarele jos şi şezu drept.

— Dar nu-i foarte limpede: SecurInt şi DatAmerica sunt mai mult sau mai puţin acelaşi lucru.

— Pe naiba.

Svobodov părea că vorbeşte cel mai mult.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că punem la bătaie o bază de date mai mare decât a poliţiei. Data viitoare când o să aibă nevoie să arunce o privire, bătrânu' Rabadub o să se bucure că ne-a făcut o favoare. Dar în seara asta, omule, în seara asta pur şi simplu îi arde buza lui de rus.

Rydell îşi aminti când se duseseăse la „Marele George” Kechakmadze, la un grătar în aer liber şi omul încercase să-l recruteze pentru Asociaţia Naţională de Tir.

— Aveţi mulţi ruşi înrolaţi în forţele de ordine, pe-aici?

— Pe-aici? Pretutindeni.

— E ciudat cât de mulţi dintre tipii ăştia intră în poliţie.

— Ia gândeşte-te, omule. Formează un întreg stat *poliţienesc,* la ei. Probabil că pur şi simplu le-a intrat în sânge.

Svobodov şi Orlovsky urcară în balena cenuşie. Warbaby veni către Patriot ajutându-se de bastonul lui din aliaj. Maşina de poliţie se înălţă vreo cincisprezece centimetri pe perna hidraulică şi începu să geamă şi să se cutremure, cu ploaia dansându-i pe capota lungă în timp ce Orlovsky încălzea motorul.

— Isuse, zise Rydell, nu le pasă cine-i vede venind, nu-i aşa?

— *Vor* să-i vezi venind, zise Freddie cu subînţeles, în timp ce Warbaby deschise uşa din spate dreapta şi începu să-şi aşeze umflătura piciorului ţeapăn pe canapea.

— Ia-o din loc, zise Warbaby, trântind uşa. Protocol. Noi plecăm primii.

— Nu pe-acolo, spuse Freddie. Pe-acolo ajungem în Candlestick Park. Pe *acolo.*

— Da, făcu Warbaby, avem treabă în centru.

Întristat.

Centrul, în San Francisco, era într-adevăr ceva. Cu totul înconjurat de coline, construit pe culmile şi văile altor coline, îi dădea lui Rydell sentimentul că, ei bine, nu ştia ce. Că se *afla* undeva. Undeva anume. Nu era sigur că-i *plăcea* să se afle acolo.

Probabil că pur şi simplu era atât de diferit de L.A. şi de aici sentimentul că te pierdeai într-o mare de lumini care se revărsau de peste tot Se simţea ca şi cum ar fi *sosit* de undeva printre clădirile vechi, strânse unele într-altele, cu nimic mai moderne decât clădirea în formă de săgeată[37], cu chestia aia ca un ham pe ea (iar el ştia că şi aceea era veche). Aer rece şi umed, aburi învălătucindu-se din grătarele pavajului. Oameni pe străzi şi nu doar din genul comun: oameni cu slujbe şi bine îmbrăcaţi. Cam ca în Knoxville, încercă el să-şi spună, dar nu se potrivea. Alt loc ciudat.

— Nu, omule, la stânga, *la stânga*!

Freddie îi izbea în speteaza scaunului. Încă o restricţie de învăţat. Cercetă cursorul de pe harta de la bordul Patriot-ului, să vadă pe unde să facă la stânga[38] pentru a ajunge la hotelul acela, Monisey.

— Nu lovi în scaunul domnului Rydell, zise Warbaby, cu un sul de doi metri lungime de hârtie de fax adunat în mâini. Conduce.

Faxul sosise pe drum. Rydell îşi închipuia că erau informaţii în legătură cu Blix, tipul căruia i se tăiase beregata.

— Fassbinder, zise Freddie. Aţi auzit vreodată de Rainer Fassbinder?

— Nu-mi arde de glumă, Freddie, zise Warbaby.

— Nici o glumă. Am rulat *Despărţiţi la Naştere* pentru Blix ăsta, omule, am introdus poza aia pe care v-a trimis-o rusul mai devreme. Zice că seamănă cu Rainer Fassbinder. Aşa a şi murit, cu gâtul tăiat. Fassbinder ăsta trebuie să fi arătat destul de urât, ai?

Warbaby oftă.

— Freddie…

— Ei, neamţ, oricum. Marcat de naţionalitate…

---

[37] Clădirea piramidală a companiei Trans-America, una dintre emblemele oraşului (n. trad.).

[38] În San Francisco străzile au în general sens unic (n. trad.).

— Domnul Blix nu era german, Freddie. Aici zice că domnul Blix nici măcar nu era Blix. Acum lasă-mă să citesc. Rydell are nevoie de linişte, să se acomodeze cu condusul în oraş.

Freddie mormăi, apoi Rydell îl auzi umblând cu degetele pe claviatura micului computer pe care-l purta cu el pretutindeni.

Rydell făcu la stânga pe unde crezu că trebuie. Zonă de lupte. Ruine. Focuri în cutii din oţel. Figuri întunecate, bănuitoare, chipuri albe, de vampiri.

— Nu frâna, zise Warbaby. Şi nici nu accelera.

Ceva veni învârtindu-se prin aer, plăsmuire a unui sobor de vrăjitoare, plescăi pe parbriz; se lipi, apoi căzu, lăsând o dâră de un galben murdar. Nu fusese cenuşiu şi însângerat ca o bucată de maţ?

Roşu în intersecţie.

— Treci pe roşu, îi ordonă Warbaby.

Rydell făcu astfel, printre claxoane de protest. Chestia aia galbenă era tot acolo.

— Trage pe dreapta. Nu. Urcă direct pe trotuar. Da. Pneurile Goodyear Streetsweepers ale Patriot-ului săltând din şi peste bordura înaltă.

— În compartimentul mănuşilor.

Când Rydell deschise torpedoul, se aprinse o lumină. Spray de curăţat parbrizul, un sul de şerveţele de hârtie şi o cutie de mănuşi chirurgicale de unică întrebuinţare.

— Dă-i drumul, zise Warbaby. Nu ne deranjează nimeni. Rydell îşi puse o mănuşă, luă spray-ul şi şerveţelele şi coborî.

— Să nu iei ceva, zise el, gândindu-se la Sublett.

Acoperi cu un jet dâra galbenă. Făcu ghemotoc trei şerveţele în mâna cu mănuşă, şterse până ce sticla fu curată. Trase de pe mână mănuşa, învelind în ea şi ghemotocul de şerveţele umede, aşa cum le fusese arătat la Academie, dar atunci nu ştia la ce folosea.

— Arunc-o, zise Warbaby dinăuntru.

Rydell se execută. Apoi făcu câţiva paşi în spatele maşinii şi vărsă. Se şterse la gură cu un şerveţel curat. Urcă înapoi în maşină, închise uşa, o încuie, puse spray-ul şi şerveţelele în torpedou.

— Faci gargară cu aia, Rydell?

— Tacă-ţi gura, Freddie, zise Warbaby.

Suspensia Patriot-ului trosni când Warbaby se aplecă înainte.

— Resturi de la abator, pesemne, zise. Dar e bine să ştii să-ţi iei măsuri de prevedere.

Se lăsă pe spate.

— Aveam aici cândva un grup numit Sabia Porcului. Ai auzit de asta?

— Nu, zise Rydell. Niciodată.

— Furau extinctoare de incendiu de prin clădiri. Le reîncărcau cu sânge. Sânge de la un abator. Dar lăsau să răsufle, înţelegi, că sângele ăla, mă rog, era uman. Apoi se luau după oamenii lui Isus, când ieşeau în procesiuni, cu extinctoarele alea...

— Isuse, exclamă Rydell.

— *Exact,* zise Warbaby.

— Vezi uşa de colo? zise Freddie.

— Care uşă?

Holul de la intrarea în Morrisey îl făcea pe Rydell să vorbească în şoaptă, ca şi cum s-ar fi aflat în biserică sau într-un cavou. Covorul era atât de moale, încât îi venea să se întindă pe el şi să se culce.

— Aia neagră, zise Freddie.

Rydell văzu un dreptunghi negru, lăcuit, perfect neted, fără vreo clanţă sau buton. Acum, stând şi gândindu-se, nu semăna cu nimic din tot ce se putea vedea. Restul locului era brun lustruit, bronz, panouri de sticlă încrustată. Dacă Freddie nu i-ar fi spus că este o uşă, precis ar fi luat-o drept o decoraţiune sau altceva, vreun gen de ornament.

— Da? Ce-i cu ea?

— E un *restaurant*, zise Freddie, şi-i atât de scump încât nici n-ai putea *intra* acolo.

— Ei, făcu Rydell, sunt multe d-astea.

— Nu, omule, insistă Freddie, vreau să spun că şi dacă ai fi *bogat*, să stai cu curul pe bani, *nu* ai putea intra acolo. E privat. Lucru japonez.

Stăteau lângă ghişeul celor de la pază şi control, în timp ce Warbaby vorbea cu cineva într-o cabină telefonică. Cei trei tipi de serviciu la ghişeu purtau uniformele SecurInt-ului, dar unele

cu adevărat elegante, cu însemne din bronz la şepcile cu cozoroc.

Rydell parcase Patriot-ul într-un garaj subteran, la câteva niveluri mai jos, în adâncurile locului. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva; echipe de oameni în uniforme albe, de bucătari, punând laolaltă o sută de platouri cu salată, mici aspiratoare Sanyo păscând în lungul coridoarelor în turme pastelate, o întreagă recuzită, pe care n-ai fi bănuit niciodată că există, stând doar aici, în holul hotelului.

Apartamentele conducerii, unde stătuse în Knoxville cu Karren Mendelson, aveau nişte roboţi coreeni ca nişte insecte, care făceau curat când nu te uitai. Aveau chiar şi unul special, care mânca praful de pe pereţii din sticlă, dar Karen nu fusese impresionată. Nu însemna decât că nu-şi puteau permite personal uman, zicea ea.

Rydell îl privi pe Warbaby întorcându-se, dând telefonul unuia dintre tipii cu şapcă. Warbaby arătă înspre Freddie şi Rydell. Se sprijini în baston când ei se apropiară.

— Ne vor conduce sus, zise el.

Poliţistul căruia îi dăduse Warbaby telefonul ieşi din spatele ghişeului. Văzu că Rydell purta cămaşă SecurInt, fără ecusoane, dar nu zise nimic. Rydell se întrebă când avea să i se ivească ocazia să-şi cumpere nişte haine şi unde trebuia să meargă pentru asta. Se uită la cămaşa lui Freddie, gândindu-se că, probabil, nu Freddie era tipul pe care să-l întrebi.

— Pe aici, domnule, îi spuse poliţistul lui Warbaby.

Freddie şi Rydell îl urmară pe Warbaby, traversând holul.

Rydell văzu cum împungea Warbaby cu bastonul, apăsat, în covor, cu legătura de la picior ticăindu-i ca un ceas.

13. Frământarea

UNEORI, când trăgea din greu, când putea într-adevăr să se adune, Chevette uita de toate: de oraş, de trupul ei, chiar şi de timp. Asta era culmea curieratului, ştia, şi cu toate că era o eliberare, era, de fapt, contopire, integrare ceea ce conducea la asta. Bicicleta dintre coapsele ei era ca un fel de *coadă*, străină, superevoluată, pe care o zămislise ea cumva, ca peste veacuri de aşteptare; o maşină din oase, dulce şi complicată, cu pneuri armate cu Lexan, cu articulaţii aproape lipsite de frecare şi

suspensii cu gaz. Ea însăşi făcea parte integrantă din oraş, atunci, un punctuleţ zănatic de energie şi materie, care-şi făcea miile de alegeri, clipă de clipă, în funcţie de scurgerea traficului, de scânteierea ploii pe şinele tramvaiului cu cablu, de felul în care cădea părul ca de mahon al unei secretare, ca întruchiparea însăşi a graţiei, istovit pe umerii impermeabilului ei.

Iar acum începea să intre în starea aceea, în ciuda tuturor lucrurilor: doar să meargă, renunţând să gândească, lăsându-şi mintea să i se scufunde în mecanismul de os şi de roţi dinţate şi de hârtie japoneză cu carbon.

Dar Sammy Sal apăru lângă ea cu başii bubuind din difuzoarele încastrate în şasiul bicicletei lui. Chevette fu nevoită să sară peste bordură pentru a evita să treacă peste un grătar de canalizare. Cauciucurile ei lăsară urme negre când frânele electrostatice cuplară; Sammy Sal frână în tandem, cu Fluoro-Rimz-ui clipind apoi pălind.

— Te *mănâncă* ceva, iubire mică?

Mâna lui pe braţul ei, dur şi furios.

— Ca şi cum vreun produs miraculos te-ar face mai isteaţă, mai rapidă? Ai?

— Lasă-mă-n pace.

— Nici vorbă. Eu ţi-am *dat* slujba asta. Vrei să-i dai cu piciorul. Vreu să ştiu *de ce*!

Plesni cu cealaltă mână buretele din jurul cadrului bicicletei lui, oprind muzica.

— *Te rog*, Sammy. Trebuie să ajung sus, la Skinner...

El îi lăsă braţul.

— De ce?

Ea începu să tuşească, tuşi, trase de trei ori, adânc, aer în piept.

— Ai furat vreodată ceva, Sammy Sal? Vreau să zic, în timpul lucrului?

Sammy Sal o privi.

— Nu, zise, în cele din urmă, dar eram cunoscut că-mi fur clienţii.

Chevette se cutremură.

— Eu nu.

— Nu, zise Sammy Sal, dar tu nu faci predări în toate locurile pe unde fac eu. Şi dup'aia, eşti fată.

— Dar am furat ceva aseară. Din buzunarul tipului, sus, la petrecerea aia de la Hotel Morrisey.

Sammy Sal se linse pe buze.

— Cum de-ai ajuns cu mâna în buzunarul lui? Îl ştiai?

— Era un frecangiu, zise Chevette.

— Aha. *El.* Cred că l-am *cunoscut.*

— M-a necăjit. Îi ieşea din buzunar.

— Eşti sigură că din *buzunar* îi ieşea necazul ăla?

— Sammy Sal, zise ea, e serios. Sunt speriată de-a binelea.

El o privea, îndeaproape.

— De *asta!* Eşti speriată? Ai *furat* un rahat şi eşti speriată?

— Bunny zice că au sunat niste tipi de la pază la Allied, l-au sunat până şi pe Wilson, pe toţi. întrebau de mine.

— Rahat, făcu Sammy Sal, încă studiind-o. Credeam c-ai luat-o pe droguri. Credeam că te-a aflat Bunny. C-a venit după tine, să-ţi rupă urechiuşa de curviştină. Chiar eşti *speriată?*

Ea îl privi.

— Aşa e.

— Păi, zise el, înfundându-şi degetele în buretele negru, de ce ţi-e frică?

— Mi-e frică să nu vină sus la Skinner, să-i găsească.

— Ce să găsească?

— Ochelarii ăia.

— Ce fel de ochelari? De soare? De protecţie? Ai bunicii?

Bătu darabana cu degetele pe buretele negru.

— Ochelari negri, ca nişte ochelari de soare, dar nu vezi nimic prin ei.

Sammy Sal îşi înclină capul într-o parte.

— Cum adică?

— Sunt complet negri.

— Ochelari de soare?

— Da. Doar că negri complet.

— Aha, zise el, dacă te *futeai* cu clienţii, dar numai cu ăia deştepţi, cum fac eu, ştiai şi tu ce-s ăia. Iţi zic eu că nu prea ai prieteni selecţi, iartă-mă. Umblai şi tu cu nişte arhitecţi, cu ceva neurochirurgi, ştiai şi tu ce-s ăia.

Mâna i se înălţă, arătătorul atingându-i lanţul vechi, din bile, care atârna de fermoarul tras până la gâtul jachetei lui Skinner.

— Ăia-s ochelari LV. Lumină virtuală.

Chevette auzise de asta, dar nu prea ştia ce înseamnă.

— Sunt scumpi, Sammy Sal?

— Rahat, sigur. Cam cât un automobil japonez. Nu chiar atât de mult, totuşi. Au nişte dispozitive micuţe în jurul lentilelor, să-ţi acţioneze direct asupra nervilor optici. Un prieten al meu aducea acasă o pereche, de la biroul unde lucra. Arhitect peisagist. Îi pui la ochi, ieşi la plimbare, totul pare normal, dar fiecare plantă pe care o vezi, fiecare, are o etichetă mică agăţată acolo, care-i numele ei în latineşte...

— Dar sunt complet negri.

— Nu, dacă-i *deschizi*, nu sunt. Deschide-i, nici măcar nu seamănă cu ochelarii de soare. Doar te fac să pari, nu ştiu, serios,

Îi zâmbi larg.

— Tu oricum arăţi, naibii, prea serioasă. Asta-i problema cu tine.

Ea se cutremură.

— Hai cu mine la Skinner, Sammy. Okay?

— Nu-mi prea plac înălţimile, zise el. Cutiuţa aia o să zboare într-o noapte din vârful podului ăluia.

— Te rog, Sammy! Treaba asta mă frământă. E okay să merg cu tine, dar dacă mă opresc şi încep să mă gândesc la el, mi-e frică de înţepenesc. Ce să mă *fac*? Poate mă duc acolo şi dau peste poliţişti? Ce-o să zică Skinner, dacă urcă acolo poliţia? Poate mă duc mâine la lucru şi Bunny mă dă afară. Ce mă fac?

Sammy Sal îi aruncă privirea pe care i-o aruncase în noaptea în care ea îl rugase să o bage la Allied. Apoi zâmbi. Cu subînţeles şi amuzat.

— Ţine-o-ntre picioare, atunci. Hai, *încearcă* să te ţii după mine.

Coborî bordura cu două sunete seci. Fluoro-Rimz-ul lui împrăştiind lumini albe-neon când începu să pedaleze. Trebuia să fi dai drumul la muzică în acel moment, pentru că ea putea auzi bubuitul basului în timp ce îl urma prin trafic.

14. Loveless

— MAI VREI O BERE, IUBITU'?

Femeia din spatele tejghelei avea câte un desen complicat de fiecare parte a craniului ras, până la ceea ce Yamazaki

considera a fi linia naturală a părului ei. Stilul tatuajului combina nodurile celtice cu stelele verzi din desenele animate. Părul, deasupra lui, era ca blana unui animal de noapte hrănit cu peroxid şi vaselină. Urechea stângă era străpunsă la întâmplare, de vreo zece-douăsprezece ori, de un singur fir de sârmă subţire din oţel. De obicei, Yamazaki găsea acest stil destul de interesant, dar acum era pierdut în compoziţie, cu agenda electronică deschisă înaintea lui.

— Nu, zise, mulţumesc.

— Nu vrei să primeşti un şut în cur, nu?

Tonul ei, perfect amabil. Ridică privirile din carnet. Ea aştepta.

— Poftim?

— Vrei să stai aici, tre' să cumperi ceva.

— Bere, te rog.

— Aceeaşi?

— Da, te rog.

Ea deschise o sticlă de bere cu bucăţele de gheaţă alunecând pe ea când o puse dinainte pe tejghea şi se mută la clientul de alături. Yamazaki se întoarse la notiţele lui.

Skinner a tot încercat să sugereze că nu-i nici un plan aici, că nici o structură nu-i stă la bază. Numai oasele, podul, Thomasson însuşi. Când a venit Little Grande, Godzilla nu era. Într-adevă, nu-i nici un mit perfect echivalent în acest loc şi în această cultură (deşi probabil că faptul nu-i valabil şi pentru Los Angeles). Bomba, îndelung aşteptată, s-a dus. În locul ei au sosit plăgile, cel mai lent cataclism. Dar când Godzilla a venit în cele din urmă, la Tokio, noi ne-am cufundat în refuz şi disperare adâncă. Într-adevăr; noi am salutat cea mai îngrozitoare distrugere. Simţind, chiar în vreme ce ne boceam morţii, că ni se prezenta iarăşi cea mai uimitoare ocazie.

— E chiar frumos, zise omul din stânga lui, punându-şi mâna stângă pe carnetul electronic al lui Yamazaki. Asta trebuie să fie japonez, e tare frumos.

Yamazaki se uită, zâmbind nesigur, în nişte ochi de cea mai specială goliciune. Luminoşi, privind drept, dar cu toate acestea cumva fără expresie.

— Din Japonia, da, zise Yamazaki.

Mâna se retrase încet, mângâietor, de pe carnetul lui.

— Loveless, zise omul.

— Pardon?

— Loveless. Numele meu.

— Yamazaki.

Ochii foarte deschişi la culoare şi depărtaţi erau ochii a ceva pândind de sub o apă liniştită.

— Daa. Mă gândeam eu că e ceva de genul ăsta.

Un zâmbet uşor, punctat cu aur vechi.

— Da? De genul?

— Ceva japonez. Nu-ştiu-cum-zaki, nu-ştiu-cum-zuki. Un rahat de-ăsta.

Zâmbetul se făcu ceva mai ascuţit.

— Bea-ti acolo berea, domnule Yamazaki.

Mâna străinului, înclestându-se cu putere în jurul încheieturii lui.

— Încălzeşte, ai?

15. În 1015

EXISTA UN PRODUS denumit Kil'Z despre care Rydell aflase la Academie. Aducea, dar vag, la miros, cu un tonic pentru păr de pe timpuri, cu iz de flori, răcoros, şi-l foloseai în situaţiile în care secreţiile corporale se revărsau în cantităţi considerabile. Era un agent antiviral, în stare să anihileze viruşii HIV, de la 1 la 5, febra crimeo-congoleză şi Mokola, frigurile Tarzana şi gripa de Kansas City.

Recunoscu mirosul când omul de la SecurInt folosi un şperaclu negru, bromat, pentru a deschide uşa la 1015.

— O s-o încuiem la loc, desigur, când plecăm, zise Warbaby atingându-şi borul pălăriei cu arătătorul.

Omul de la SecurInt ezită, apoi zise:

— Da, dom'le. Mai doriţi ceva?

— Nu, răspunse Warbaby şi intră în cameră, cu Freddie pe urmele lui.

Rydell decise că nu avea altceva de făcut decât să-i urmeze. Ceea ce şi făcu, închizându-i uşa în nas celui de la SecurInt. Întuneric. Draperiile trase. Miros de Kil'Z. Luminile se aprinseră. Mâna lui Freddie pe comutator. Warbaby uitându-se la pata mai deschisă de pe covorul cărămiziu, locul unde trebuia să fi fost patul.

Rydell se uită împrejur. Demodat, părând costisitor. Ca pentru cluburile private. Pereţii acoperiţi cu ceva lucios, în dungi alb-cu-verde, ca din mătase. Mobilă din lemn lustruit. Scaune îmbrăcate în huse verde închis. O lampă mare din alamă, cu abajur verde. O pictură veche, ştearsă, într-o ramă bogată, aurită. Rydell merse să se uite mai de aproape. Un cal trăgând un fel de căruţă cu două roţi, cu un singur loc, ocupat de un bărbat cu barbă şi pălărie ca a lui Abe Lincoln. „Currier & Ives", scria. Rydell se întrebă care dintre ei era calul. Apoi observă o picătură rotundă, roşie-maronie, de sânge uscat, pe sticlă. Se crăpase, cum crapă mâlul vara pe fundul râurilor secate, doar că era micuţă. Nu fusese atinsă de Kil'Z, după cum arăta. Făcu un pas înapoi.

Freddie, în pantalonii lui scurţi şi în cămaşa cu imprimeuri cu pistoale, se aşezase într-unul dintre scaunele verzi şi-şi deschidea laptop[39]-ul. Rydell îl privi desfăşurând un mic cablu negru pe care-l băgă în priza de lângă telefon. Se întrebă dacă nu-i era frig la picioare, în pantaloni scurţi în noiembrie. Observase că unii negri erau atât de prinşi de modă încât purtau hainele ca şi cum un lucru precum vremea nici n-ar fi existat.

Warbaby se uita numai la locul unde se aflase patul, arătând trist, ca întotdeauna.

— Ei? făcu el.

— Acum *intru*, acum intru, zise Freddie, învârtind o mică bilă de sub claviatura laptop-ului.

Warbaby mormăi. Privindu-l, lui Rydell i se păru că lentilele ochelarilor lui cu rame negre se întunecă pentru o clipă. Jocul luminii. Apoi Rydell avu sentimentul ciudat că Warbaby se uita pur şi simplu *prin el*, urmărind cu privirea cine ştia ce anume, ceva mişcător, atât de insistent, încât Rydell se întoarse să se uite... la nimic.

Privi înapoi la Warbaby. Bastonul acestuia se înălţă, arătând către spaţiul unde fusese patul, apoi se aplecă iar, către covor. Warbaby oftă.

— Vreţi coordonatele locului, de la DPSF[40], chiar acum? întreba Freddie.

---

[39] Microcomputer portabil cu afişare cu cristale lichide (n. trad.).

[40] Departamentul de Poliţie San Francisco (n. trad.).

Warbaby mormăi. Ochii îi fugeau dintr-o parte într-alta. Lui Rydell îi veniră în minte documentarele TV despre voodoo[41], cu preoţi care începeau să-şi rostogolească ochii atunci când zeităţile patrundeau în ei.

Freddie mânui trackball-ul cu degetele.

— Amprente, fire de păr, fragmente de piele... Ştiţi ce-i o cameră de hotel.

Rydell nu mai suportă. Păşi în faţa lui Warbaby şi-l privi în ochi.

— Ce naiba faceţi?

Warbaby îl observă. Îi adresă un zâmbet domol, trist, şi-şi scoase ochelarii. Scoase o batistă mare, din mătase bleumarin, din buzunarul lateral al lungului său pardesiu şi începu să le şteargă lentilele. Îi întinse lui Rydell.

— Puneţi-i.

Rydell se uită la ochelari şi văzu că lentilele erau acum negre.

— Haide, îl îndemnă Warbaby.

Rydell sesiză cât erau de grei, când şi-i puse la ochi. Negru ca smoala. Apoi îi apăru o spuzeală de luminiţe, un păienjeniş ca atunci când te freci la ochi pe întuneric, şi îl văzu pe Warbaby. Exact în spatele lui Warbaby era un perete invizibil, pe care străluceau galbene cuvinte şi cifre. Deveneau clare când se uita la ele, cumva pierzându-l din vedere pe Warbaby, şi văzu că erau statistici oficiale.

— Sau, zise Freddie, te poţi afla chiar aici, *acum*...

Şi patul fu la locul lui, îmbibat cu sânge, cu cadavrul moale, greu, al omului, zăcând răsturnat pe spate, întins ca o broască. Cu lucrul acela sub bărbie, negru albăstrui, bulbucat.

Stomacul lui Rydell se răzvrăti, fierea îi ajunse în gât, şi atunci o femeie goală se rostogoli din alt pat, într-o altă cameră, cu părul ca argintul într-o lumină lunară nefirească...

Rydell îşi smulse ochelarii. Freddie se lăsase pe spate în scaun, zguduit de un râs mut, cu laptop-ul pe genunchi.

— Omule, reuşi el să zică, ar fi trebuit să *vezi* ce mutră aveai! Am pus un pic din porno-ul tipului, din raportul de probe al lui Arkady...

— Freddie, zise Warbaby, eşti chiar atât de nerăbdător să-ţi cauţi de lucru?

---

[41] Cult religios de origine africană (n. trad).

— Nu, dom'le Warbaby.
— Pot să fiu dur, Freddie. Ştii asta.
— Da, dom'le.
Freddie păru îngrijorat de data aceasta.
— În camera asta a murit un om. Cineva s-a aplecat asupra lui, în patul ăsta, arătă el spre patul care nu era acolo, i-a tăiat un zâmbet nou şi i-a tras limba afară prin el. Asta nu-i o crimă întâmplătoare. Nu înveţi genul ăsta de şmecherii anatomice privind la televizor, Freddie.
Întinse mâna către Rydell. Rydell îi dădu ochelarii. Aveau lentilele negre, iarăşi.
Freddie înghiţi.
— Da, dom'le Warbaby. Îmi pare rău,
— Cum făceai asta? întrebă Rydell.
Warbaby şterse ochelarii din nou şi şi-i puse la ochi. Acum erau transparenţi.
— Are nişte dispozitive în rame şi în lentile. Acţionează direct asupra nervilor.
— E afişaj în lumină virtuală, zise Freddie, doritor să schimbe subiectul. Orice se poate digitiza şi poţi vedea acolo.
— Teleprezenţă, zise Rydell.
— No, făcu Freddie, e *lumină*.. Ăia sunt fotoni care vin şi-ţi izbesc ochiul. Ăsta nu lucrează aşa. Domnul Warbaby umblă pe aici şi se uită la toate şi poate vedea şi informaţiile aferente în acelaşi timp. Pui ochelarii ăştia unuia care *nu are* ochi, dar are nervii optici okay, şi vede datele captate. Pentru asta au fost construiţi initial. Pentru orbi.
Rydell se duse la perdele, le trase în lături şi privi la strada cufundată în noapte a acestui oraş străin. Câţiva trecători.
— Freddie, zise Warbaby, dă-mi-o pe fata aia, Washington, de pe înregistrările decriptate de SecurInt. Cea care lucrează pentru Serviciile de Mesagerie Allied.
Freddie dădu din cap, făcu ceva la computer.
— Da, zise Warbaby, privind la ceva ce numai el putea vedea, e posibil. Cu totul posibil. Rydell, şi-şi scoase ochelarii, ia aruncă o privire.
Rydell lăsă perdelele să cadă înapoi, se duse la Warbaby, luă ochelarii, şi şi-i puse. Simţi că ar fi o greşeală să ezite, chiar dacă trebuia să se uite iarăşi la tipul ucis.

Pe fond negru, figura color, din faţă şi profil, a unei fete. Amprente. Imaginea retinei stângi a fetei explodă la dimensiunile capului ei. Date: WASHINGTON, CHEVETTE-MARIE. Ochi mari, cenuşii; nas lung, drept; zâmbet pentru fotografie. Păr negru, tuns scurt, ţepos, cu excepţia cozii de cal obraznice, legată în creştetul capului.

— Ei? întrebă Warbaby, ce părere ai?

Rydell nu-şi dădea seama despre ce era întrebat. În cele din urmă zise:

— Drăguţă.

Îl auzi pe Freddie pufnind, ca şi cum ar fi spus un lucriu prostesc.

Însă Warbaby spuse:

— Bun. În felul ăsta ai să ţii minte.

16. Sunflower

SAMMY SAL O PIERDU acolo unde Bryant începea să se strecoare prin puzderia de capcane din beton pentru tancuri, învălmăşite de-a lungul şi de-a latul străzii. Mare cum era, Sammy Sal nu avea egal când era vorba să gonească strâns; putea lua curbe care erau pur şi simplu imposibile; putea sări răsucindu-se în aer la trei-şaizeci, la nevoie, iar Chevette îl văzuse făcând-o, pe pariu. Dar ea ştia bine unde să dea de el.

Se uită în sus, imediat ce pătrunse printre primele blocuri din beton, iar podul părea că se uită în jos, la ea, cu ochi de făclii şi neoane. Chevette văzuse în fotografii cum arătase înainte, când maşinile treceau pe el încoace şi-ncolo toată ziua, dar niciodată nu-i venise să creadă că fusese adevărat. Podul era ceea ce era şi, cumva, aşa cum fusese întotdeauna. Refugiu, ciudăţenie, loc unde ea dormea, cămin multora şi vis al tuturor.

Derapă în dreptul unui căruţ cu peşte, pierzându-şi viteza pe sfărâmături de gheaţă, pe maţe cenuşii pe care aveau să se bată dimineaţa pescăruşii. Omul cu peştele strigă ceva în urma ei, dar ea nu-l înţelese.

Continuă să pedaleze printre dughene şi tarabe, prin comerţul de noapte, uitându-se după Sammy Sal.

Îl găsi unde se aşteptase, sprijinit de tejgheaua unei tonete de cafea expres, fără ca măcar să respire greu. O mongolă cu

pomeţii ca nişte dălţi învelite în miere îi prepara o ceaşcă de cafea.

Chevette frână şi se strecură înăuntru, alături de el.

— Credeam că am timp pentru una scurtă, zise el, întinzându-se după ceşcuţă.

Picioarele o dureau din cauza efortului de a se ţine după el.

— Eşti bun, zise Chevette, aruncând o privire către pod, apoi îi făcu fetei semn să-i dea şi ei o cafea.

Se uită cum scutură grămăjoara aburindă de bobiţe maronii, cum pune o linguriţă de cafea proaspătă şi o îndeasă cu o izbitură scurtă, iute. Fata suci mânerul în sus şi strecură coşuleţul înapoi în maşină.

— Ştii, zise Sammy Sal, oprindu-se înainte să înghită o sorbitură, n-ar fi trebuit să *ai* asemenea problemă. Nu-ţi trebuie. Nu-s decât două feluri de oameni. Oameni care-şi pot permite hoteluri ca ăla, ăştia sunt un fel. Noi, din cel'lalt. Mai era şi o clasă mijlocie, oameni între şi între. Dar nu mai sunt. Ce relaţii avem, tu şi cu mine, cu ceilalţi? Le ducem mesajele. Suntem *plătiţi* pentru asta. Încercăm să nu lăsăm apă pe covor. Şi trecem unii pe lângă alţii, okay? Dar ce se întâmplă la contact? Ce se întâmplă când venim în atingere?

Chevette îşi arse buzele cu cafeaua.

— Crimă, zise Sammy Sal. Sex. Poate droguri.

Aşeză ceaşca pe tejgheaua din placaj a tonetei.

— Cam atât.

— Tu-i fuţi, zise Chevette. Aşa spuneai.

Sammy Sal ridică din umeri.

— Îmi *place* s-o fac. De aici se trag necazuri, sunt pregătit să fac faţă. Dar tu te-ai dus şi-ai *făcut* ceva fără motiv. Ai străpuns membrana. Ţi-ai lăsat degetele să umble. Rea idee.

Chevette suflă în cafea.

— Stiu.

— Deci, cum ai să te descurci cu ce va urma?

— Urc la Skinner în cameră, iau ochelarii ăia, îi duc pe acoperiş şi-i arunc.

— Şi după aia?

— După aia îmi văd de drum, până ce se arată careva.

— Şi atunci?

— N-am făcut-o eu. Habar n-am. Nu s-a-ntâmplat nimic.

El dădu din cap, încet, dar rămase cu ochii asupra ei.

— A-hă. Poate. Poate că nu. Cineva vrea ochelarii ăia înapoi pot să te apese rău de tot. Se poate şi altfel: îi luăm, ne întoarcem la Allied, le zicem cum s-a întâmplat.

— Noi?

— A-hă, vin cu tine.

— Am să-mi pierd slujba.

— Îţi poţi lua *altă* slujbă.

Ea bău ceşcuţa dintr-o înghiţitură. Se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Slujba-i tot ce am, Sammy. *Tu* ştii asta. Tu mi-ai obţinut-o.

— Ai unde să dormi, acolo, sus. Te-a primit boşorogul ăla nebun şi pervers...

— Eu îl *hrănesc*, Sammy Sal...

— Ai *curul* intact, iubire. Dacă vreunu' bogat se hotărăşte să te stoarcă, fin'că i-ai luat ochelarii cu informaţii, s-ar putea să nu mai fie asta situaţia.

Chevette puse ceaşca goală pe tejghea şi se scotoci prin buzunarele jachetei. Îi dădu fetei cincisprezece pentru cele două calele şi doi dolari bacşiş. Îşi îndreptă umerii sub haina lui Skinner, iar lănţişoarele cu bile zornăiră.

— Nu. O dată ce porcăriile alea sunt în Golf, nimeni nu poate dovedi c-am făcut ceva.

Sammy Sal oftă.

— Eşti inocentă.

Îi sună caraghios, de parcă n-ar fi ştiut că poţi folosi cuvântul şi aşa.

— Vii, Sammy Sal?

— Pentru ce?

— Să-l ţii de vorbă pe Skinner. Te pui între el şi revistele lui. Acolo i-am lăsat. După reviste. Aşa n-o să mă vadă când îi scot. Urc pe acoperiş şi-i arunc.

— Okay, zise el, dar îţi zic că nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Îmi încerc norocul, okay?

Chevette descălecă de pe bicicletă şi începu s-o împingă spre pod.

— Cred că da, zise Sammy Sal, dar coborî şi el de pe bicicleta lui şi începu să o împingă în urma ei.

Fuseseră numai trei momente *cu adevărat* bune, sau mai bine zis de-a dreptul vrăjite, în viaţa Chevettei. Unul fusese seara în care Sammy Sal îi spusese că avea să încerce să o angajeze la Allied, şi o făcuse. Altul fusese ziua în care îşi plătise cu bani gheaţă bicicleta la City Wheels şi plecase de acolo pe roţi. Şi mai fusese seara în care-l întâlnise prima oară pe Lowell la Dizidenţii Cognitivi, dacă puteai zice că era un noroc.

Ceea ce nu era tot una cu a spune că acestea au fost momentele când fusese cea mai norocoasă, pentru că *acelea* au fost de fiecare dată, cu regularitate şi periculos pentru viaţa ei, scârboase, cu excepţia părţii în care intervenise norocul.

Fusese norocoasă în noaptea când trecuse peste sârma ghimpată şi fugise de la Centrul pentru Minori de lângă Beaverton, dar fusese o noapte cu totul mizerabilă. Avea cicatrice în ambele palme, pentru a o dovedi.

Şi fusese *foarte* norocoasă când o luase la întâmplare pentru prima oară pe pod, pe tablierul inferior, cu genunchii tremurându-i, şubreziţi de o febră cu care se alesese pe drumul către coastă. *Totul* o rănea: lumina, fiecare culoare, fiecare sunet, mintea împingându-i-se către lume ca o fantomă lăbărţată. Îşi amintea de talpa adidasului, desfăcută, care-i clămpănea, târâtă pe suprafaţa murdară a podului, de cum o durea şi asta şi trebuise să se aşeze jos în cele din urmă, de toate, tulburătoare în jurul ei, de coreeanul care ieşise din micul lui magazin să strige la ea, scoală, scoală, nu aici, nu aici. Iar Nu Aici păruse a fi o idee atât de bună, încât o luase drept înainte, drept peste parapet şi nici măcar nu simţise când se izbise cu capul de caldarâm.

Şi acolo o găsise Skinner, deşi el nu-şi amintea sau poate că nu voia să vorbească despre asta; nu ştiuse niciodată sigur. Nu se gândea că nu o putuse duce de unul singur în camera lui; avea el însuşi nevoie de ajutor pentru a se întoarce sus la el, cu şoldul lui şi restul. Dar încă mai erau zile când se umplea de energie şi puteai vedea cât de puternic trebuia să fi fost cândva, şi atunci făcea lucruri pe care n-ai fi crezut că le putea face, astfel încât nu putea fi sigură.

Primul lucru pe care-l văzuse, deschizând ochii, fusese fereastra rotundă, de biserică, cu cârpe băgate în goluri şi soarele trecând prin ea, cu punctişoare şi pete de culoare cum nu mai văzuse până atunci, toate înotându-i în ochii cuprinşi de

febră ca nişte insecte în apă. Apoi timpul scurgându-se leneş, virusul storcând-o la fel cum bătrânul storsese şervetele cenuşii în care-i înfăşurase capul. Când febra scăzuse şi se duse, la o sută de kilometri, cum i se păruse ei, înapoi *acolo* şi dincolo de pragul bolii, părul îi căzuse în smocuri uscate, lipite de şervetele umede, ca un fel de murdărie.

Când îi crescuse la loc, i se făcuse mai închis, aproape negru. Astfel că după aceea se simţise, cumva ca o altă persoană. Sau în orice caz ea însăşi, îşi imaginase.

Şi rămăsese cu Skinner, făcând ce-i spunea el ca să aibă amândoi ce mânca şi să menţină în stare de funcţionare lucrurile din casă. El o trimitea jos, pe tablierul inferior, unde-şi întindeau marfa negustorii de vechituri. O trimitea jos cu orice: o tinichea care avea scris BMW pe o parte, o cutie din carton ondulat cu chestiile alea plate, negre, la care se ascultase cândva muzică, o pungă cu dinozauri din plastic. Niciodată nu credea că au vreo valoare, dar cumva aveau, întotdeauna. Din tinichea cumpăraseră mâncare pentru o săptămână, şi două dintre obiectele rotunde le aduseseră încă şi mai mult. Skinner ştia de unde veneau lucrurile vechi, la ce folosiseră şi putea ghici când avea cineva nevoie de ele. La început era îngrijorată că nu avea să obţină destul pe lucrurile pe care le vindea, dar lui nu părea să-i pese. Dacă ceva nu se vindea, ca dinozaurii din plastic, se întorcea pur şi simplu înapoi în stoc, cum numea el lucrurile nevândute dispuse de jur împrejurul celor patru pereţi.

Pe măsură ce se înzdrăvenea şi părul ei cel nou îi creştea, începuse să se aventureze tot mai departe de încăperea din vârful turnului. Nu în vreunul dintre oraşe, la început, deşi mersese către Oakland de vreo două ori, peste consolă şi îl privise. Lucrurile îi păreau altfel acolo, deşi nu ştia niciodată cu siguranţă de ce. Dar ea se simţea cel mai bine pe podul suspendat, furată cu totul de el, cu toţi oamenii atârnând şi îmbulzindu-se şi făcând ce făceau şi felul în care totul creştea câte puţin, se schimba câte puţin, zi de zi. Aşa ceva nu mai exista, ea nu ştia să mai fi existat, cel puţin în Oregon.

La început, nici măcar nu ştia ce anume o făcea să se simtă bine; era numai lucrul acesta ciudat, poate febra o lăsase uşor sărită, dar într-o zi hotărâse că era pur şi simplu fericită, puţin fericită şi că avea să se obişnuiască cu asta.

Dar se vădise că puteai să fii şi fericit şi fără astâmpăr în acelaşi timp, aşa că începuse să pună deoparte câte ceva din banii luaţi pe vechiturile lui Skinner pentru a-i folosi în explorarea oraşului. Şi erau o mulţime de făcut, pentru un timp. Descoperise Haight Street şi o parcurse în întregime până la zidul care înconjura Skywalker, cu Templul Judecăţii de Apoi şi tot ce mai era acolo, dar nu încercase să pătrundă înăuntru. Era parcul acela lung fără copaci, care urca până la el, numit Panhandle, şi care încă mai era public. Loc prea public, gândea ea, cu oameni mai ales bătrâni sau arătând astfel, răspândiţi pretutindeni, înfăşuraţi în plastic argintiu, să oprească razele – materialul ăla încreţit care scânteia la fel ca şi costumele lui Elvis dintr-o înregistrare video pe care le-o prezentau uneori, în Beaverton. O făcea să se gândească la omizi, ca şi cum cineva i-ar fi învelit pe fiecare în propria lui bucăţică de folie. Aveau un fel de a se mişca aşa, doar câte puţin, încât o treceau fiori.

Şi Haight îi cam dădea fiori, deşi acolo erau întinderi care te făceau să te simţi aproape ca şi cum te-ai fi aflat pe pod, nimeni normal aparent şi cu oameni făcând anumite lucruri în văzul lumii, ca şi cum poliţiştii nu aveau să mai apară vreodată. Dar nu era niciodată speriată, pe pod, pentru că întotdeauna erau în preajmă oameni pe care-i cunoştea, oameni care trăiau acolo şi-l ştiau pe Skinner. Îi plăcea însă să-şi clătească privirile pe Haight pentru că erau o mulţime de magazine mici, o mulţime de locuri unde se vindea mâncare ieftină. Ştia locul de unde puteai cumpăra covrigi vechi de o zi, şi Skinner spunea că erau mai buni aşa, oricum. Zicea că cei proaspeţi erau aproape ca o otravă, te puteau ucide - avea o mulţime de astfel de idei. În cele mai multe dintre magazine putea chiar intra, dacă tăcea din gură şi zâmbea puţin şi-şi ţinea mâinile în buzunare.

Într-o zi, pe Haight, văzuse magazinul numit Oameni Coloraţi şi nu-şi putuse da seama ce comercializa. Era o perdea în spatele vitrinei, iar în faţă numai câteva lucruri expuse: cactuşi în vase de pământ, bucăţi mari de metal ruginit şi o grămadă format din obiecte mici din oţel, lustruite şi lucioase. Inele şi aşa mai departi. Vergele micuţe cu biluţe la capete. Atârnau de spinii cactuşilor şi erau răspândite pe metalul ruginit. Se hotărâse doar să deschidă uşa şi să arunce o privire înăuntru, pentru că văzuse câţiva inşi intrând şi ieşind şi ştia că nu este închis. Un tip gras, în salopetă albă, ras pe cap, ieşise fluierând

şi două femei înalte, brunete, arătoase, îmbrăcate complet în negru, intraseră. Voia doar să ştie ce era.

Îşi vârâse numai capul pe uşă. Înăuntru era o femeie cu păr roşu, tunsă scurt, în spatele unei tejghele, şi toţi pereţii eraţi acoperiţi cu picturi strălucitoare, schiţate în culori care-ţi făceau ochii să fugă, numai şerpi şi dragoni şi aşa mai departe. Atât de multe picturi, încât era greu să le cuprinzi pe toate dintr-o privire, aşa că, până nu îi spusese să intre, să nu stea în uşă, şi Chevette intrase, nu văzuse că femeia purta o cămaşă din flanel, fără mâneci, deschisă în faţă până jos şi că era acoperită, pe piept şi pe braţe, peste tot, cu aceleaşi figuri, una lângă alta.

Chevette mai văzuse tatuaje la Centrul pentru Minori şi pe stradă, dar erau din genul celor pe care întotdeauna le faci singur, cu tuş şi ace, aţă şi ac cu gămălie. Se dusese să se uite pe îndelete la culorile explodând între sânii femeii – care, deşi avea vreo treizeci de ani, nu erau la fel de mari ca ai Chevettei – şi văzu acolo o caracatiţă, un trandafir, dungi de fulgere albastre, toate amestecându-se laolaltă, nelăsând un singur locşor neacoperit pe piele.

— Vrei ceva, o întrebase femeia, sau doar te uiţi?

Chevette clipise.

— Nu, se auzise spunând, dar mă întrebam ce sunt bucăţelele alea de metal, din vitrină.

Femeia răsucise pe tejghea o carte mare, neagră, care semăna cu un catalog şcolar, numai că avea copertele din piele neagră, cu ţinte cromate. Îl deschisese şi Chevette se trezise uitându-se la chestia unui bărbat, una mare, atârnând acolo. Avea câte o biluţă din oţel de fiecare parte a capului în formă de pană de despicat butuci.

Chevette mormăi ceva.

— Asta se cheamă amfalang, o lămurise femeia.

Începuse să răsfoiască albumul.

— Barbelă, îi arătase ea. Spin de sept. Bumb labret. Ăsta-i un inel frecat. Asta se numeşte făcăleţ. Astea-s greutăţi pentru boaşe. Oţel chirurgical, niobiu, aur alb, de paisprezece karate.

Întorsese paginile înapoi, până la prima. Poate că era o păcăleală, se gândise Chevette, o imagine trucată.

— Tre' să doară.

— Nu chiar atât de rău pe cât ai crede, auzi o voce puternică, adâncă. Şi după aia începe să fie numai *bine*...

Chevette îşi înălţase privirile la tipul ăla negru, care zâmbea larg, cu toţi dinţii, cu o mască-filtru micropor trasă sub bărbie, şi aşa îl cunoscuse pe Samuel Saladin DuPree.

După două zile, îl văzuse în Union Square, pierzând vremea cu un grup de mesageri pe bicicletă. Îi şi trecuse pe mesageri printre lucrurile demne de urmărit în oraş. Aveau îmbrăcăminte şi coafuri ca nimeni alţii şi biciclete cu neon şi roţi care luminau şi ghidoane răsucite în sus şi înapoi, ca nişte cozi de scorpion. Căşti cu mici radiouri încorporate. Grăbeau cine ştia încotro sau o lălăiau, stând la palavre şi bând cafea.

El stătea acolo, cu picioarele trecute de ambele părţi ale cadrului bicicletei, mâncând o jumătate de sandviş. Muzica răzbătea din şasiul cu puncte negre stropite pe fond roz, mai ales başi, iar el bătea ritmul. Ea se apropiase încet, să se uite mai bine la bicicletă, la cum era făcută, atrasă de frânele complicate şi de schimbătorul de viteze. O frumuseţe.

— Dang, exclamase el, cu gura plină, dang, măi amfalang. De unde ai făcut rost de pantofii ăştia?

Erau ai lui Skinner, adidaşi vechi, din pânză, prea mari pentru ea, aşa că le băgase nişte hârtie în vârfuri.

—Uite.

Îi dăduse cealaltă jumătate a sandvişului lui.

— Eu m-am săturat deja.

— Bicicleta ta, spusese ea luând sandvişul.

— Ce-i cu ea?

— E... e...

— Îţi place?

— O-ho!

El zâmbise larg.

— Cadru Sugawara, jante şi spiţe Sugawara, suspensie hidraulică Zuni. *Curată.*

— Îmi plac *roţile*, îngânase Chevette.

— Păi, sunt reflectorizante. Să te vadă lepădăturile înainte să dea peste tine, ştii?

Chevette atinsese ghidonul. Simţise muzica.

— Mănâncă-ţi sandvişul, îi spusese el. Se pare că ai nevoie.

Avea, şi se executase, şi aşa stătuseră prima oară de vorbă.

Urcând treptele din placaj cu bicicletele pe umăr, Chevette îi povesti despre japoneză, cum se prăvălise din lift. Cum ea, Chevette, nici n-ar fi fost la petrecerea aia dacă nu s-ar fi aflat exact acolo, exact atunci. Sammy mormăi, Fluoro-Rimz-ul lui devenind slab opalescent, acum, când roţile nu se mai învârteau.

— Cine *azvârlea* făcătura asta, Chev? Te-ai gândit să întrebi pe cineva?

Îsi aminti de Maria aia.

— Cody. Zicea că-i petrecerea lui Cody...

Sammy Sal se opri, înălţând sprâncenele.

— Huu. Cody *Harwood?*

Ea ridică din umeri, bicicleta din hârtie cântărind mai nimic pe umărul ei.

— Habar n-am.

— Ştii cine-i ăsta?

— Nu.

Ajungând pe platformă, aşeză bicicleta pe roţi.

— Bani serioşi. Publicitate. Harwood Service, dar ăla era taică-su.

— Ei, ţi-am zis că era bogăţie.

Nu-i dădu prea mare atenţie.

— Compania lui taică-su a asigurat PR[42] pentru Millbank, la ambele alegeri.

Ea însă activa acum bucla de identificare, fără să-i pese de ţipetele alarmei. Fluoro-Rimz-ul lui Sammy pulsă când el îşi puse bicicleta jos, alături de a ei.

— O asigur împreună cu a mea. Oricum e okay aici.

— Asta am zis şi *eu*, spuse Sammy, când le-am pierdut pe ultimele două.

O privi cum desfăcu bucla, o trecu peste cadrul bicicletei lui, atentă cu emailul negru-cu-roz şi o sigilă cu amprenta degetului mare.

Chevette se îndreptă către liftul galben, bucuroasă să-l vadă acolo, unde-l lăsase, nu în partea de sus a şinei.

— Hai să *facem* chestia aia, okay?

Îşi aminti că trebuia să-i cumpere lui Skinner nişte supă de la toneta lui Thai Johnny, dulce-acrişoară, cu lămâie, din care-i plăcea lui.

---

[42] Public Relations (n. trad.).

Când îi spusese lui Sammy că voia să se bage şi ea, că voia bicicleta ei, el îi dăduse căştile alea micuţe, mexicane, care te învăţau toate străzile din San Francisco. După trei zile, le ştia binişor, deşi el zicea că nu-i ca harta pe care o are în cap mesagerul. Trebuia să ştii clădirile, să ştii cum să intri în ele, cum să te porţi, cum să-ţi păzeşti roţile, să nu ţi le fure. Dar când o dusese la Bunny, s-o cunoască, fusese o minune. În trei săptămâni câştigau destul ca să-şi cumpere prima ei bicicletă serioasă. Şi asta fusese o minune.

Cam pe atunci începuse ea să piardă vremea, după serviciu, cu alte două fete care lucrau la Allied, Tami Doi şi Alice Poate Orice şi aşa ajunsese ea la Dizidenţii Cognitivi, în seara aia, când îl cunoscuse pe Lowell.

— Nimeni nu-şi încuie uşa pe-aici, zise Sammy pe scară, în urma ei, când ea împinse chepengul.

Chevette închise ochii şi văzu un grup de poliţişti (oricum ar fi arătat asta) în camera lui Skinner. Deschise ochii şi-şi băgă capul înăuntru, cu ochii la nivelul podelei.

Skinner era în pat, cu micul lui televizor aşezat pe piept, cu unghiile galbene şi lungi ale degetelor mari de la picioare iţindui-se prin găurile ciorapilor groşi, cenuşii. O privi pe deasupra televizorului.

— Hei, zise ea, l-am adus pe Sammy. De la muncă.

Urcă, făcând loc pentru capul şi umerii lui Sammy.

— 'Seara, zise Sammy Sal.

Skinner se uită numai la el, culorile de pe micul ecran jucându-i pe faţă.

— Ce mai faceţi? întrebă Sammy Sal, urcând înăuntru.

— Ai adus ceva de mâncare? o întrebă Skinner pe Chevette.

— Thai Johnny e gata cu supa numaidecât, zise ea, îndreptându-se către rafturi, la reviste.

Spusese o prostie, ştia şi ea, pentru că Johnny era întotdeauna gata cu supa: o începuse în urmă cu ani de zile şi nu făcea decît să mai adauge în oală.

— Cum vă mai simţiţi, domnule Skinner?

Sammy Sal stătea în picioare, uşor aplecat de umeri, cu picioarele depărtate, ţinându-şi casca cu amândouă mâinile, ca

un puşti care-l salută pe tatăl prietenei lui. Îi făcu Chevettei cu ochiul.

— Ce faci cu ochiu', băiete?

Skinner închise televizorul şi trânti capacul peste ecran. Chevette i-l cumpărase de pe un vas de marfă, din Trap. El zicea că nu mai vedea nici o diferenţă între „programe” şi „publicitate”, orice-ar fi însemnat asta.

— Am ceva la ochi, domnule Skinner, zise Sammy Sal, nesigur pe picioarele lui mari, semănând şi mai mult cu un băiat stânjenit.

Chevette simţi că-i vine să râdă. Trecu în spatele lui Sammy şi umblă după reviste. Erau acolo. În buzunar la ea.

— Ai văzut vreodată priveliştea de-aici de sus, Sammy?

Ştia că are pe faţă zâmbetul ăla larg, nebunesc, iar Skinner se uita la ea încercând să-şi dea seama ce se întâmplă, dar nu-i păsa. Puse scara sub chepengul din tavan.

— Mamă-doamne, nu, Chevette, iubire. Trebuie să-ţi taie răsuflarea.

— Hei, zise Skinner, când ea deschise capacul, ce te-a apucat?

Chevette era deja sus şi afară şi într-unul dintre acele ciudate momente de nemişcare pe care le prindeai acolo uneori. De obicei, vântul te îndemna să te culci pe jos şi să te apuci de ceva, dar apoi veneau şi momentele astea, când nimic nu se clintea, de calm perfect. Îl auzi pe Sammy Sal urcând pe scară, în urma ei. Scosese cutia, se îndrepta către margine.

— Hei, zise el, dă' să văd.

Ea ridică obiectul, făcându-si vânt să-l arunce.

El i-l smulse dintre degete.

— Hei!

— Sst.

Deschise cutia, îi scoase afară.

— Uau, frumoşi...

— Sammy!

Se întinse după ei. El îi dădu cutia în loc.

— Vezi acum cum se face?

Îi deschise, cu câte o bară în fiecare mână.

— Stânga e *aus*, dreapta-i *ein.* Mişcă-i doar puţin.

Ea îl văzu cum face, în lumina ce se revărsa prin chepeng din camera lui Skinner.

— Uite. Convinge-te.

Ea era cu faţa către oraş când Sammy i-i puse la ochi. Districtul financiar, Piramida cu hamul ei de la Little Grande, colinele de dincolo de ea.

— Fir-ar să fie, scăpă ea.

Turnuri răsărind într-acolo, clădiri mai mari decât orice altceva, formând o reţea regulată din piatră, apropiindu-se dinspre colinie. Fiecare cât vreo patru blocuri la bază, înălţându-se drept şi fără personalitate către nişte site întinse deasupra, ca strecurătoarea în care fierbea ea legumele. Apoi, caractere chinezeşti umplură cerul.

— Sammy...

Îl simţi prinzând-o în momentul în care îşi pierdu schilibrul.

Scrierea în chineză se schimbă în engleză.

SUNFLOWER CORPORATION

— Sammy...

— Ăă?

— Ce naiba *e* asta?

La orice se uita, o altă etichetă lumina cerul, cu îngrămădiri de termeni tehnici pe care nu-i înţelegea.

— De unde să ştiu eu? zise el. Dă-mi să văd.

Se întinse după ochelari.

— Hei, îl auzi ea exclamând pe Skinner, a cărui voce trecu prin chepeng, uite-l pe Skooter. Ce cauţi aici, iar?

Sammy Sal îi scoase ochelarii, iar ea îngenunche să se uite jos prin deschizătură la tâmpitul ăla de japonez care venea să-l vadă pe Skinner, student sau funcţionar social sau ce-o fi fost. Dar arăta încă şi mai pierdut decât de obicei. Arăta speriat. Şi mai era cineva cu el.

— Hei, Scooter, zise Skinner, ce mai faci?

— Dumnealui e domnul Loveless, zise Yamazaki. A vrut să te vadă.

Aurul îi luci Chevettei din rânjetul străinului.

— Salut, acolo sus, zise el scoţând mâna din buzunarul lateral al pardesiului negru, lung până sub genunchi.

Pistolul nu era foarte mare, dar era ceva prea lejer în felul în care-l ţinea el, cam cum şi-ar fi ţinut un dulgher ciocanul. Purta mănuşi chirurgicale.

— De ce nu cobori şi tu aici?

17. Trap

— UITE CUM FUNCŢIONEAZĂ ASTA, zise Freddie dându-i lui Rydell o carte de credit. Plăteşti cinci sute ca să intri, apoi eşti creditat să cumperi marfă în valoare de cinci sute de dolari.

Rydell se uită la cartelă. O bancă olandeză. Dacă *aşa* aveau să-l plătească aici, poate că era timpul să-i întrebe cât va primi de fapt. Sau poate era mai bine să aştepte până când va fi Freddie într-o pasă mai bună.

Freddie zicea că magazinul ăsta, Container City, era o treabă bună pentru haine. Haine civile, spera Rydell. Îl lăsaseră pe Warbaby bând ceai de buruieni într-o cafenea sinistră, fiindcă, zicea el, trebuia să se gândească. Rydell ieşise şi se îndreptase către Patriot, în timp ce Warbaby şi Freddie se consultaseră rapid între ei, acolo.

— Şi dacă are nevoie de noi, de maşină?

— Ne sună, zise Freddie.

Îi arătă lui Rydell cum să pună cartea de credit într-o maşină care-i dădu un cupon Container City în valoare de cinci sute de dolari şi-i validă parcarea pentru Patriot.

— Pe aici.

Freddie arătă spre un şir de bariere turnante pentru persoane.

— Nu cumperi şi tu una?

— Rahat, nu, zise Freddie. *Eu* nu-mi iau haine de pe vapoare.

Scoase o cartelă din portmoneu şi-i arătă lui Rydell emblem SecurInt-ului.

— Credeam că voi lucraţi strict pe cont propriu.

— Strict, dar şi pe contul altora, zise Freddie, băgând cartela într-un contor.

Rydell introduse şi el cuponul şi-l urmă.

— Îi costă pe oameni cinci sute de dolari numai să intre?

— De-aia îi zic oamenii Trap[43]. Dar asta este numai ca să se asigure regia. Nu intri aici decât dacă ştii că laşi atât. Le garantează vânzarea per cumpărător.

Container City se vădi a fi cea mai mare arteră comercială semiacoperită pe care o văzuse Rydell vreodată, dacă puteai numi arteră ceva în care intrau vapoare din cele mari. Iar cele

[43] Capcana (engl.) (n. trad.).

cinci sute de dolari, cumpărături garantate, nu păreau să ţină pe nimeni departe; era mai multă lume înăuntru decât afară în stradă, după cum părea.

— Bani din Hong-Kong, zise Freddie. Au cumpărat o bună bucată din Embarcadero[44].

— Hei, zise Rydell, arătând spre un contur neclar, neregulat, ce se zărea înălţându-se dincolo de rampe şi de turnurile reflectoarelor, acolo-i podul ăla, pe care locuiesc oameni.

— Da, zise Freddie, aruncându-i o privire ciudată. Oameni săriţi.

Îl conduse pe Rydell către un lift care urca la bordul unul vapor alb, de marfă.

Rydell trecu în revistă Container City în timp ce urcau.

— Mai trăznit decât orice în L.A., zise plin de admiraţie.

— Nici vorbă, spuse Freddie. Eu sunt *din* L.A. Asta nu-i decât o *arteră comercială*, omule.

Rydell îşi cumpără o geacă de culoare roşu-purpuriu, două perechi de jeanşi negri, ciorapi, chiloţi şi trei tricouri negre. Asta făcu ceva mai mult de cinci sute. Se folosi de cartea de credit pentru a acoperi diferenţa.

— Hei, îi zise lui Freddie, cu lucrurile cumpărate băgate într-o pungă mare, galbenă, oferită de Container City. Am făcut o treabă destul de bună. Mulţumesc.

Freddie ridică din umeri.

— Unde zice că-s făcuţi jeanşii ăia?

Rydell se uită pe etichetă.

— Uniunea Africană.

— Muncă de sclavi, zise Freddie. Nu trebuia să cumperi porcării de astea.

— Nu m-am gândit la aşa ceva. Au ceva de mâncare pe-aici?

— Târgul de produse alimentare, da...

— Ai încercat vreodată mizeria asta condimentată coreeană? Arde, omule...

— Am ulcer.

---

[44] Faleze care mărginesc oraşul la est, spre Golful San Francisco (n. trad]

Freddie căra metodic cu lingura la gură iaurt alb îngheţat, cu o evidentă lipsă de entuziasm.

— Stresat. E din cauza stresului, Freddie.

Freddie îl privi pe Rydell pe deasupra marginii din plastic roz a paharului de iaurt.

— Încerci să fii simpatic?

— Nu, zise Rydell. Dar ştiu despre ulcer, pentru că asta se credea că a avut tăticul meu.

— Ei, şi n-a avut? „Tăticul” tău? A avut sau nu?

— Nu, răspunse Rydell. A avut cancer la stomac.

Freddie tresări, lăsă jos iaurtul, amestecă cuburile de gheaţă din paharul de hârtie cu apă Evian şi bău puţin.

— Hernandez, zise el, ne-a spus că te pregăteai să devii poliţist, undeva la ţară...

— Knoxville, zise Rydell. Am *fost* poliţist. Doar că nu prea mult timp.

— Te aud, te aud, spuse Freddie ca şi cum ar fi vrut ca Rydell sa se linişească, poate chiar să-l placă. Ai făcut antrenamente şi de toate? Chestii de poliţie?

— Păi, încearcă să-ţi dea câte puţin din toate, zise Rydell. Cercetări la locul crimei... Ca în camera aia, astăzi. Aş putea zice că ei n-au făcut chestia cu Super Glue.

— Nu?

— Nu. E o substanţă chimică în Super Glue, care aderă la apa dintr-o amprentă, înţelegi, şi cam nouăzeci şi opt la sută dintr-o amprentă *este* apă. Aşadar, ai un încălzitor din alea mici pentru lipici? Se înşurubează într-un fasung obişnuit, pentru lumină? Atunci etanşezi uşile şi ferestrele cu pungi pentru gunoi şi cârpe şi laşi încălzitorul ăla mic deschis. Laşi douăzeci şi patru de ore, după care vii şi pureci încăperea.

— Cum faci asta?

— Deschizi uşile şi ferestrele. Apoi pudrezi. Dar ei n-au făcut asta, acolo, la hotel. Rămâne pelicula aia peste tot. Şi un miros…

Freddie înălţă sprâncenele.

— Rahat. Eşti destul de *tehnic*, nu-i aşa, Rydell?

— În mare nu-i decât chestie de bun simţ, zise el. Cum ar fi să nu mergi la baie.

— Să nu mergi?

— La locul crimei. Nu folosi niciodată toaleta. Nu trage apa. Laşi ceva să cadă în closet, pe unde se duce apa... Ai observă vreodată cum se duce, dedesubt?

Freddie încuvinţă din cap.

— Ei bine, poate borfaşul tău a tras apa după ce-a aruncat ceva înăuntru. Dar nu de fiecare dată funcţionează aşa cum trebuie şi s-ar putea să plutească pur şi simplu în partea cealaltă, în spate… Tu vii şi tragi apa *iar*; atunci s-a dus sigur.

— Fir-ar să fie, făcu Freddie, n-am ştiut asta.

— Bun simţ, zise Rydell tamponându-şi buzele cu un şerveţel de hârtie.

— Cred că domnul Warbaby are dreptate în privinţa ta, Rydell,

— Cum adică?

— Zice că nu te folosim la valoarea ta dacă te lăsăm doar să conduci maşina aia. Ca să fiu sincer cu tine, omule, eu n-am fost sigur, în ce mă priveşte.

Freddie se opri, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Rydell să se simtă ofensat.

— Ei?

— Ştii legătura aia de la piciorul domnului Warbaby?

— Da.

— Ştii podul ăla, cel pe care l-ai observat când veneam încoace?

— Da.

— Şi Warbaby ţi-a arătat poza căcăcioasei ăleia de mesager?

— Da.

— Ei, zise Freddie. Ea e cea despre care crede domnul Warbaby că a luat lucrul omului. Şi locuieşte pe podul ăla, Rydell. Iar podul ăla, omule, e un loc dat în mă-sa de *rău*. Tipii ăia-s anarhişti, antichrişti, *canibali* daţi în mă-sa, omule…

— Am auzit că nu-s decât o mână de oameni fără locuinţă, zise Rydell, amintindu-şi vag nişte documentare pe care le văzuse în Knoxville. Se descurcă şi ei cum pot.

— Nu, omule, zise Freddie, frecangii *fără locuinţă*, ăia sunt pe *stradă.* Netrebnicii ăştia *de pe pod*, ăştia-s cei mai ai naibii satanişti şi spurcaţi. Crezi că te poţi duce acolo de unul singur? Pe mă-sa. Nu-i lasă decât pe *ai lor*, înţelegi? Ca un cult. Cu 'niţiere şi rahaturi.

— 'Niţiere?

— 'Niţiere *neagră*, zise Freddie, lăsându-l pe Rydell să hotărască singur că probabil nu se gândea la ceva rasial.

— Okay, zise Rydell, dar ce-are-a face cu legătura de la genunchiul lui Warbaby?

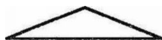
— Acolo s-a *ales* cu genunchiul *paradit*, zise Freddie. S-a dus pe acolo, ştiind că-şi *riscă* viaţa, să încerce şi să ia înapoi copilul. *Fetiţa*, adăugă Freddie, ca şi cum i-ar fi plăcut cum sună. Că lepădăturile alea de pe pod, ei *fac* asta.

— Ce fac? întrebă Rydell fulgerat de amintirea crimelor săvârşite de Pooky Bear.

— Fură copii, zise Freddie. Iar domnul Warbaby şi cu mine, *nici unul* dintre noi, nu mai putem merge acolo, Rydell, pentru că nemernicii ăia sunt *pe* noi, mă-nţelegi?

— Adică vreţi să mă duc *eu?* întrebă Rydell înghesuind şerveţelul de hârtie în cutia unsuroasă din carton alb în care fuseseră cele două Kim Chee WaWa-uri pe care le mâncase.

— Am să-l las pe domnul Warbaby să-ţi explice, zise Freddie.

Îl găsiră pe Warbaby unde îl lăsaseră, în cafeneaua întunecată, cu tavane înalte, din North Beach, după spusele lui Freddie. Purta iarăşi ochelarii aceia şi Rydell se întrebă ce putea vedea.

Rydell îşi adusese Samsonite-ul cel albastru din Patriot şi punga de la Container City. Se duse la baie să-şi schimbe lucrurile. Nu era decât o singură încăpere pentru ambele sexe şi era cu adevărat o baie, deoarece avea înăuntru o cadă. Nu părea să fie folosită de nimeni, pentru că în ea era pictată o sirenă în mărime naturală, cu un muc maroniu de ţigară stins pe burtă, ceva mai sus de linia solzilor.

Rydell descoperi că pantalonii kaki de la Kevin erau descusuţi la fund. Se întrebă de când umbla aşa. Dar nu observase la Container City, aşa că speră că se întâmplase în maşină. Îşi scoase cămaşa de la SecurInt, o înghesui în coşul de gunoi şi-şi puse unul dintre tricourile negre. Apoi îşi dezlegă ghetele şi încercă să găsească o modalitate de a-şi schimba pantalonii, ciorapii şi chiloţii fără să pună picioarele pe pardoseală, care era umedă. Se gândi s-o facă în cadă, dar şi ea părea murdară. Hotărî că o puteai face, cât de cât, dacă puneai

picioarele pe ghete şi apoi stăteai pe jumătate pe closet. Puse la coş tot ce dezbrăcă. Intrebându-se ce sumă mai rămăsese pe cartea de credit dată de Freddie, îşi trecu portofelul în buzunarul din dreapta, de la spate, al noilor jeanşi. Îşi puse geaca cea nouă. Se spălă pe mâini şi pe faţă cu un firicel de apă nisipoasă. Se pieptănă. Îşi băgă restul hainelor noi în Samsonite, păstrând punga de la Container City pentru a pune în ea rufele murdare.

Îşi dorea să facă un duş, dar nu ştia când avea să fie posibil. Hainele curate erau aproape la fel de bune ca un duş.

Warbaby îşi ridică privirile când Rydell reveni la masă.

— Ţi-a zis Freddie câte ceva despre pod, nu-i aşa, Rydell?

— Zice că-s numai satanişti care mănâncă copii.

Warbaby se uită supărat la Freddie.

— Prea colorat prezentat, probabil, dar dureros de aproape de adevăr, domnule Rydell. Nicidecum un loc sfinţit. Şi practic în afara sferei de acţiune a legii. N-ai să-i găseşti pe prietenii noştri Svobodov şi Orlovski pe-acolo, de pildă. Nu oficial.

Rydell îi surprinse lui Freddie un început de zâmbet, dar văzu cum îi pieri sub privirea aspră pe care i-o aruncă Warbaby.

— Freddie mi-a plasat ideea că vreţi să mă duc eu acolo, domnule Warbaby. Să mă duc acolo s-o găsesc pe fata aia.

— Da, zise Warbaby cu greutate, vreau. Aş vrea să-ţi pot spune că nu va fi periculos, dar nu aşa stau lucrurile.

— Păi... Cât de periculos *este*, domnule Warbaby?

— Foarte, zise Warbaby.

— Şi fata aia, e şi ea periculoasă?

— Extrem, zise Warbaby. Şi cu atât mai mult cu cât nu o arată niciodată. Ai văzut ce s-a întâmplat cu beregata omului ăluia, în definitiv...

— Isuse, zise Rydell şi credeţi că fetişcana a făcut *aia*?

Warbaby încuviinţă, trist, dând din cap.

— Îngrozitor, zise el, oamenii ăia fac lucruri îngrozitoare...

Când se duseră la maşină, observă că o parcase chiar în faţa unei picturi murale a lui J.D. Shapely îmbrăcat cu o geacă din piele neagră, de biciclist, fără tricou, purtat fiind la ceruri de o jumătate de duzină de îngeri cu înfăţişare extrem de înfloritoare, cu plete lungi şi blonde de rockeri. Din stomacul lui Shapely ieşeau nişte spirale albastre, strălucitoare, de ADN sau altceva, care atacau ceea ce Rydell presupuse că trebuia să fie

un virus SIDA, numai că semăna mai mult cu un fel de staţie orbitală blindată şi ruginită, cu câteva braţe automate.

Îl făcu să se gândească ce straniu lucru ar fi fost să fie el tipul. Cam la fel de straniu cum ar fi fost să fie oricine altcineva, se gândi el. Dar ar fi chiar şi mai straniu să fie Shapely, şi mort, şi *apoi* să trebuiască să se uite la fresca aia.

EL ŞI ACUM TRĂIEŞTE ÎN NOI, scria sub pictură, cu litere albe de un metru, IAR *NOI* TRĂIM PRIN EL.

Ceea ce, la drept vorbind, era adevărat, iar Rydell fusese vaccinat, ca s-o dovedească.

18. Condensator

MAMA CHEVETTEI avusese cândva un prieten care se numea Oakley, care bea cu program redus, iar în restul timpului făcea curse cu camionul, sau asta pretindea el că făcea. Era un bărbat cu picioare lungi şi cu ochi albaştri, puţin cam depărtaţi, cu o faţă cu două cute adânci de-o parte şi de alta a nasului. Ceea ce îl făcea să arate, zicea mama Chevettei, ca un adevărat cowboy. Chevette credea că-l făcea doar să arate oarecum periculos. Aşa cum el nu era, de obicei, dacă nu ajungea în preajma unei sticle sau două de whiskey şi uita unde sau cu cine se afla; dar mai ales atunci când o lua pe Chevette drept maică-sa, ceea ce făcuse de vreo două ori, dar ea fugise de fiecare dată de el, iar lui îi păruse de fiecare dată rău după aceea şi-i cumpărase ineluşe-nvârtecuşe si alte chestii de la Seven Eleven. Dar ce făcuse şi-şi amintea el acum, privind în jos prin deschizătura chepengului, fusese să o ducă odată în pădure şi s-o lase să tragă cu pistolul.

Iar ăsta avea o faţă cam ca a lui Oakley, tot cu ochii ăia şi cutele din obraji. Făcute de cei care zâmbesc întruna, ca el acum. Dar sigur nu era un zâmbet care să facă vreodată pe cineva să se simte bine. Aur la colţuri.

— Acum vino aici, jos, zise el, accentuând exact la fel fiecare cuvânt.

— Cine naiba mai eşti şi tu? întrebă Skinner, sunând mai degrabă interesat decât speriat.

Arma se descarcă. Nu foarte zgomotos, dar ascuţit, cu o scânteiere albastră. Ea îl văzu pe japonez aşezându-se pe

podea, ca şi cum i-ar fi fugit picioarele de sub el şi se gândi că tipul îl împuşcase.

— Gura.

Apoi în sus, către Chevette.

— Ţi-am *spus* să cobori aici.

Atunci Sammy Sal o atinse pe ceafă, degetele lui îndemnând-o către chepeng înainte să se retragă.

Tipul poate că nu ştia că Sammy Sal era aici sus. Sammy Sal avea ochelarii. Şi de un lucru Chevette era sigură acum, tipul nu era poliţist.

— Scuzaţi, zise japonezul, scuzaţi, eu...

— Am să te împuşc în ochiul drept cu un glonte subsonic, de titan.

Tot zâmbind, ca şi cum ai fi zis. *Am să-ţi cumpăr un sandviş.*

— Vin, zise Chevette.

Iar el nu trase, nici în ea, nici în japonez.

I se păru că-l aude pe Sammy Sal păşind înapoi pe acoperiş, îndepărtându-se de ea, dar nu se uită înapoi. Nu ştia nici dacă să închidă sau nu chepengul după ea. Se hotărî să nu-l închidă, pentru că tipul îi zisese numai ei să coboare. Ar fi trebuit să se întindă peste marginea deschizăturii, să prindă capacul, şi s-ar fi putut să i se pară că vrea să ia o armă sau ceva. Ca în filme.

Îşi dădu drumul jos de pe ultima treaptă, încercând să-şi ţină mâinile astfel ca el să i le vadă.

— Ce făceai acolo sus?

Tot zâmbind. Arma lui nu semăna deloc cu revolverul cel mare, brazilian, de tip vechi al lui Oakley; era un obiect micuţ, pătrăţos, bont, din metal mat, de culoarea sculelor vechi ale lui Skinner. Un inel subţire din metal strălucitor în jurul gurii strâmte din capăt. Ca pupila unui ochi.

— Mă uitam la oraş, zise ea, fără să se simtă speriată în mod deosebit.

Fără să simtă nimic cu adevărat, în afara faptului că-i tremurau picioarele.

El se uită în sus, arma rămânând exact unde era. Ea nu voia s-o întrebe dacă era singură acolo sus, pentru că răspunsul putea pluti în aer avertizându-l că minţea.

— Stii de ce mă aflu aici.

Skinner stătea aşezat pe patul lui, cu spatele în perete, uitându-se atent, cum nu-l văzuse niciodată. Japonezul, care nu părea să fi fost împuşcat până la urmă, stătea pe duşumea, cu picioarele lui sfrijite desfăcute înainte-i în formă de V.

— Păi, zise Skinner, cred că bani sau droguri, de' se-n-tâmplă că nu prea ai noroc. Îţi dau cincizeci şi şase de dolari şi-o pulpă veche de vită, dacă-ţi trebuie.

— Gura.

Când zâmbetul mecanic pieri, părea că nu avea buze deloc.

— Cu ea vorbesc.

Skinner părea că voia să spună ceva sau poate să râdă, dar nu făcu nici una nici alta.

— Ochelarii.

Acum zâmbetul revenise. Înălţă arma, astfel încât ea se uita drept pe mica gaură. *Dacă mă împuşcă*, se gândi ea, *tot va mai trebui să-i caute.*

— Hepburn, zise Skinner, cu un mic zâmbet trăsnit şi chiar atunci Chevette observă că posterul cu Roy Orbison avea o gaură în mijlocul frunţii cenuşii.

— Acolo jos, zise ea, arătând către capacul din podea.

— Unde?

— Bicicleta mea.

Sperând ca Sammy Sal să nu se împiedice de căruciorul vechi şi ruginit, în întunericul de sus şi să facă zgomot.

El privi în sus către chepeng, ca şi cum ar fi putut auzi ce gândea.

— Sprijină-te de peretele ăla, cu palmele întinse.

Se apropie.

— Depărtează picioarele...

Arma îi atingea ceafa. Cealaltă mână a lui se strecură sub scurta lui Skinner, pipăind după arme.

— Rămâi aşa.

Nu simţise briceagul lui Skinner, cel cu lamă fractală. Ea întoarse puţin capul şi-l văzu înfăşurând cu o mână ceva roşu cauciucat, în jurul unei încheieturi a japonezului. Se gândi la viermii ăia din gumă pe care-i cumpărai dintr-un borcan de plastic. Tipul îl smuci pe japonez de legătura roşie, târându-l pe podea până la raftul-masă unde-şi mânca ea masa de dimineaţă. Trecu un capăt al obiectului roşu pe după breteaua metalică de susţinere a mesei, apoi i-l înfăşură în jurul celeilalte

încheieturi. Scoase încă unul din buzunar şi-l scutură întinzându-l, ca pe un şarpe de jucărie. Trecu în spatele lui Skinner cu el.

— Stai pe pat, bătrâne.

Atingând arma de tâmpla lui Skinner. Skinner îl privea, doar.

El se întoarse către Chevette.

— Tu cobori scara. Întinde-le.

Obiectul era rece şi lucios şi se lipi de el însuşi imediat ce el i-l înfăşură în jurul încheieturii. Capetele se contopiră. Singure. Brăţări din plastic rubiniu, ca nişte jucării. Un truc din ăla, cu molecule.

— Am să stau cu ochii pe tine, zise el, aruncând încă o privire către deschizătura din tavan. Deci coboară cuminte, fără grabă. Şi dacă sari sau fugi când ajungi jos, te împuşc.

Iar ea nu se îndoi că ar fi facut-o, dacă ar fi putut, dar îşi aminti ceva ce-i spusese Oakley în ziua aceea, în pădure: cât de greu era să nimereşti când trebuia să tragă drept în jos, mai greu chiar decât în sus. Aşa că nu avea de făcut decât să o şteargă când ajungea jos, numai că trebuia să ajungă la vreo doi metri de la scară, unde n-o putea vedea. Dar se uită la ochiul negru conturat cu argintiu al armei şi nu-i mai păru o idee bună.

Aşa că se duse la deschizătura din podea şi se puse în genunchi. Nu era uşor, cu mâinile legate astfel. El trebui să o susţină, apucând-o de scurta lui Skinner, dar ea ajunse cu picioarele pe cea de a treia treaptă şi cu mâinile pe cea de sus şi continuă să coboare astfel. Trebuia să pună picioarele pe o treaptă, să-i dea drumul celei de care se ţinea, să o apuce pe următoarea de jos înainte să-şi piardă echilibrul şi s-o ia de la capăt.

Dar începu să se gândească în timp ce o făcea, iar asta o ajută să se hotărască să meargă înainte şi să încerce să facă ce avea în minte. Era straniu să se gândească astfel, să fie atât de liniştită, dar nu era pentru prima oară. Se mai simţise aşa în Beaverton, în noaptea în care trecuse peste sârme, însă fără să mai stea pe gânduri. Şi odată nişte şoferi de pe un trailer încercaseră s-o tragă în compartimentul pentru dormit, din spatele scaunelor; se făcuse că nu-i pasă, apoi îi aruncase unuia în faţă un termos de cafea fierbinte, îl izbise pe celălalt cu piciorul în cap şi scăpase de acolo. O căutaseră timp de o oră, cu lanternele, în timp ce ea se făcuse mică în mâlul de la malul

râului şi se lăsase mâncată de ţânţari. Lumini căutând-o prin desiş.

Ajunse jos şi coborî cu spatele de pe treaptă, ţinându-şi mâinile legate astfel ca el să i le poată vedea, dacă voia. El coborî iute, fără mişcări de prisos, fără zgomot. Pardesiul lui lung era făcut din ceva negru, o ţesătură care nu reflecta lumina, şi ea văzu că purta cizme negre, de cowboy. Îşi dădu seama că putea fugi foarte bine în ele, la nevoie; de obicei, oamenii nu credeau una ca asta, dar se putea.

— Unde-i?

Aur lucindu-i în colţurile gurii. Părul, pieptănat drept spre spate, era undeva între castaniu şi blond. Îşi mişcă mâna, amintindu-i de armă. Ea văzu că mâna începea să-i transpire, pete de umezeală întunecându-i pe dinăuntru mănuşa albă din cauciuc.

— Tre' să luăm...

Se opri. Liftul galben era unde îl lăsase ea cu Sammy Sal, deci cum ajunsese el sus?

Alte bucăţele de aur.

— Am urcat pe scări.

Suiseră pe scara vopsitorului, cu trepte goale, din oţel, unele dintre ele mâncate de rugină. De-aia nu auzise liftul. Nu-i de mirare că japonezul arăta speriat.

— Ei, zise el, vii?

O urmă până la lift. Ea stătea cu ochii pe platformă, ca să nu uite şi să privească în sus, să încerce să-l vadă pe Sammy Sal, care trebuia să fie pe-acolo pe undeva. Nu avusese timp să coboare, altfel l-ar fi auzit.

O ţinu iar de umăr, când ea îşi trecu piciorul peste parapet, apoi urcă şi el în urma ei, urmărind-o tot timpul.

— Ăsta-i jos, spuse ea arătând înspre unul dintre leviere.

— Dă-i drumul.

Ea îl mută o treaptă, încă una, şi motorul scârţâi sub picioarele lor, ducându-i în josul pantei. Jos era o pată de lumină, sub un bec protejat cu un grătar de aluminiu corodat, şi ea se întrebă ce-ar face el dacă se întâmpla să treacă cineva pe acolo chiar atunci, să zicem Fontaine sau unul dintre ceilalţi oameni care veneau să verifice instalaţia electrică. Oricare. I-ar fi împuşcat, hotărî ea. I-ar lichida şi i-ar prăvăli în întuneric. I-o puteai citi pe faţă. Era scris acolo.

El coborî primul, o ajută să iasă. Vântul se înteţea şi puteai simţi prin tălpi vibraţiile podului, care începea să zumzăie ca o harpă cu surdina pusă. Se auzeau oameni râzând pe undeva.

— Unde? întrebă el.

Ea arătă spre locul unde bicicleta îi era prinsă împreună cu a lui Sammy Sal.

— Cea cu negru şi roz.

El făcu semn cu pistolul.

— Înapoi, zise bicicleta când fu la un metru şi jumătate de ea.

— Ce-i asta?

Arma între umeri.

— Cealaltă bicicletă. Alarmă sonoră, cu voce. Îi ţine pe oameni departe de a mea.

Se aplecă să desfacă legătura care fixa bicicleta lui Sammy Sal, fără să atingă însă bucla de identificare din spatele şeii ei.

— Vorbesc *serios,* cap-sec, zise bicicleta ei.

— Fă-o să tacă.

— Okay.

Ştia că trebuia să o facă în cele din urmă, o dădu deoparte, doar cu degetul mare şi arătătorul pe cauciucul izolant al roţii.

Dar fu într-adevăr, doar o întâmplare că îi atinse arma cu şasiul. Văzu un fulger de doi centimetri lungime între bicicleta ei şi pistol, purpuriu aprins şi gros cât degetul, condensatorii frânelor electrostatice, din cadru, descărcându-se în sistemul antifurt camuflat în rugina falsă şi în banda argintie conductoare, atent lucrată să arate veche. El se lăsă în genunchi, cu privirea pierdută, cu o singură bulă de salivă argintie formându-i-se şi explodându-i între buzele întredeschise. Chevette crezu că văzuse ieşind un norişor de fum din arma din mâna lui.

Adună-te, se gândi ea, lăsându-se în jos, să o ia la fugă, dar în acel moment, ceva negru îl izbi şi-l puse la pământ, fâlfâind din întunericul de deasupra lor cu un sunet de aripi frânte. Un sul de carton gudronat. Îl zări atunci pe Sammy Sal, stând acolo sus, pe o traversă neagră, cu braţul trecut pe după un stâlp vertical. Crezu ea că-i văzu zâmbetul alb.

— Ai uitat asta, zise el şi-i aruncă ceva.

Ochelarii, în caseta lor. Ea îi prinse, aşa cu mâinile legate, ca şi cum ei ar fi ştiut unde voiau să ajungă. Nu avea să ştie niciodată de ce făcuse el asta.

Pentru că micul pistol scoase atunci un plescăit, slobozind un jet de scântei albastre ca dintr-o ţeavă de eşapament, şi Sammy Sal se duse pe spate, desprins de pe traversă, dispărând. Imediat. Ea o rupse la fugă.

19. Supermingea

YAMAZAKI auzi o împuşcătură, aşa cum stătea îngenuncheat pe podea, cu încheieturile mâinilor strânse împreună cu plastic scânteietor, trecut pe după breteaua metalică de care era prinsă în perete masa lui Skinner. Sau fusese doar zgomotul unei unelte hidraulice?

În încăpere era un miros, ascuţit şi usturător. Se gândi că trebuie să fie mirosul propriei lui frici.

Ochii îi erau la nivelul unei farfurii albe ciobite, cu resturi înnegrite de avocado pe margine.

— I-am zis ce am, spuse Skinner încercând să se ridice în picioare, cu mâinile legate la spate. N-a vrut. Ei vor ce vor ei, nu-i asa?

Micul televizor alunecă de pe marginea patului şi se izbi de podea; ecranul i se desprinse, căzând peste un mosor multicolor de cablu plat.

— Rahat.

Se clătină, tresărind când îşi ridică şoldul beteag şi Yamazaki crezu că avea să cadă. Skinner făcu un pas, încă unul, aplecându-se se înainte să-şi ţină echilibrul.

Yamazaki smuci de legăturile din plastic. Ţipă când le simţi strângându-se. Ca ceva viu.

— Smuceşte-le, suceşte-le, zise Skinner, din spatele lui. Ticăloşii te imobilizează. Poliţiştii aveau de-astea. Le-au scos în afara legii.

Se produse o zdruncinătură care zgudui camera şi făcu lumina să pâlpâie. Yamazaki se uită peste umăr şi-l văzu pe Skinner stând pe duşumea, cu genunchii ridicaţi pe jumătate, aplecat înainte.

— E o pereche de foarfeci de tăiat bolţuri de cincizeci, aici înăuntru, zise bătrânul arătând cu piciorul stâng către o trusă de

scule verde, zgâriată şi ruginită. Cu asta o rezolvăm, dacă o pot scoate.

Yamazaki îl privi cum începu să umble cu degetele de la picioare prin găurile din ciorapii lui zdrenţuiţi.

— Nu-s sigur că fac vreo scofală cu ele, odată puteam...

Se opri. Se uită la Yamazaki.

— Am o idee mai bună, da' n-o să-ţi placă.

— Skinner-san?

— Uită-te la breteaua aia.

Puncte decolorate de sudură marcau locurile în care metalul era înnădit, dar breteaua părea destul de ţeapănă. Numără capetele rău potrivite a nouă şuruburi. Breteaua părea a fi făcută din fâşii de tablă, strânse sus şi jos cu sârmă ruginită.

— Eu am făcut-o, zise Skinner. Alea au fost trei bucăţi dintr-un fierăstrău de la fabrică. Nu i-am mai dat dinţii jos. Acolo sus.

Vârfurile degetelor lui Yamazaki pipăiră neregularităţile ascunse.

— Tociţi, Scooter. Nu mai taie deloc. D'aia le-am folosit.

— Ferestruiesc plasticul?

Echilibrându-şi încheieturile în jurul bretelei.

— *Stai* aşa. Dacă începi să tai nebunia aia, n-o să-i placă. Trebuie s-o tai repede, altfel se strânge până la os. Am zis *aşteaptă*...

Yamazaki încremeni. Se uită înapoi.

— Eşti prea aproape de mijloc. Dacă tai pe acolo, ai să ai câte un inel în jurul fiecărei încheieturi şi rahaturile alea *tot* or să te ţină. Trebuie s-o străpungi cât mai aproape de încheietură, vii încoace şi pui foarfecul pe cealaltă parte înainte să te dovedească ea. Am să încerc să deschid asta...

Izbi cutia cu degetele mari de la picioare. Zdrăngăni.

Yamazaki îşi apropie faţa de legătura roşie. Avea un miros slab, de medicament. Trase aer în piept, strânse din dinţi şi începu să ferestruiască furios, cu încheieturile. Lucrul începu să se strângă. Benzi de fier, durerea arzătoare şi insuportabilă. Îşi aminti de strânsoarea mâinii lui Loveless împrejurul încheieturii lui.

— *Fă*-o, zise Skinner.

Plasticul se desfăcu cu un pocnet absurd de zgomotos, ca efectele sonore din desenele animate pentru copii. Era liber şi,

pentru un moment, banda din jurul încheieturii stângi slăbi, absobind restul masei roşii.

— Scooter!

Se strângea. Se repezi în patru labe către lada de scule, uimit să o vadă deschisă când Skinner o izbi cu călcâiul, împrăştiind o sută de scule metalice.

— Mânerele albastre.

Foarfeca pentru bolţuri era lungă, greoaie cu mânerele înfăşurate în bandă albastră plină de ulei. Văzu cum se strâmtează banda roşie, începând să i se afunde în carne. Apucă foarfeca într-o mână, îi înfundă o falcă fără să se mai uite în încheietura mâinii şi se apăsă cu toată greutatea peste braţul de deasupra. O împunsătură de durere. Pocnitura.

Skinner dădu drumul la aer printre buze, cu un prelung oftat de uşurare.

— Eşti okay?

Yamazaki se uită la încheieturi. Avea o adâncitură albastră la stânga. Începea să sângereze, dar nu mai mult decât se aşteptase. La cealaltă se zgâriase în ferăstrău. Se uită pe jos, după rămăşiţele legăturii.

— Fă-mi şi mie, zise Skinner. Dar agaţă-l pe sub plastic, okay? Încearcă să nu-mi smulgi o bucată. Iar pe a doua fă-o *repede.*

Yamazaki încercă foarfeca, îngenunche în spatele lui Skininner, strecură o lamă sub plasticul din jurul încheieturii mâinii drepte a bătrânului. Pielea translucidă acolo şi decolorată, venele umflate şi răsucite. Legătura din plastic se desfăcu uşor, cu acelaşi zgomot ridicol, încolăcindu-se imediat în jurul celeilalte încheieturi a lui Skinner, zvârcolindu-se ca ceva viu. O tăie înainte să apuce să se strângă, dar de data asta, cu pocnetul de desene animate, dispăru pur şi simplu.

Yamazaki se zgâia la locul unde se aflase legătura.

— Pune zăvoru' la uşă! urlă Skinner.

— Ce?

— Încuie împuţitu' de chepeng!

Yamazaki se repezi de-a buşilea pe duşumea, lăsă capacul să cadă la locul lui şi îl zăvorî cu un dispozitiv plat din bronz brut, care trebuia să fi fost cândva folosit pe un vapor.

— Fata, zise el, uitându-se înapoi, către Skinner.

— Ea poate să *ciocăne*, zise Skinner. Vrei să vină cap-de-sulă ăla cu pistolul înapoi aici?

Yamazaki nu voia. Se uită la capacul din tavan, cel care dădea pe acoperiş. Acum închis.

— Du-te şi uită-te după popo.

— Skinner-san? Pardon?

— Poponarul ăla mare. Ăla negru, bine?

Neştiind despre ce sau despre cine vorbea Skinner, Yamazaki urcă pe scară. O rafală de vânt îi aruncă în faţă câţiva stropi de ploaie când îşi strecură capul prin deschizătură. Avu încredinţarea bruscă şi puternică a faptului că se află sus, în vârful unui vas vechi, vreun shooner negru, din fier, plutind paraginit în voia valurilor pe marea întunecată, cu pânzele din plastic sfâşiate şi echipajul nebun sau mort, avându-l drept căpitan dement pe Skinner. Skinner îşi ţipa ordinele din celula-i de dedesubt.

— Nu-i nimeni aici, Skinner-san!

Ploaia începu să cadă într-o pânză explozivă, ascunzând luminile oraşului.

Yamazaki îşi retrase capul, bâjbâind după capac şi închizându-l în urma lui. Trase zăvorul, dorindu-si să fie făcut dintr-un material mai solid.

Coborî de pe scară.

Skinner era acum în picioare, clătinându-se către pat.

— Rahat, făcu el, mi-a spart careva tv-ul.

Se prăvăli înainte, peste saltea.

— Skinner?

Yamazaki îngenunche lângă pat. Skinner avea ochii închişi, respiraţia artificială şi rapidă. Mâna stângă i se înălţă, cu degetele răsfirate, şi începu să îşi smulgă cu unghiile, ca în criză, smocul încurcat de păr alb din deschizătura gulerului cămăşii din flanel, uzată până la umezeală. Yamazaki simţi mirosul acru al urinei, mai puternic decât izul explozivului, oricare-ar fi fost acela, care propulsase glonţul lui Loveless. Se uită la blugii lui Skinner, al căror albastru trecuse în cenuşiu de atâta purtare, cu cute sculptate permanent, uşor lucitori din cauza grăsimii, şi văzu că bătrânul se scăpase pe el.

Stătu acolo câteva minute, neştiind ce să facă. În cele din urmă, se aşeză pe un taburet stropit cu vopsea, alături de mica masă al cărui prizonier fusese până nu de mult. Îşi trecu

vârfurile degetelor peste dinţii lamelor de ferăstrău. Uitându-se în jos observă o sferă roşie, netedă. Zăcea pe duşumea, lângă piciorul lui stâng.

O luă de jos. O biluţă lucioasă din plastic roşu aprins, rece, cu suprafaţa lipsită de rigiditate. Una dintre legături, a lui sau a lui Skinner.

Stătu acolo, uitându-se la Skinner şi ascultând cum gemea podul în furtună, o muzică stranie, izvodind din cablurile răsucite. Voi să-şi pună urechea pe ele, dar o teamă pe care nu o putea numi îl reţinu.

Skinner se trezi o dată, sau păru s-o facă, şi se strădui să se scoale în capul oaselor, strigând, se gândi Yamazaki, după fată.

— Nu-i aici, zise Yamazaki, cu mâna pe umărul lui Skinner. Nu-ţi aminteşti?

— N-a fost, spuse Skinner. Douăzeci, treizeci de ani. Frecangiu. Timpul.

— Skinner?

— Timpul. Ăsta-i blestematu' de frecangiu total*, nu?*

Yamazaki ţinu sfera cea roşie înaintea ochilor bătrânului.

— Uite, Skinner. Vezi ce-a ajuns?

— Superminge, zise Skinner.

— Skinner-san?

— Du-te şi fă-o să *sară* naibii, Scooter.

Închise ochii.

— *Să sară* sus...

20. Marele gol

— JUR, PE DUMNEZEU, zise Nigel, porcăria asta tocmai a mişcat.

Chevette, cu ochii închişi, simţi partea neascuţită a lamei cuţitului ceramic apăsându-i încheietura; se auzi un sunet ca de cameră care te lasă când ai peticit-o de prea multe ori, apoi încheietura îi fu eliberată.

— *Rahat.* Isuse...

Mâinile lui aspre şi iuţi; ochii Chevettei deschizându-se la un al doilea pocnet, o pată roşie pulsând înainte şi înapoi în jurul zgârieturii umflate. Capul lui Nigel urmărind-o precum capul cu contragreutate al unui câine din ipsos pe care-l găsise cândva Skinner şi-o trimisese jos cu el, să-l vândă.

Toţi pereţii acestui spaţiu strâmt erau acoperiţi cu rafturi metalice încărcate cu bucăţi de furtunuri Reynolds vechi, borcane de gem prăfuite pline cu spiţe ruginite. Atelierul lui Nigel, în care-şi construia el cărucioarele şi făcea orice reparaţie putea oricărei biciclete îi ieşea în cale. Pluta de undiţă care i se bălăbănea în urechea stângă se mişca în contratimp cu capul lui mare, ce părea a fi articulat, apoi scoase un clinchet, când Nigel smulse lucrul la jumătatea oscilaţiei. O bilă de plastic roşu.

— Omule, zise el impresionat, cine ţi-a *pus* asta?

Chevette stătea în picioare şi tremura, tremurul străbătând-o pană jos ca ceva viu, în felul în care se mişcaseră brăţările roşii.

Se simţea acum la fel ca în ziua în care se întorsese la rulotă şi văzuse că mama ei împachetase totul şi dispăruse. Nici un mesaj, numai o conservă de melci din paste făinoase, cu carne, într-o oală pe aragaz, cu deschizătorul de conserve proptit alături.

Nu mâncase pastele alea şi nici nu mai mâncase paste de atunci şi ştia că nu avea să mai mănânce vreodată.

Dar sentimentul acela venise, în ziua aia, şi înghiţise totul, atât de mare, încât nu mai puteai dovedi că era acolo decât printr-o aritmetică a absenţei şi amintirea zilelor mai bune. Şi se mişcau prin el, orice o fi fost, dintr-o parte într-alta, până ce ajunsese îndărătul sârmelor din Beaverton, un loc atât de rău încât era ca un ciob de sticlă spartă cu care frecai golul acela mare. Devenind astfel tot mai conştientă de lucrul care înghiţise lumea, deşi abia dacă se putea vedea, şi atunci pe furate. Un sentiment aducând vag cu un gaz, ceva ce aproape că putea mirosi în fundul gâtului, lăsat rece şi inert, prin încăperile prin care trecuse după aceea.

— Ţi-e bine?

Părul unsuros al lui Nigel căzându-i în ochi, bila roşie în mâna lui, o scobitoare de cocteil cu un pămătuf de celofan gălbui în colţul gurii.

Mult timp, se întrebase dacă nu cumva o mistuise febra, dacă nu se arsese din întâmplare în ea vreun circuit care-o alimenta. Dar când se obişnuise cu podul, cu Skinner, cu curieratul la Allied, pur şi simplu începuse să pară că golul era umplut cu lucruri obişnuite, o întreagă nouă lume crescută în locul celeilalte, o zi rostogolindu-se în următoarea – fie că dansa

la Dizidenţi, fie că stătea de vorbă toată noaptea cu prietenele ei sau dormea făcută covrig în sacul ei în camera lui Skinner, unde vântul sufla prin pereţii din placaj, iar cablurile zbârnâiau, prinse în stânca ce se deplasa (zicea Skinner) ca cea mai leneşă dintre mări.

Acum, *asta* se sfărâmase.

— 'Vette?

Săritoarea aia, pe care o văzuse săltată cu un cârlig din plastic albicios peste oblonul unui Zodiac, lividă şi inertă, cu apa curgându-i din nas şi din gură. Toate oasele frânte sau dislocate, zicea Skinner, dacă te izbeşti direct. Alergase goală prin bar şi făcuse un salt greşit de pe masa unui turist, cea mai apropiată de gardul din vergele metalice, încurcată în plasa Day-Glo – imitaţia de năvod japonez al lui Haru. Şi nu se dusese tot astfel şi Sammy Sal, acum poate deja ieşit din zona moartă, rămasă fără peşte de ani de zile de când tot cădea acolo plumbul toxic din nenumăratele straturi de vopsea, dus de curentul care căra morţii podului, ziceau oamenii, dincolo de Mission Rock, ca să-i scoată la mal la picioarele bogătaşilor cu micropori, care fac jogging în lungul falezei din beton a Canalului China?

Chevette se aplecă şi vomită, reuşind să verse totul într-o cutie de vopsea fără capac, cu marginile pline de coji groase de grund cenuşiu, cu care Nigel obişnuia să acopere reparaţiile mai grosolane.

— Hei, hei!

Nigel dansând în jurul ei, nevrând, în felul lui sfios, să o atingă, cu mâinile lui mari repezite în aer, neliniştit că-i era rău şi îngrijorat că va vomita şi peste lucrul lui, ceva ce putea în cele din urmă impune o completă, niciodată-încercată-până-atunci acţiune de curăţire, pe nepusă masă, a bârlogului lui.

— Apă? Vrei apă?

Oferindu-i vechea cutie de cafea din tablă, pe care o ţinea acolo pentru a răci în ea metal încins. O peliculă uleioasă la suprafaţă, ca benzina pe lângă docuri, şi-i veni iar să verse, dar în loc de asta, se aşeză.

Sammy Sal mort, poate şi Skinner. El şi studentul ăla, legaţi acolo sus cu viermii din plastic.

— Chev?

Lăsase jos cutia de cafea şi-i oferea în loc o cutie desfăcută de bere. Tuşind, ea îi făcu semn că nu.

Nigel îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt, apoi se întoarse şi se uită prin ciobul triunghiular de plexiglas care-i slujea de fereastră. Vibra din cauza vântului.

— Furtună, zise, ca şi cum ar fi fost bucuros să observe că lumea de afară continua sub o formă cunoscută, oricât de radical. Furtună cu ploaie.

Fugind de la Skinner şi dinaintea armei din mâna ucigaşului, de ochii lui şi de aurul din colţurile zâmbetului lui, aplecată la pământ, să-şi ţină echilibrul deasupra mâinilor legate şi a casetei în care se aflau ochelarii frecangiului, Chevette îi văzuse pe toţi ceilalţi alergând la rândul lor, fugind pesemne de izbucnirea furtunii, de prima aversă de ploaie, aproape caldă la primii stropi. Skinner trebuia să fi ştiut că avea să vină; se uitase la barometrul din cutia lui din lemn, demodată ca timona unei vechi corăbii; el îsi cunoştea vremea, Skinner, cocoţat în cutia lui din vârful podului. Poate că şi ceilalţi o cunoşteau, dar era stilul acela, de a aştepta pentru ca abia apoi să o ia la fugă, rămânând afară pentru o ultimă tranzacţie, încă o ţigară, ceva mărunţişuri de pus la punct. Ora dinaintea furtunii era bună pentru aşa ceva, oamenii făcându-şi nervos cumpărăturile, în aşteptarea a ceea ce de obicei era o incertitudine suportabilă. Deşi câţiva se pierdeau, dacă furtuna era destul de puternică, şi nu întotdeauna cei încă nestabiliţi, noii veniţi repezindu-se cu bagajele lor rufoase către orice cotlon reuşiseră să închirieze pe structura exterioară; uneori, o întreagă porţiune de cârpeală ceda, dacă vântul o prindea cum trebuia; ea nu văzuse asemenea lucruri, dar auzise povestindu-se. Nimic nu-i oprea pe alţi oameni de a veni la adăpostul oferit de platformele podului, dar arareori o făceau.

Se şterse la gură cu dosul mâinii şi luă berea de la Nigel. Trase o înghiţitură. Era caldă. I-o dădu înapoi. El îşi scoase scobitoarea din gură, începu să ridice cutia pentru a bea, apoi se răzgândi şi o puse lângă lampa de lipit.

— Ceva nu-i în regulă, zise el. Pot s-o *spun.*

Ea îşi frecă încheieturile. Inele duble de roşeaţă apărură, umede şi rozalii, unde o strânsese plasticul. Luă briceagul ceramic şi-l închise cu un gest automat.

— Da, zise ea, da. Ceva nu-i în regulă...

— *Ce* nu-i în regulă, Chevette?

Îşi scutură părul din ochi, ca un câine neliniştit, plimbându-şi degetele peste scule, cu nervozitate. Mâinile îi erau ca nişte animale albicioase murdare, capabile, în felul lor tăcut şi repezit să rezolve probleme care pe omul însuşi l-ar fi pus în încurcătură, fără speranţă.

— Rahatul ăla de japonez şi-a bătut joc de tine, hotărî el, şi eşti ofticată...

— Nu, zise ea, fără să-l asculte de fapt.

— Oţelul este materialul de care ai nevoie pentru o bicicletă de mesager. Greutate. Coş mare în faţă. Nu carton cu ceva rahat sintetic înfăşurat deasupra, care cântăreşte cam cât un sandviş. Dacă te ciocneşti de un autobuz? Dacă-l izbeşti în spate? Eşti m-mai grea d-decât b-bicicleta, zbori p-peste şi-ţi f-frângi… frângi...

Mâinile i se răsuceau, încercând să descrie mai exact derularea accidentului pe care-l vedea. Chevette se uită la el şi văzu că tremura.

— Nigel, zise ea ridicându-se, cineva mi-a pus chestia aia doar în joacă, înţelegi?

— S-a *mişcat*, zise. Am văzut io.

— Bine, n-a fost o glumă *bună,* okay? Dar ştiam eu la cine să vin. La tine, e bine? Iar tu mi-ai dat-o jos.

Nigel îşi scutură părul în ochi, cuprins de sfială şi de plăcere.

— Ai avut tu cuţitul ăla. Taie bine.

Apoi se încruntă.

— Îti trebuie un cutit din *oţel...*

— Ştiu, zise ea. Acum trebuie să plec...

Aplecându-se să ia cutia de vopsea.

— Arunc eu asta. 'Mi pare rău.

— E furtună, zise Nigel. Nu ieşi pe furtună.

— Trebuie, spuse ea. N-o să păţesc nimic.

Gândindu-se că l-ar ucide pe Nigel, dacă ar găsi-o aici. L-ar răni. L-ar speria.

— Le-am tăiat.

Cu bila roşie în mână.

— Aruncă aia, zise ea.

— De ce?

— Uită-te la roşeaţa asta.

Nigel dădu drumul la bilă ca şi cum ar fi fost otravă. Bila săltă şi se făcu nevăzută în cine ştie ce ungher. El îşi şterse degetele de poala murdară a tricoului.

— Nigel, ai să-mi dai şi mie o şurubelniţă? Plată?

— Ale mele sunt toate tocite.

Animalele albe trecând peste o turmă de scule, fericite să vâneze, în timp ce Nigel le supraveghea cu gravitate.

— Eu arunc şurubelniţele plate de îndată ce le tocesc. Tu vrei să pleci prin vrajă...

— *Vreau* una care-i tocită.

Mâna dreaptă se năpusti, sosi înapoi cu prada, cu mâner negru şi puţin îndoită.

— Asta-i, zise ea, trăgând în sus fermoarul scurtei lui Skinner.

Ambele mâini i-o oferiră, ochii lui Nigel ascunzându-se înapoia părului, pândind.

— Mie – îmi... place de tine, Chevette.

— Ştiu, spuse ea, stând în picioare cu o cutie de vopsea plină cu vomă într-o mână şi cu o şurubelniţă în cealaltă. Stiu că-ti plac.

Oprită de cârpeala din plastic ce acoperea platforma de sus, ploaia se scurgea prin rigole şi în lungul cablurilor electrice, ţâşnind de deasupra sub unghiuri nebuneşti, în cascade întâmplătoare, Niagare miniaturale aruncându-se de pe tabla ondulată şi placaje. Din uşa atelierului lui Nigel, Chevette văzu prăbuşindu-se o copertină: zeci de litri de apă argintie scăpară jos deodată plescăind, din ceea ce fusese o concavitate încordată, o cadă din pânză groasă care cedă cu un pârâit ascuţit, transformându-se instantaneu în câţiva metri de zdrenţe îmbibate cu apă, plesnind în vânt. Nimic nu fusese vreodată proiectat aici, în nici un sens, iar problemele de drenaj erau rezolvate pe măsură ce apăreau. Sau nu erau, mai degrabă.

Jumătate dintre lumini erau stinse, văzu ea, dar putea fi din cauză că le stinseseră oamenii, care scoseseră din priză tot ce se putuse. Atunci însă, zări lumina unei flame ciudate, roz, pe care o produce explozia unui transformator, şi-i auzi bubuitura. Înspre Treasure. Asta aranjă şi restul luminilor şi, deodată, rămase în întuneric aproape total. Nu se vedea nimeni, absolut

nimeni. Doar un bec de o sută, într-o carcasă portocalie din plastic, se răsucea în bătaia vântului.

Se duse spre mijlocul platformei podului, având grijă să nu dea peste fire căzute. Îşi aduse aminte de cutia pe care o ţinea în mână şi o azvârli în lături, auzind-o cum cade şi se rostogoleşte pe beton.

Se gândi la bicicleta ei, care stătea în ploaie, cu condensatorii descărcaţi. Avea să i-o ia careva, cu siguranţă; şi pe-a lui Sammy Sal. Era lucrul cel mai mare, cel mai valoros pe care-l avusese vreodată, şi câştigase singură fiecare dolar pe care-l pusese pe tejgheaua de la City Wheels, magazinul specializat în vânzări de biciclete. Nu se gândea la ea ca la un *lucru*, ci mai degrabă în felul în care îşi imagina că se gândeau oamenii la cai. Erau mesageri care îşi botezau bicicletele, dar Chevette n-ar fi făcut-o niciodată, şi asta *tocmai* pentru că se gândea la ea ca şi cum ar fi fost ceva însufleţit.

Adună-te, îşi spuse sieşi, *au să pună mâna pe tine dacă rămâi aici*. întorcându-se cu spatele către San Francisco, o luă înspre Treasure.

Care ei? Cel cu pistolul. Venise după ochelari. Venise după ochelari şi-l ucisese pe Sammy. Oamenii aceia îl trimiseseră, cei care îl sunaseră pe Bunny şi pe Wilson, patronul? Poliţişti particulari. Tipi de la pază.

Caseta în buzunarul ei, netedă. Şi desenul ăla animat straniu, cu oraşul, zgârie-norii ăia, cu vârfurile lor lăţite. Sunflower.

— Isuse, zise ea, încotro? Încotro *mă duc?*

Către Treasure, unde hălăduiau oamenii-lup şi ucigaşii, unde bântuiau, prin pădure, nebunii periculoşi goniţi de pe pod? Fusese aici o bază a Marinei, zicea Skinner, dar o molimă îi terminase cariera imediat după Little Grande, ceva care îţi mucegăia ochii. Iar după aia îţi cădeau dinţii. Febra de Treasure Island, pesemne că se strecurase ceva afară dintr-un container la sediul Marinei, după cutremur. Aşa că nimeni nu se mai ducea acum acolo, nimeni în toate minţile. Le vedeai focurile noaptea, uneori şi fumul în timpul zilei şi treceai înainte către tablierul dinspre Oakland, iar oamenii care trăiau *acolo* nu erau, într-adevăr la fel cu cei de dincoace, de pe partea suspendată a podului.

Sau să se întoarcă înapoi, să încerce să-şi ia bicicleta? O oră de pedalat şi frânele s-au reîncărcat. Se văzu pedalând, poate spre est, ducându-se pentru totdeauna în ţara aia, oricum ar fi fost, deşert, cum arăta la televizor, apoi ferme verzi, unde maşini mari veneau unele după altele, mergând în şiruri, făcând ele ştiau ce. Dar îşi aminti drumul din Oregon încoace, camioanele grele, de marfă, trecând pe lângă ea în noapte ca nişte animale înnebunite rătăcite, şi încercă să se imagineze pe sine însăşi călătorind într-acolo. Nu, nu era nici un *loc* pe un asemenea drum, nimic la scară omenească, şi abia dacă vreo lumină, în toată întinderea întunecată prin care puteai merge şi merge la nesfârşit, fără să ajungi vreodată la ceva, fără măcar un loc unde să te aşezi. O bicicletă n-ar fi putut-o duce nicăieri, într-acolo.

Sau să se întoarcă înapoi la Skinner. Să meargă sus şi să vadă... Nu. Înlătură asta, cu năduf.

Golul îşi făcu apariţia din umbrele ploii, ca un gaz, şi ea îşi ţinu răsuflarea, să nu-l respire.

Era ca atunci când pierdeai un lucru, era ca şi cum numai atunci îţi dădeai seama, pentru prima dată, că-l avuseseşi vreodată. Cum ar fi fost să afli, când te-a părăsit mama, că fusese mereu acolo, pentru că altfel, ea *era* locul acela, totul, ca vremea. Şi Skinner şi lampa de gătit Coleman şi uleiul pe care trebuia să-l picure în micul orificiu, să-i menţină moale garnitura din piele, ca să funcţioneze pompa. Nu te trezeai în fiecare dimineaţă să spui *da* şi iar *da* fiecărui lucru mărunt. Dar din lucrurile mici era făcut totul. Sau numai să vezi pe cineva, acolo, când te trezeai. Când îl avusese pe Lowell – dacă putea spune că-l avusese vreodată şi credea că nu-l avusese cu adevărat – însă cât timp el *fusese* acolo, oricum, fusese puţin cam la fel...

— Chev? Tu eşti?

Şi iată-l, Lowell. Şezând cu picioarele încrucişate, sus pe un răcitor ruginit pe care scria CREVEŢI, fumând o ţigară, uitându-se cum curgea ploaia de pe copertina vânzătorului de creveţi. Nu-l mai văzuse de trei săptămâni şi singurul lucru la care se putea gândi era cum trebuia ea să arate, ca un rahat. Băiatul ăla ras în cap, căruia îi ziceau Codes, şedea şi el sus, alături, cu gluga neagră a unui trening trasă pe cap şi mâinile ascunse în mânecile lungi. Codes nu o plăcuse niciodată.

Lowell însă, el zâmbea larg în licărirea ţigării.

— Ei, zise el, ai de gând să zici „bună” sau nu?
— Bună, zise Chevette.

21. Dizidenţii cognitivi

RYDELL nu prea ştia ce să creadă în legătură cu podul ăsta, şi era încă şi mai nedumerit în legătură cu ce avusese de spus Freddie despre el la Târgul de Produse Alimentare şi pe drumul de întoarcere de la North Beach. Îi tot venea în minte documentarul pe care-l văzuse în Knoxville şi era destul de sigur că nu exista acolo nimic precum canibali sau culte. Se gândea că trebuia să fi fost intenţia lui Freddie să-l facă să creadă aşa ceva, pentru că el, Rydell, era cel care trebuia să se ducă acolo, s-o prindă pe fata aia, Checvette Washington.

Iar acum, când era chiar pe pod, privindu-i pe oameni grăbindu-se să-şi strângă calabalâcul din calea vremii, semăna încă şi mai puţin cu ceea ce spusese Freddie despre toate astea. Semăna cu un carnaval, sau cam aşa ceva. Sau cu un bâlci, numai că era acoperit, la nivelul de sus, cu dughene micuţe, trăznite, abia nişte cutii, cu rulote întregi ridicate sus pe scripeţi şi lipite de structura podului cu bucăţi mari de adeziv, ca nişte lăcuste într-o pânză de păianjen. Puteai trece în sus şi în jos, între cele două niveluri originale ale podului, prin găuri pe care le tăiaseră ei în platforma superioară, cu fel de fel de scări amenajate sub ele, placaj şi oţel sudat, iar una avea un tunel mobil din cele folite pe aeroporturi, stâand pur şi simplu acolo, cu cauciucurile lăsate.

Pe platforma de jos, o dată ce treceai de o porţiune plină de cărucioare cu mâncare, erau mai ales baruri, cele mai mici pe care le văzuse Rydell vreodată, unele cu numai patru scaune şi fără uşă, doar cu un oblon mare, pe care-l trăgeau în jos şi-l încuiau.

Dar nici unul dintre ele făcut după vreun plan vizibil. Nu ca pe o stradă comercială, unde îşi implantau o mică afacere într-o firidă şi aşteptau să vadă dacă merge sau nu. Locul ăsta pur şi simplu *crescuse*, după cum părea, un lucru pus peste altul, până ce întreaga deschidere a podului fusese înfăşurată în această masă informă de *materiale*, în care nu se potriveau două lucruri unul cu altul. Oriunde te uitai, alt material, aproape nici unul nefiind folosit pentru ceea ce fiusese iniţial gândit. Trecu pe

lângă tarabe acoperite cu Formica turcoaz, imitaţie de cărămidă, fragmente de faianţă aranjate în formă de vârtejuri sau explozii solare sau flori. Un bar, cu oblonul deja tras, era acoperit cu plăci, preparate gata pentru componente electronice.

Se trezi zâmbind la toate şi la oameni, nici unul dintre ei nedându-i nici cea mai mică atenţie, canibală sau de alt fel. Păreau a alcătui o adunătură la fel de pestriţă ca şi materialele lor de construcţie: toate vârstele, rasele, culorile, cu toţii grăbindu-se din faţa furtunii care se apropia cu certitudine de-acum, vântul înteţidu-se în timp ce el îşi purta paşii pe lângă cărucioare şi valize vechi din pai împletit. Un copil mic, clătinându-se sub greutatea unui extinctor de incendii mare şi roşu pe care-l ţinea strâns la piept, se izbi de picioarele lui. Rydell nu mai văzuse niciodată un copil atât de mic cu asemenea tatuaje. Băiatul zise ceva într-o altă limbă şi apoi dispăru.

Rydell se opri şi scose din buzunarul scurtei schiţa lui Warbaby. Indica unde locuia fata şi cum se putea ajunge acolo. Tocmai sus pe acoperişul afurisitului de pod, într-o chichineaţă prinsă în vârful unuia dintre turnurile de care atârnau cablurile de susţinere a tablierelor. Warbaby avea un scris de mână frumos, într-adevăr delicat, şi desenase schiţa asta în spate, în Patriot, şi făcuse însemnările pentru Rydell. Aici pe scări, apoi mergeai pe trotuarul ăsta, luai un fel de lift.

Descoperi că primul rând de scări avea să fie greu de găsit totuşi, pentru că acum, când se uită în jur, văzu o *mulţime* de scăriţe strâmte şerpuind în sus printre dughene şi microbaruri oblonite, fără să se deosebească prin nimic. Îşi dădu seama că toate duceau în sus, către acelaşi cuib de şoareci, dar nu exista nici o garanţie că aveau legătură între ele.

Îl ajunse sfârşeala, apoi, şi ar fi vrut să ştie unde şi când avea el să doarmă şi ce era cu toată porcăria asta, de fapt? În ce-l lăsase pe Hernandez să-l bage?

Apoi se năpusti ploaia, vântul sporindu-şi viteza cu vreo câteva noduri, iar locuitorii se aruncară fără ezitare la adăpost, lăsându-l pe Rydell să se înghesuie în unghiul dintre două automate pentru cafea japoneze demodate. Structura acoperitoare, o puteai numi astfel, era destul de poroasă pentru a lăsa ploaia să pătrundă bine prin ea şi destul de mare şi

greoaie pentru a se legăna serios sub bătaia vântului. Totul începu să scârţâie şi să pocnească şi să scoată un fel de gemete. Iar luminile începură să se stingă.

Văzu o izbucnire de scântei albe şi un fir electric căzu din hăţişul acela nebunesc. Cineva ţipă, dar vorbele fură duse de vânt şi nu reuşi să le înţeleagă. Privi în jos şi văzu apa adunându-se în jilţul ghetelor lui SWAT. Nu-i bine, se gândi: băltoace, încălţări ude, curent alternativ.

Lângă unul dintre automatele de cafea se afla un stand pentru fructe încropit din bucăţi de lemn recuperate de prin gunoaie, precum o cazemată făcută de copii. Dar avea dedesubt un fel de raft, ridicat cam la vreo cincisprezece centimetri de la pământ, şi acolo părea uscat. Se ghemui pe raft, cu picioarele deasupra apei. Mirosea a mandarine prea coapte, dar era nouăzeci la sută uscat, iar automatul de cafea îl proteja aproape complet de vânt.

Îşi trase fermoarul cât se putu de sus, îşi strânse pumnii în buzunare şi se gândi la o baie caldă şi un pat uscat. Se gândi la futonul lui achiziţionat de la Gura Futonului, lăsat în Mar Vista, şi simţi că i se face de-a binelea dor de casă. Isuse, se gândi, să-ţi lipsească până şi florile alea autocolante.

O copertină de pânză se prăbuşi, suporturile ei din lemn frângându-se ca nişte scobitori, lăsând să se reverse vreo sută de litri de apă de ploaie. Şi exact atunci o văzu, pe Chevette Washington, stând exact în faţa lui. Ca şi cum ar fi visat La nici douăzeci de paşi. Pur şi simplu stând acolo.

Rydell avusese o prietenă, o fată din Florida, după ce tatăl lui se mutase acolo şi se îmbolnăvise. O chema Claudia Marsalis şi era din Boston, iar mama ei îşi ţinea VA-ul[45] în parcarea în care era şi rulota tatălui lui, chiar lângă Golful Tampa. Rydell era în primul an la Academie, dar avea permisii, şi tatăl lui ştia cum se obţin reducerile la biletele de avion.

Aşa că Rydell se ducea acolo în permisii şi stătea cu tatăl lui; iar uneori, pe seară, ieşea şi făcea câte o tură cu Claudia Marsalis în Lincoln-ul '94 al mamei ei, despre care Claudia zicea că se bucurase când îl aduseseră aici, dar acum sarea începuse să-l atace. Evident, în Boston nu-l scoteau pe drum decât vara, aşa încât chimicalele nu-l mâncau. Avea plăcuţe alb-albastre, cu

---

[45] Vehicul de agrement (n. trad).

inscripţia MASS. HERITAGE pe ele, pentru că era exemplar de muzeu. Erau de tip vechi, metal stanţat, şi nu luminau dinăuntru.

Era destul de multă golăneală prin partea aceea a Golfului Tampa, cu toate semnele de circulaţie ciuruite în urma exerciţiilor de tir sau cu demonstraţii nocturne de şoc provocat de rafalele de armă automată. Erau o mulţime de arme automate pe acolo, cu care se puteau face demonstraţii, de altfel; câteva în plasa de sus a fiecărei furgonete şi maşini de teren şi, de obicei şi o pereche de dulăi mari. Claudia avea obiceiul să-l necăjească pe Rydell cu asta, în legătură cu băieţii ăia din Florida cu şepci trase pe ochi, făcând ture cu armele şi câinii lor. Rydell îi spunea că asta nu avea nici o legătură cu el, el era din Knoxville, iar oamenii din Knoxville nu conduceau maşinile prin împrejurimile oraşului cu armele la vedere şi nici nu găureau semnele de circulaţie, nu dacă Departamentul putea să controleze situaţia. Dar Claudia era una dintre persoanele care credeau că tot ce era mai la sud de D.C.[46] era o apă şi-un pământ, sau poate doar se prefăcea, ca să-l tachineze.

Dar noaptea mirosea a sare şi a magnolii şi a mlaştină, iar ei se plimbau cu Lincoln-ul ăla cu geamurile coborâte şi ascultau la radio. Când se întuneca, puteai vedea luminile vapoarelor şi ale marilor jumbo-jet-uri care treceau pe deasupra duduind ca cele mai leneşe OZN-uri din lume. Se mai hârjoneau şi ei puţin, fără vlagă, pe canapeaua din spate, uneori, dar Claudia zicea că transpirai prea mult în Florida şi Rydell înclina să-i dea dreptate. Stăteau şi ei împreună, singuri şi nu prea aveau altceva de făcut.

Într-o noapte ascultau un post de radio din Georgia se difuza „Eu şi cu Isus o să-ţi rupem curul de păgân”, o chestie foarte radicală, Penticostal Metal, despre avorturi şi ayatolahi şi toate celelalte. Claudia n-o mai auzise niciodată şi aproape că-şi udase chiloţii de râs. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că există un asemenea cântec. Când reusise să se mai linistească şi-şi ştersese lacrimile de la ochi, îl întrebase pe Rydell de ce voia el de fapt să se facă poliţist? Iar el se simţise cam stânjenit din cauza asta, pentru că era ca şi cum ea se gândea că mersul lui la Academie era şi el caraghios, la fel de caraghios cum i se

[46] Districtul Columbia, zona administrativă în care este situată capitala federală a USA Washington (n. trad.).

păruse idioţenia aia de cântec. Dar şi din cauză că de fapt nu se prea gândise la asta.

Adevărul era că, probabil, faptul avea mult de-a face cu felul în care el, împreună cu tatăl lui, urmăriseră întotdeauna *Cops în Trouble*, pentru că emisiunea aia îţi inspira într-adevăr respect. Vedeai cu ce fel de probleme se confrunta poliţia. Nu numai rahat pe băţ, chestii cusute cu aţă albă, de altfel, dar şi şmecheriile avocaţilor, ale afurisitelor de tribunale şi totul. Dar dacă-i spunea că din cauza unui serial tv, ştia că avea să râdă şi de asta. Deci se gândi puţin şi-i spuse că din cauză că-i plăcea ideea de a putea ajuta oamenii când se aflau cu adevărat la necaz. Când îi spuse asta, ea se uită la el.

— Berry, tu chiar vrei asta, nu-i aşa?

— Sigur, spuse el, cred că da.

— Dar Berry, când eşti poliţist, oamenii pur şi simplu au să te *mintă.* Oamenii te vor considera duşmanul lor. Singurul moment când vor să vorbească cu tine *este* când au necazuri.

De la volan, îşi aruncă privirile spre ea.

— Atunci cum se face că ştii atâtea despre asta?

— Pentru că asta este ocupaţia tatălui meu, spuse ea, punând capăt discuţiei, şi nu o mai deschise niciodată.

Dar el se gândea la asta, când se afla la volanul lui Gunhead la SecurInt, pentru că era ca şi cum ar fi fost poliţist, numai că nu era. Oamenii pe care trebuia să-i ajuţi nu se străduiau câtuşi de puţin să te mintă, în general, pentru că ei erau cei care plăteau.

Şi iată-l pe podul ăsta, strecurându-se de sub un stand de fructe, s-o urmărească pe fata despre care Warbaby şi Freddie – Rydell ajunsese la concluzia că acesta nu merita încredere nici cât negru sub unghie – pretindeau că-l măcelărise pe neamţ, sau ce era el, în hotelul acela. Şi că furase ochelarii pe care Rydell trebuia să-i recupereze, unii ca ai lui Warbaby. Dar dacă ea îi furase mai înainte, cum se făcea că se dusese înapoi să-l ucidă pe tip, mai târziu? Întrebarea era însă, ce legătură avea asta cu vreun lucru sau cu privitul la *Cops in Trouble* de-atâtea ori, cu tatăl lui? Iar răspunsul, îşi dădu seama, era că el, ca oricare altul în această situaţie, nu încerca decât să-şi câştige pâinea.

Pâraie bogate şiroiau din diferite puncte ale suprastructurii şubrede de deasupra scurgându-se cu zgomot pe platformă. Sub

pod scăpără o lumină roz, ca un fulger. I se păru că fata aruncă ceva pe jos, dar dacă se oprea să vadă ce anume, putea să o piardă. Ea înainta, evitând căderile de apă.

Tehnica urmăririlor de stradă nu era predată în mod special la Academie dacă nu păreai a fi promiţător ca detectiv, ceea ce te propulsa direct în cursurile avansate de CI. Rydell însă o luase înainte şi-şi cumpărase singur cursul. Problema era că pentru aşa ceva cam aveai nevoie de cel puţin un partener cu care să exersezi, iar asta presupunea o legătură radio şi câţiva cetăţeni care să-şi vadă de treburile lor şi să-ţi dea acoperire. Făcând-o aşa cum trebuia s-o facă acum, cel mai bun lucru pe care-l putea spera era să se furişeze pe urmele ei şi atât.

Ştia că este ea din cauza părului ăluia trăsnit, a cozii de cal prinsă la spate, ca a luptătorilor ălora graşi, japonezi. Ea nu era grasă, însă, picioarele ei, ieşind dintr-o scurtă veche de ciclist care trebuia să fi atârnat într-o magazie de vechituri ani de zile, arătau ca şi cum ar fi lucrat intens. Erau acoperite cu o chestie neagră lucioasă, strâmtă, ca produsele micropor ale lui Kevin, de la *Umflă-mi pânza* şi coborau într-un fel de cizme închise la culoare sau ghete înalte.

Fiind atât de atent la ea şi încercând să nu fie observat în cazul în care s-ar fi întors să se uite înapoi, reuşi să nimerească drept sub un şiroi de apă. Exact după ceafă. Chiar în momentul în care auzi pe cineva strigând-o.

— Chev, tu eşti?

Se lăsă pe un genunchi într-o băltoacă, în spatele unei stive de scânduri mari, recuperate de prin gunoaie, cu ipsos fleşcăit lipit pe ele. Identificare pozitivă.

Cascada din spatele lui făcea prea mult zgomot pentru a putea auzi ce se vorbea, dar îi putea vedea: un tip tânăr, cu o jachetă din piele neagră, mult mai nouă decât a ei şi încă cineva în ceva negru cu o glugă trasă pe cap. Stăteau pe un răcitor, sau aşa ceva, iar tipul cu haina din piele trăgea dintr-o ţigară. Avea părul pieptănat în sus, într-un fel de creastă: mare şmecherie, pe o ploaie ca asta. Ţigara descrise un arc prin aer şi se stinse în ploaie, iar tipul se dădu jos şi părea că îi spunea ceva fetei. Cel cu gluga neagră coborî şi el, mişcându-se ca un păianjen. Avea un trening, văzu Rydell, cu mâneci care-i depăşeau mâinile cu cincisprezece centimetri în lungime. Arăta ca o umbră elastică dintr-un film vechi pe care-l văzuse Rydell cândva, în care

umbrele erau despărţite de oameni şi trebuia să le prinzi şi să le coşi la loc. Probabil că Sublett i-ar fi putut spune cum se numea.

Se strădui să nu se mişte, îngenuncheat în băltoaca aia; după care, *ei* porniră, fiecare de câte o parte a fetei, umbra uitându-se înapoi, să se asigure. Zări o porţiune dintr-o faţă albă şi o pereche de ochi duri, atenţi.

Numără: unu, doi, trei. Apoi se ridică şi se luă după ei.

Nu putea spune unde ajunseseră înainte de a-i vedea căzând, parcă, dispărându-i din vedere. Îşi şterse ploaia din ochi, încercând să înţeleagă, şi îşi dădu seama că o luaseră în jos pe un rând de scări tăiate în platforma inferioară, pe care abia acum le vedea. Când ajunse la ele auzi muzică şi văzu o licărire albăstruie. Care se vădi a proveni de la o mică firmă cu neon, pe care scria cu litere mari, albastre: DIZIDENŢI COGNITIVI.

Stătu acolo pentru o secundă, ascultând cum sfârâia apa pe transformatorul firmei luminoase, după care o luă pe scări în jos.

Erau din placaj, acoperite cu chestia aia, glaspapir, pe care nu se aluneca, dar el fu cât pe ce să alunece. Până să ajungă la jumătatea scărilor, îşi dădu seama că era un bar, pentru că simţi miros de bere şi vreo două feluri de fum.

Şi era cald, acolo jos. Era ca şi cum ar fi intrat într-o baie de aburi. Şi aglomerat. Cineva îi aruncă un prosop. Era ud leoarcă şi-l izbi în piept, dar el îl luă, se şterse pe păr şi pe faţă cu el şi-l azvârli înapoi în direcţia din care venise. Cineva, o femeie după voce, râse. Rydell se duse până la bar şi găsi un loc gol, în capăt. Se scotoci în buzunarele ude după două monede de cinci şi le făcu să zornăie pe tejghea.

— Bere, zise, fără să-şi ridice privirile când cineva îi puse o sticlă dinainte şi mătură banii făcându-i să dispară.

Era o bere japoneză, făcută în America, din care oamenii din locuri precum Tampa nu prea beau. Închise ochii şi sorbi pe nerăsuflate jumătate din sticlă. Când deschise ochii şi puse sticla jos, cineva de lângă el zise.

— Tumbă?

Se uită şi văzu un personaj fără falcă, cu nişte ochelari micuţi roz, şi o guriţă tot roz, cu păr rar, pieptănat spre spate şi strălucind de ceva mai mult decât umezeala din încăpere.

— Ce? făcu Rydell.

— Am spus „piruetă”.

— Te-am auzit, zise Rydell.

— Deci? Ai nevoie de serviciul ăsta?

— A, uite ce-i, spuse Rydell, tot ce-mi trebuie acum e berea asta, okay?

— Telefonul tău, zise gură-roz. Sau fax-ul. Piruetă garantată o lună. Treizeci de zile sau următoarele treizeci gratis. Indiferent de distanţă, acasă. Vrei transoceanic, vorbeşti transoceanic. Doar trei sute pentru pirueta iniţială.

Toate astea venind printr-un bâzâit care-i aminti lui Rydell de chip-urile pentru voce pe care le au cele mai ieftine jucării.

— Stai aşa, zise Rydell.

Omul clipi de vreo două ori în spatele ochelarilor lui roz.

— Vorbeşti despre modificarea aia, la telefonul de buzunar, da? Ca să nu mai trebuiască să plăteşti la compania de telefoane?

Omul îl privea, numai.

— Ei bine, mulţumesc, zise Rydell repede. Îţi sunt recunoscător, dar nu am *la mine* nici un telefon. Dacă aveam, aş fi fost fericit să mi-l aranjezi.

Tot uitându-se la el:

— Credeam că te-am mai văzut...

Îndoială.

— Uite ce-i, zise Rydell. Eu sunt din Knoxville. Abia am intrat din cauza ploii.

Se hotărî că era timpul să rişte să se întoarcă şi să se uite prin încăpere, deoarece oglinzile din spatele barului erau aburite complet şi şiroiau de apă. Se răsuci şi o văzu pe japoneză, cea pe care o văzuse atunci, pe colinele de la Hollywood, când era cu Sublett. Stătea urcată pe o mică scenă, dezbrăcată, cu părul cârlionţat căzându-i până la piept. Rydell se auzi mormăind.

— Hei, zicea omul, hei...

Rydell se scutură, ciudat automatism, ca un câine ud, dar ea se afla tot acolo.

— Hei. Credit.

Tot pierde-vară.

— Ai probleme? Poate vrei să te convingi ce-ţi *dau!* Oricui, obţii numerele corecte...

— Hei, zise Rydell, stai puţin. Femeia de acolo?

Ochelarii roz se înclinară.

— Cine-i? întrebă Rydell.

— E o hologramă, spuse omul, pe un cu totul alt ton şi se îndepărtă.

— Fir-ar să fie, făcu barmanul, din spatele lui. Tocmai ai stabilit un record că l-ai trimis la plimbare pe Eddie Rahat. Ai câştigat o bere, omule.

Barmanul era un negru cu biluţe de aramă în păr. Îi zâmbea larg lui Rydell.

— I se zice Eddie Rahat pentru că nici măcar atât nu face. Îţi branşează telefonul la vreo cutie care nici nu are baterie, apasă pe câteva butoane, la vrăjeală, şi-ţi umflă banii. Ăsta-i Eddie.

Desfăcu o bere şi o puse lângă cealaltă.

Rydell se uită la japoneză. Nu se clintise.

— Tocmai am intrat de-afară, din ploaie, zise. Altceva nu-i trecu prin cap.

— Bună noapte pentru asta, spuse barmanul.

— Spune-mi, începu Rydell, doamna de colo…

— E dansatoarea lui Josie, îl lămuri barmanul. Uită-te. O face să danseze îndată, imediat ce vine un cântec care-i place.

— Josie?

Barmanul arătă cu mâna. Rydell se uită încotro arăta el. Văzu o femeie extrem de grasă într-un căruţ de invalid, cu părul de culoarea şi textura unui spălător de sârmă. Purta o salopetă cu platcă, din doc albastru şi o bluză de trening mărimea XXL, şi-şi ţinea amândouă mâinile ascunse în ceva care-i stătea în poală, ca un manşon din plastic cenuşiu, neted. Avea ochii închişi, chipul lipsit de expresie. N-ar fi putut spune cu siguranţă că nu dormea.

— Hologramă?

Japoneza nu se mişcase deloc. Rydell îşi amintea ce văzuse în noaptea aceea. Coroana cu coarne, argintată. Părul ei pubian, ras în formă de semn al exclamării. Aceasta nu avea aşa ceva, dar ea era. Era.

— Josie proiectează-ntruna, oftă barmanul, ca şi cum n-ar fi fost nimic de făcut.

— Din lucrul ăla pe care-l are în poală?

— Aia-i interfaţa, oftă barmanul. Proiectorul e, uite, acolo.

Arătă.

— Deasupra reclamei ăleia cu NEC.

Rydell văzu un mic dispozitiv negru prins deasupra reclamei aceleia vechi, luminoase. Arăta cam ca o cameră de luat vederi veche, optică. Nu ştia dacă NEC era bere sau altceva. Peretele era acoperit în întregime cu reclame, de diferite tipuri, iar acum recunoscu şi el câteva nume care făceau publicitate la vechi companii de echipamente electronice.

Se uită la dispozitivul din spatele femeii grase din căruciorul cu rotile şi se simţi trist. Şi supărat. Ca şi cum ar fi pierdut ceva.

— Nu-i ce credeam eu că e, zise pentru sine însuşi.

— Pe toţi îi păcăleşte, spuse barmanul.

Rydell se gândi la cineva stând afară, lângă drumul de coastă în aşteptarea maşinilor. Cum stătea şi el împreună cu prietenii lui, întinşi sub tufişurile de pe Jefferson Street şi aruncau conserve sub roţile maşinilor. Sunau ca şi cum ar fi căzut un capac de la roată. Îi vedeau pe oameni cum coborau şi se uitau, clătinau din cap. Aşadar, ceea ce văzuse nu fusese decât o versiune a acelui joc, cineva se jucase cu o jucărie scumpă.

— Rahat, zise şi-şi puse mintea în funcţiune, căutând-o pe Chevette Washington în mulţime.

Nu mai sesizase mirosul de bere sau fumul, acum, ci mai mult părul şi hainele ude şi corpurile. Şi iat-o, împreună cu cei doi prieteni ai ei, aplecată deasupra unei măsuţe rotunde dintr-un colţ. Gluga bluzei de trening era acum dată jos, arătându-i lui Rydell un craniu ras de câteva zile, cu un fel de liliac sau pasăre tatuată lateral, unde ar fi acoperit-o părul crescând. Era un tatuaj făcut de mână, nu din cele pe care ţi le făceau pe computer. Ţeastă-goală avea o faţă mică şi dură din profil, şi nu vorbea. Chevette Washington îi spunea ceva celuilalt şi nu arăta fericită.

Atunci se schimbă muzica, începând să bată tobele, de parcă ar fi fost milioane, aranjate cumva la rând în spatele pereţilor şi valuri sinistre de pârâituri se năpusteau, se retrăgeau, năvăleau iar, şi voci de femei ţipând ca păsările, nimic natural, vocile reverberându-se ca sirenele pe autostradă, iar tobele, când le ascultai, scoteau nişte răpăituri mărunte care deloc nu erau ca de tobe.

Japoneza – holograma, se atenţionă Rydell – îşi înălţă braţele şi începu să danseze, un fel de cercuri, cu picioarele târâite, sincronizată nu cu ritmul tobelor ci cu al valurilor de

pârâituri ce traversau înainte şi înapoi sunetul, iar când Rydell se gândi să se uite, văzu că ochii femeii grase erau larg deschişi, iar mâinile i se mişcau înăuntrul manşonului din plastic.

Nimeni din bar nu-i dădea nici o atenţie, numai Rydell şi femeia din cărucior. Rydell se sprijini de bar, uitându-se la hologramă şi întrebându-se ce să facă în continuare.

Pe lista cu priorităţi a lui Warbaby era trecut astfel: cel mai bine să aibă ochelarii şi fata, apoi cel mai bine erau ochelarii; numai fata era, clar, pe locul trei, dar era obligatoriu, dacă numai asta se putea.

Melodia lui Josie se depărtă pentru ultima oară, definitiv, iar dansul hologramei încetă. Se auziră câteva aplauze bete, de la vreo două mese. Josie dădu uşor din cap ca şi cum le-ar fi mulţumit.

Lucrul îngrozitor, se gândi Rydell, era că se afla acolo Josie, ţintuită în scaunul ăla, şi nu se prea pricepea cum să execute dansul ăla. Îi amintea de orbul din parcul din Knoxville, care stătea acolo toată ziua zdrăngănind dintr-o chitară National veche de când lumea. Era şi el acolo, orb, avea chitara aia veche, şi nu era în stare să scoată câteva acorduri prăpădite. Nu părea să fi făcut vreun progres, măcar. Nu părea correct.

Acum, cineva se ridică de la o masă alăturată celei la care stătea Chevette Washington. Rydell fu imediat acolo, luând cu el berea pe care o câştigase pentru că-l expediase pe Eddie Rahat. Tot nu era destul de aproape să poată auzi ce spuneau, dar putea încerca. Încercă să se gândească la diferite modalităţi de a începe o conversaţie, dar părea lipsit de perspective. Nu pentru că se vedea clar că nu era din partea locului, deoarece avea impresia că cei mai mulţi dintre cei aflaţi aici nu erau obişnuiţi ai casei, erau numai în trecere, intraţi din pricina ploii. Dar nu avea chiar nici o idee la ce slujea locul ăsta. Nu-şi putea da seama ce însemna „Dizidenţi cognitivi”, numele nu-i spunea inimic. Şi pe lângă asta, orice-ar fi discutat Chevette Washington cu tipul ei, părea că se cam încinseseră.

Tipul ei, se gândi. Ceva în limbajul-trupului ei zicea Prietenă Părăsită, iar ceva în strădania băiatului de a arăta cât de puţin îl interesa totul, sugera Fostă...

Toate astea dispărând fără urmă când toate conversaţiile muriră şi Rydell îşi ridică privirile din berea lui ca să-l vadă pe lt. Orlovsky, poliţistul cu înfăţişare de vampir, de la DPSF

Criminalistică, păşind înăuntru de pe scara în spirală, în impermeabilul lui londonez, cu o pălărie moale, cu boruri largi, care arăta ca şi cum i-ar fi fost turnată pe cap din plastic de culoarea pielii, şi cu ochelarii ăia înfiorători, cu jumătate de ramă. Orlovsky se oprise acolo, cu pârâiaşe de apă scurgându-i-se de pe poalele hainei înnegrite de ploaie şi făcând bălţi pe podea, descheindu-se cu o mână. Încă mai avea vesta cea neagră antiglonţ pe dedesubt, iar acum mâna i se odihnea pe mânerul neted, turnat, măsliniu deschis, al H & K-ului lui rabatabil. Rydell se uită după ecusonul atârnat de şnurul din nailon, dar nu-l văzu. Întregul bar îl privea pe Orlovsky.

Orlovsky se uită de jur împrejurul încăperii pe deasupra ochelarilor, fără grabă, administrându-le tuturor o doză bună de Ochi-de-Poliţist. Muzica, o chestie instrumentală cavernoasă, sinistră, care suna ca nişte bombe ricoşând cu reverberaţii, începu să creeze o altă atmosferă.

Rydell o văzu pe Josie, femeia din căruciorul pe rotile, uitându-se la rus cu o expresie pe care nu o putu descifra.

Localizând-o pe Chevette în colţul ei, Orlovsky se îndreptă către masa la care stătea, tot fără grabă, făcând ca restul încăperii să se comporte în acelaşi fel. Cu mâna tot pe armă.

Lui Rydell i se părea că rusul era gata să scoată arma şi să o împuşte. Sigur că aşa părea, dar care poliţist ar fi făcut asta?

Acum, Orlovsky se opri în faţa mesei lor, exact la distanţa potrivită, prea departe pentru ei ca să-l ajungă şi destul de departe să aibă loc să tragă afară arma aia mare, dacă trebuia.

Prietenul, Rydell fu cumva mulţumit să constate, părea gata să facă pe el. Ţeastă-goală arăta ca turnat din plastic, încremenit acolo, cu mâinile pe masă. Între mâinile lui, Rydell văzu un telefon de buzunar.

Orlovsky o blocă pe fată cu Privirea, la intensitate maximă, cu faţa ridată, cenuşie în lumina aceea, fără zâmbet. Înălţă cu o smucitură borul pălăriei lui din plastic, doar cu acea mică fracţiune precisă, şi zise:

— Scoală.

Rydell se uită la ea şi o văzu tremurând. Nu încăpea nici o îndoială că insul ei i se adresa, nu prietenilor ei. Prietenul arătând ca şi cum ar fi putut să leşine în orice moment, iar Ţeastă-goală făcând pe statuia.

Chevette Washington se ridică în picioare, tremurând, scăunelul rahitic răsturnându-se în spatele ei.

— Afară.

Borul pălăriei indică scările. Dosul păros al mâinii lui Orlovsky acoperea H & K-ul.

Rydell îşi auzi genunchii pocnindu-i din cauza tensiunii. Stătea aplecat înainte, strângând marginea mesei. Simţea bucăţile vechi de gumă uscată lipite dedesubt.

Luminile se stinseră.

Mult mai târziu, încercând să-i explice lui Sublett cum fusese când Josie îşi azvârlise holograma asupra lui Orlovsky, Rydell spuse că era ca efectul special de la sfârşitul filmului *Căutătorii Arcei Pierdute*, partea aia unde îngerii, sau ce erau, ies în trombă din cutie şi-i dau gata pe nazişti.

Totul însă se întâmplase brusc pentru Rydell. Când luminile se stinseseră, se stinsese totul, toate reclamele alea de pe perete, totul, iar Rydell aruncase într-o parte masa, fără să se mai gândească vreun pic, şi se repezise înspre locul în care stătuse ea. Şi mingea aia de lumină explodase, împrăştiindu-se, dintr-un punct de pe perete care trebuie să fi marcat partea de sus a reclamei NEC. Era de culoarea pielii hologramei, cam ca mierea sau ca fildeşul, străbătută de inimioare negre ca părul şi ca ochii ei, precum dezlănţuirea unui sistem-satelit pentru furtună. Împrejurul rusului, numai, o sferă de un metru în diametru în jurul capului şi umerilor lui, şi în timp ce se învârtea, ochii şi gura ei, deschisă într-un ţipăt mut, se deschideau şi se închideau supradimensionaţi. Fiecare ochi, pentru o fracţiune de secundă la dimensiunile sferei înseşi, şi dinţii albi şi mari, la rândul lor, fiecare lung cât un braţ de om.

Orlovsky o izbi scurt, şi asta îl împiedică, pentru o periodă extrem de scurtă de timp, să-şi scoată arma.

Dar fu şi destulă lumină pentru a-i permite lui Rydell să vadă ca să o înhaţe pe fată, nu pe Prieten. Pur şi simplu s-o ia pe sus, uitând tot ce fusese învăţat despre apropieri şi reţineri şi să fugă cât putu de repede, spre scări.

Orlovsky urlă ceva, dar trebuia să fi fost în ruseşte.

Unchiul lui, cel care plecase militar în Africa, obişnuia să spună că, dacă-i plăcea cum se mişcă un cur de femeie în mers, era pentru că arăta ca doi pui de pisică sălbatică în sacul unui

braconier. Şi asta fu expresia care-i răsări lui Rydell în minte când alerga în sus pe scări împingând-o pe Chevette Washington înaintea lui ca pe o legătură mare cu mezeluri. Dar nu avea nici o legătură cu sexul.

Pur şi simplu, avu noroc să nu-l lovească în ochi sau să-i rupă vreo coastă.

22. Ra-ba-da

ORICINE ar fi fost cel care o prinsese, ea continuă să azvârle cu picioarele şi cu pumnii în timp ce urcau scara. Dar o ţinuse atât de departe de el încât aproape îi căzu în cap.

Apoi se trezi sus pe platforma podului, în lumina aia, uitându-se la un automat din plastic, de culoarea unei arme de jucărie, din mâinile unui alt tip, din ăia urâţi, în pardesie lungi, acesta fără pălărie şi cu părul ud şi lucios pieptănat pe spate, lăsând liberă o faţă cu pielea prea întinsă.

— Acum dă-i drumul, cap-sec, zise cel cu arma.

Avea un accent scos dintr-un film vechi, cu monştri. Abia se ţinu pe picioare când cel care o ţinea îi dădu drumul.

— Cap-sec, zise pistolarul, ca şi cum ar fi spus Ap Se, încerci să mişti sau nu?

— War[47], zise cel care o înşfăcase, apoi se aplecă, tuşind. Baby[48], zise îndreptându-se, apoi tresări, apucându-se de coaste, privind-o. Isuse, fir-ar să fie, ai o lovitură de picior în tine.

Părea american, dar nu de pe Coasta de Vest. Cu o scurtă ieftină din nailon, cu o mânecă pe jumătate sfâşiată la umăr, cu umplutura de vată atârnându-i, scoasă.

— Dacă încerci să faci o mişcare...

Şi pistolul din plastic se îndreptă către figura tipului.

— War-baby, war-baby, zise tipul, sau ceva sunând cam aşa, war-baby m-a trimis să pun mâna pe ea. E în maşină, dincolo de capcanele pentru tancuri. Mă aşteaptă s-o duc.

— Arkady...

Era cel cu pălărie de plastic, urcând scările în spatele tipului care o înhăţase. Avea o pereche de ochelari pentru vedere de noapte, cu tubul ăla central, caraghios, împungându-i se sub

---

47 Război (engl.) (n. trad.).

48 Copil (engl.) (n. trad.).

borul pălăriei. Ţinea în mână ceva care semăna cu o cutie miniaturlă pentru aerosoli. Spuse ceva în limba aia. Rusă? Gesticulă cu tubuleţul, arătând apoi, în jos, pe scări.

— Folosiţi ardei iute într-un spaţiu închis, ca ăsta, zise cel care o prinsese, oamenii au să sufere. Iţi dă probleme permanente cu nasul.

Bărbatul cu faţa întinsă îl privi ca şi cum ar fi fost ceva ce ieşise târându-se de sub o piatră.

— Conduci, da? zise făcându-i semn celui cu pălărie să lase deoparte obiectul, orice ar fi fost.

— Am băut o cafea. Mă rog, tu ai băut ceai, Svobodov, bine?

Chevette surprinse privirea pe care i-o aruncă bărbatul cu faţa întinsă, ca şi cum ar fi fost nemulţumit că îi auzise ea numele. Vru să-i spună că auzise *Ra-ba-da*, aşa cum pronunţase tipul, aşa că nu putea fi chiar ăsta, nu?

— De ce-ai înhăţat-o? întrebă omul cu pielea întinsă, Ra-ba-da.

— Putea s-o şteargă pe întuneric, nu-i aşa? Nu ştiam că partenerul tău, aici de faţă, are vedere de noapte. În afară de asta, m-a trimis s-o prind. Nu mi-a zis despre voi. De fapt, zicea că voi nu veniţi pe-aici.

Cel cu pălăria era acum în spatele ei, sucindu-i mâna în sus.

— Lasă-mă-n pace...

— Hei, zise cel care o apucase, ca pentru a aranja lucrurile, oamenii ăştia sunt ofiţeri de *poliţie.* Criminalistică, DPSF, bine?

Ra-ba-da şuieră încet.

— *Cap*-sec.

— Poliţişti? întrebă ea.

— Sigur.

Ceea ce-i provocă o mică pufăitură de exasperare lui Ra-ba-da.

— Arkady, noi plecăm acum. Pubelele astea încearcă să mă spioneze de dedesubt...

Cel cu pălărie, scoţându-şi ochelarii pentru noapte şi jucând ca şi cum s-ar fi scăpat pe el.

— Hei, zise ea, cineva l-a *ucis* pe Sammy. Dacă sunteţi poliţişti, el la *ucis* pe Sammy Sal!

— Cine-i Sammy Sal? zise cel cu scurta sfâşiată.

— Eu *lucrez* cu el! La Allied. Sammy DuPree. Sammy. L-a împuşcat.

— Cine l-a împuşcat?

— Ry-dell. Taci naibii.

Taci, naibii.

— Ea ne zice că are-informaţii-privind-o-posibilă-omucidere şi tu-mi spui să tac?

— Da, eu îţi spun să taci *naibii*. War-baby. O să explice el.

Iar mâna ei, sucită în sus, să meargă cu ei.

23. Dus şi făcut

SVOBODOV insistase să-i pună şi lui cătuşe împreună cu Chevette Washington. Erau cătuşe Beretta, exact din cele pe care le avea şi el în patrulă, în Knoxville. Svobodov zicea că el şi Orlovsky trebuiau să aibă mâinile libere în cazul în care oamenii podului prindeau de veste că o ridicau pe fată.

Dar dacă o luau, cum se făcea că nu-i citiseră nici o Miranda[49] sau măcar să-i fi zis că e arestată? Rydell se hotărâse deja ca în cazul în care se ajungea la tribunal şi era chemat ca martor, nici vorbă să depună mărturie mincinoasă şi să spună că auzise vreo afurisită de iotă din Miranda. Ruşii ăştia erau cu totul pe dinafară, după cum vedea el, exact genul de ofiţeri pe care încercase din greu Academia să-l pregătească pe Rydell să nu fie.

Într-un fel, totuşi, ei erau imaginea a ceea ce o mulţime de oameni se aşteptau, mai mult sau mai puţin conştient, să fie şi să facă poliţiştii, şi asta spusese lectorul de la Academie, era din cauza Mitologiei. Ca cea care se numea Sindromul Părintelui Mulcahy, în situaţiile de deţinere de ostatici. Când cineva lua un ostatic, iar poliţiştii încercau să se hotărască ce să facă. Văzuseră cu toţii cândva filmul acela despre Părintele Mulcahy, aşa că-şi zisese câte unul, bun, m-am prins, iau un preot, îi iau pe părinţi tipului, îmi las arma jos şi intru acolo şi vorbesc cu el. Şi intra acolo şi se alegea cu curul ciuruit de toată frumuseţea. Pentru că uita, şi-şi îngăduia să creadă că filmul era aşa cum o făceai de-adevăratelea. Şi putea să fie tocmai pe dos, aşa că, treptat *ajungeai* cum vedeai prin filme sau la televizor că erau poliţiştii. Toţi fuseseră avertizaţi în legătură cu asta. Dar asupra

[49] Drepturile arestatului (n. trad.).

unor oameni ca Orlovsky şi Svobodov, oameni care veneau aici din alte ţări, poate că asupra lor lucrau mai puternic lucrurile astea, mediatizate aşa. Uită-te cum se îmbrăcau, de pildă.

Omule, trebuia să-şi facă un duş. Un duş fierbinte. Avea să stea sub el până când n-avea să mai suporte sau până când avea să se sfârşească apa caldă. Apoi avea să iasă şi să se frece bine cu prosopul şi să-şi pună altceva pe el, haine *complet* uscate, în camera aia de hotel, care-o fi aia, pe care i-o pregătise Warbaby. Avea să trimită jos, pentru două sandvişuri mari şi o frapieră cu vreo patru-cinci sticle cu gâtul lung, de bere mexicană, din care beau ei în L.A., şi-o să stea cu telecomanda în mână, să se uite la televizor. Poate să vadă *Cops in Trouble*. Poate chiar c-o să-l sune pe Sublett, la naiba, să-i zică despre timpul ăsta căcăcios petrecut în California de Nord. Sublett lucra mereu de noapte, din cauză că era sensibil la lumină, aşa că dacă se întâmpla să fie noaptea lui liberă, avea să fie treaz, uitându-se la filme.

— Vezi pe unde calci...

Smucindu-i mâna cu cătuşa atât de puternic încât aproape căzu. Fusese cât pe ce să o ia printr-o parte a unui stâlp, iar ea prin cealaltă.

— Hei. 'M pare rău.

Ea nu-l privi. Dar Rydell nu o putea vedea aşezându-se pe pieptul unui tip cu un brici în mână şi smulgându-i limba. Ei, avea ea, e drept, cuţitul ăla ceramic, când o scotocise Svobodov, plus un telefon de buzunar şi afurisiţii de ochelari după care umbla loată lumea. Ăia arătau ca ai lui Warbaby şi aveau şi toc. Ruşii erau cu adevărat fericiţi pentru asta, iar acum ochelarii erau puşi bine, în siguranţă în buzunarul interior al vestei antiglonţ a lui Svobodov.

Nu prea era *speriată* în adevăratul sens al cuvântului, ceva îi spunea lui. Nu emana izul ăla de transpiraţie de frică, pe care înveţi să-l recunoşti după vreo trei zile de meserie. Era ca frica *victimei*, ceea ce avea ea, deşi recunoscuse făţiş în faţa lui Orlovsky că furase ochelarii. Zicea c-o făcuse la o petrecere în hotelul ăla seara trecută. Dar nici unul dintre ruşi nu suflase un cuvânt despre vreun omor cu măcelăreală sau despre vreun Blix, sau cum s-o fi numit victima. Sau despre furt. Iar ea zisese despre careva care-l ucisese pe Sammy, cine-o mai fi fost şi Sammy.

Poate că Sammy era neamţul. Dar ruşii o lăsaseră moale şi îi închiseseră gura şi lui Rydell, iar acum ea nu mai voia să zică nimic, în afară de a-l ocărî când începea el să doarmă de-a-npicioarelea.

Locul începea să-şi cam revină la viaţă, acum, când furtuna se liniştise, dar Dumnezeu ştie cât era de dimineaţă şi nu erau prea mulţi oamenii care deja voiau să vadă stricăciunile produse. Lumini se tot aprindeau, pe ici pe colo, şi erau câţiva care măturau apa de pe platforme şi de pe lucruri, câţiva beţivi şi tipul care părea drogat, vorbind de unul singur cu o sută la oră, care se tot ţinea după ei, până când Svobodov îşi scoase H & K-ul, se răsuci şi-i zise că-l face piftie să-l dea la pisici dacă nu-şi plimbă curul drogat până în Oakland încă de ieri, cap-sec, iar tipul o făcu, natural, cu ochii gata să-i sară din cap, iar Orlovsky râdea de el.

Ajunseră la ceva mai multă lumină, cam pe unde lui Rydell îi căzuseră prima oară ochii pe Chevette Washington. Uitându-se în jos, să vadă pe unde calcă, Rydell văzu că ea purta ghete negre SWAT, exact ca ale lui. Tălpi Lexan.

— Hei, zise el, bune încălţări.

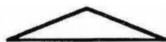
Iar ea îl privi de parcă era nebun şi el văzu că-i curgeau lacrimi pe obraz. Iar Svobodov înfipse, dur, gura ţevii H & K-ului în încheietura fălcii lui Rydell, exact în faţa urechii lui drepte şi zise:

— Cap*-sec.* Nu *vorbi* cu ea.

Rydell se uită la Svobodov pieziş, în lungul ţevii armei. Aşteptă până ce crezu că era prudent să zică okay.

După care, nu mai încercă să-i spună nimic şi nici măcar să se mai uite la ea. Când crezu că se poate, se uită la Svobodov. Când au să-i scoată cătuşa asta, s-ar putea să dea de pământ cu ticălosul ăsta.

Dar imediat după ce rusul îşi retrase arma de la urechea lui, Rydell înregistrase ceva în spatele lui. Nu mare lucru, dar mai târziu i se aprinse beculeţul: ursul ăla pletos, clipind la ei, cum stătea în lumina din cadrul uşii ăleia, ce părea a nu fi mai lată de treizeci de centimetri.

Rydell nu avea nimic anume împotriva negrilor sau a imigranţilor de vreun fel, ca multă lume. De fapt, ăsta fusese unul dintre lucrurile care-l ajutaseră să intre la Academie, pentru

că nu avusese note prea mari în liceu. Îi făcuseră toate testele alea şi hotărâseră că nu era rasist. Nici nu era, dar nu pentru că se gândea la asta, anume. Pur şi simplu nu vedea de ce. Dădeai de o grămadă de necazuri, dacă erai astfel, aşa că de ce să fii? Nimeni nu se mai putea întoarce să trăiască acolo unde trăiseră înainte, nu-i aşa, iar dacă o făceau (i se părea lui, vag) n-ar mai fi fost nici grătar mongol şi poate că am asculta cu toţii Penticostal Metal şi, oricum, Preşedinta era negresă.

Trebuia totuşi să recunoască, mergând alături de Chevette Washington printre blocurile alea de beton contra tancurilor, cu încheieturile încătuşate sucindu-li-se la acel stupid unison, ca de dans de serată licealǎ, că în mod normal simţea că unii negri imigranţi, câţiva anume, cam profitau de amabilitatea lui. Melancolia de predicator TV a lui Warbaby îl cam călca pe nervi; se gândi că Freddie era cum ar fi spus tatăl lui, o jigodie şmecherită; Svobodov şi Orlovsky, ei trebuiau să fie ceea ce unchiul lui, cel care se înrolase în armată, înţelegea prin porci din piatră.

Si uite-l pe Freddie, proptit în bara de protecţie din faţa Patriot-ului, dând din cap în ritmul vreunui cântec pe care-l asculta în căşti, ale cărui versuri sau ce-or fi fost, rulau pe ramele adidaşilor lui, însufleţite de LED-uri roşii. Trebuia să fi stat în maşină cât plouase, deoarece cămaşa cu imprimeuri cu pistoale şi pantalonii lui scurţi, cei mari, nu erau nici măcar umeziţi.

Şi Warbaby, în pardesiul lui lung, matlasat, cu pălăria lăsată peste ochelarii LV. Arăta ca un frigider, dacă frigiderul s-ar fi putut sprijini într-un baston.

Şi tancheta cenuşie a ruşilor, fără însemne, trasă bot în bot cu Patriot-ul, cu pneuri blindate şi cu grilajul ăla de grafit pentru vânătoarea de rinoceri, care ţipa Maşină de Poliţie la oricine privea. Şi într-adevăr erau câţiva care o priveau, observă Rydell, o mică mulţime de oameni ai podului, cocoţaţi pe dalele din beton sau zgâindu-se de prin dughenele din şipci. Copii mici, două femei părând a fi mexicane, cu plase pentru păr ca cele folosite la gătit, câţiva băieţi rufoşi, în haine de lucru murdare, sprijiniţi în lopeţi şi târnuri de nuiele. Uitându-se numai, cu feţele grijuliu neutre, aşa cum arată feţele oamenilor când văd poliţişti la treabă şi sunt curioşi.

Şi cineva în maşina ruşilor, ghemuit, cu genunchii ridicaţi, pe locul de lângă şofer.

Ruşii escortându-i îndeaproape, de fiecare parte a lui Rydell şi a fetei, împingându-i în lături. Rydell îi simţea reacţionând la prezenţa mulţimii. N-ar fi trebuit să-şi lase maşina acolo.

Svobodov, foarte aproape, avea un fel de scârtâit în mers, iar asta era armura de sub cămaşă, pe care Rydell o remarcase mai înainte, în ospătăria aia unsuroasă. Svobodov fuma una dintre ţigările lui Marlboro, scoţând nori de fum albastru. Ţinea arma la vedere, acum.

Şi exact în faţa lui Warbaby, Freddie, luminând întreaga scenă cu un zâmbet larg, care lui Rydell îi trezi cheful de a-i da un piciof, Warbaby, însă, arătând mai trist ca niciodată.

— Să-mi scoată porcăria asta, îi zise Rydell lui Warbaby ridicându-şi încheietura şi trăgându-i-o pe a Chevettei Washington în sus în acelaşi timp.

Mulţimea văzu atunci cătuşele; fu un val de reacţie, voci.

Warbaby se uită la Svobodov.

— Îi ai?

— Aici.

Svobodov atinse partea din faţă a impermeabilului londonez.

Warbaby dădu din cap, se uită la Chevette Washington, apoi la Rydell.

— Bine, atunci.

Către Orlovsky:

— Scoate cătuşele.

Orlovsky luă încheietura lui Rydell şi strecură o fâşie magnetică în deschizătura cătuşelor.

— Urcă în maşină, îi spuse Warbaby lui Rydell.

— Nu i-au citit nici o Miranda, zise Rydell.

— Urcă-n maşină. Tu conduci, îţi aminteşti?

— E arestată, domnule Warbaby?

Freddie chicoti.

Chevette Washington îi întindea lui Orlovsky încheietura, el însă, punea fâşia magnetică la loc.

— Rydell, zise Warbaby, urcă în maşină, acum. Noi ne-am îndeplinit rolul aici.

Uşa din dreapta maşinii cenuşii se deschise şi îşi făcu apariţia un bărbat. Cizme negre de cowboy şi impermeabil

negru. Păr nisipiu, nu prea lung. Avea cute lungi, adânci, în lungul obrajilor ca şi cum i le-ar fi sculptat cineva acolo. Ochi spălăciţi. Zâmbi, lăsând să se vadă două treimi gumă de mestecat şi o treime dinţi, cu aur la colţuri.

— El e, zise Chevette Washington, cu o voce răguşită, el l-a ucis pe Sammy Sal.

Şi atunci când pletosul, cel cu cămaşa murdară, cel pe care Rydell îl observase pe pod, repezi cadrul de bicicletă în spinarea lui Svobodov. Nu o bicicletă obişnuită, de altfel, ci una veche şi mare, cu frâne laterale, ruginite, cu un coş greu din oţel sudat în faţa ghidonului. Bicicleta şi coşul cântăreau probabil cincizeci de kilograme împreună şi trebuia să mai fi avut încă cincizeci de kilograme şi fierul vechi înghesuit în coş, când Svobodov fu ţintuit. Îl puse cu faţa în jos peste capota Patriot-ului, iar Freddie sări ca o pisică speriată.

Pletosul ateriză peste Svobodov şi peste fiarele alea vechi precum un urs turbat, îl înhăţă de urechi şi începu să-l izbească cu faţa de capotă. Orlovsky încerca să-şi scoată H & K-ul şi Rydell o văzu pe Chevette Washington aplecându-se, trăgând ceva din carâmbul unei ghete SWAT. Îl izbi pe Orlovsky în spate. Părea o şurubelniţă. Lovi armura pe care o purta el, dar, oricum, îl dezechilibră în momentul când apăsă pe trăgaci.

Nimic pe lume nu se asemuia cu sunetul muniţiei fără cartuş, în foc automat, trasă dintr-o armă cu pat rabatabil. Nu suna ca un automat, era ceva care-ţi spărgea urechile, un fel de acces de tuse, prelungit.

Prima rafală nu păru să lovească ceva, dar cu Chevette Washington agăţată de braţul lui, Orlovsky încercă să îndrepte arma către ea. A doua rafală se duse în direcţia mulţimii. Oameni ţipând, înşfăcând copiii.

Warbaby stătea cu gura căscată, ca şi cum nu-i venea să creadă.

Rydell se afla în spatele lui Orlovsky când acesta încercă să ridice iar arma şi, ei bine, fu iar unul dintre momentele acelea.

Îl izbi pe rus cu piciorul lateral, cam la trei degete sub încheietura genunchiului, în spate, cea de-a treia rafală ţâşnind aproape drept în sus, în timp ce Orlovsky se prăbuşea.

Freddie încercă să o apuce pe Chevette Washington, dar abia atunci putu să vadă şurubelniţa şi abia reuşi să ridice cu

ambele mâini laptop-ul. Şurubelniţa trecu prin el. Freddie ţipă şi-l lăsă să cadă.

Rydell înhăţă cătuşa liberă, cea care fusese prinsă în jurul încheieturii lui şi trase de ea.

Deschise uşa din dreapta Patriot-ului şi o trase pe fată după el, înăuntru. Aşezându-se la volan, avu un prim-plan cu pletoiul izbind faţa însângerată a lui Svobodov în capotă, toate bucăţile alea de fier vechi, ruginit, săltând de fiecare dată.

Cheia. Aprindere.

Rydell văzu telefonul Chevettei Washington şi cutia cu ochelarii LV căzând din buzunarul vestei antiglonţ a lui Svobodov. Coborî geamul şi întinse mâna după ele. Careva îl împuşcă pe pletosul de deasupra lui Svobodov, poc, poc, poc, iar Rydell, dând greoi înapoi, îl văzu pe omul din maşina poliţiştilor rotindu-se, cu un pistol mic, ţinut cu ambele mâini. Exact cum te învăţau la SAAF. Patriot-ul izbi cu spatele în ceva şi Svobodov căzu de pe capotă într-un nor de lanţuri ruginite şi bucăţi ciudate de conducte. Chevette Washington încerca să iasă pe uşa din dreapta, aşa că Rydell trebui să se agaţe de cătuşă şi să învârtă volanul cu o singură mână, o lăsă cât să pornească înainte, apoi o înşfăcă iar.

Uşa din dreapta se izbi închizându-se când el o luă drept spre omul cu zâmbetul lătăreţ, care poate că mai trase încă o dată înainte de a trebui să se ferească iute din drum. Patriot-ul derapă cu spatele într-o băltoacă cu apă de vreo câteva degete şi abia reuşi să evite spatele unei maşini mari de gunoi, trasă lângă o clădire din apropiere.

Prinse în oglinda retrovizoare o imagine de nebunie, prin geamul din spate: podul înălţându-se ca înfăşurat în lungi alge marine, cu cerul începând să se lumineze dincolo de el, iar Warbaby făcând un pas ţeapăn, încă unul, înălţând bastonul, drept din umăr, îndreptându-l către Patriot ca şi cum ar fi fost o baghetă vrăjită.

Apoi, ceea ce ieşi din capătul bastonului lui Warbaby ricoşă din geamul din spate al Patriot-ului şi Rydell făcu la dreapta atât de strâns încât fu cât pe ce să se răstoarne.

— Isuse, zise Chevette Washington ca prin vis, *ce faci*?

El nu ştia, dar nu tocmai se dusese şi-o făcuse?

24. Cântecul pilonului central

CÂND SE STINSE LUMINA, Yamazaki bâjbâi prin întuneric după geantă. Găsindu-şi-o, pipăi în ea după lanternă.

În raza albă, Skinner dormea cu gura deschisă, învelit cu nişte pături şi un sac de dormit zdrenţuit.

Yamazaki căută pe cele câteva rafturi de deasupra mesei înguste din perete: borcanele de mirodenii, vase identice conţinând şuruburi de oţel, un telefon vechi din bachelită, cu disc, care-i aminti de originea verbului „a forma” numere de telefon, role de benzi adezive de o mulţime de tipuri şi culori, bobine de sârmă groasă de cupru, piese din ceea ce el luă drept un dispozitiv de desalinizat apa şi, în sfârşit, o legătură de mucuri de lumânări prăfuite, legate cu un elastic din cauciuc roşu. Le alese pe cele mai lungi dintre ele, iar lângă aragazul verde de campanie găsi o brichetă. Aşeză o lumânare în picioare, pe o farfurie albă şi o aprinse. Flacăra pâlpâi şi se stinse.

Cu lanterna în mână, se duse la fereastră şi o strânse mai bine în cadrul ei adânc, circular.

Acum, lumânarea rămase aprinsă, deşi flacăra juca şi unduia după o schemă pe care nu spera să reuşească să o înţeleagă vreodată. Revenind la fereastră, se uită afară. Podul, în întuneric, era invizibil. Ploaia bătea aproape orizontal în fereastră, stropi mărunţi izbindu-l în faţă, pătrunşi prin crăpăturile din sticlă şi segmentele corodate ale plumbului în care erau prinse cioburile de geam.

Îi trecu prin minte că poate camera lui Skinner fusese făcută şi funcţiona ca o cameră obscură. Dacă ochiurile de sticlă din mijloc ale ferestrei rotunde de biserică erau scoase, iar celelalte ochiuri astupate, s-ar fi obţinut o imagine inversă pe peretele opus.

Yamazaki ştia că pilonul central, de ancorare, al podului fusese cândva desemnat drept cea mai mare cameră obscură din lume. În interiorul negru ca smoala a structurii, lumina care pătrundea printr-o singură găurică proiectase o imagine răsturnată uriaşă a platformei inferioare, a turnului celui mai apropiat şi a împrejurimilor golfului. Acum, inima pilonului adăpostea un număr necunoscut de locuitori dintre cei mai secretoşi ai podului şi Skinner îl sfătuise să nu încerce să se ducă acolo.

— Nu-s ca mansonii ăia din tufişurile de pe Treasure, Scooter, dar oricum nu trebuie să-i deranjezi. Oameni okay, dar pur şi simplu nu le place să-şi bage nimeni nasul, înţelegi ce vreau să spun?

Yamazaki se duse la uşoara curbă făcută de cablu, care întrerupea podeaua încăperii. Doar un oval era vizibil din el, ca o schemă matematică abia străpungând o suprafaţă topologică într-o reprezentare pe computer. Se aplecă să atingă segmentul vizibil lustruit de alte mâini. Fiecare dintre cele treizeci şi şapte de cabluri conţinând patru sute şaptezeci şi două de fire rezistase şi rezista acum unei forţe de câteva milioane de kilograme. Yamazaki simţi ceva, un mesaj al unui vast, nelămurit moment, un tremur urcând prin neteda şi vechea cocoaşă dorsală. Furtuna, desigur; podul avea o mobilitate considerabilă; marii dinţi din oţel ai piloanelor erau înfipţi în roca de sub mâlul Golfului, rocă ce abia dacă se clintise chiar şi în timpul lui Little Grande.

Godzilla. Yamazaki se cutremură, amintindu-şi imagini de televiziune cu prăbuşirea Tokio-ului. Se afla la Paris, cu părinţii. Acum, un nou oraş se înălţa acolo, cu clădiri crescute, literal etaj după etaj.

Lumina lumânării îi descoperi micul televizor al lui Skinner, uitat pe podea. Punându-l pe masă, se aşeză pe un scaun şi-l examină. Nu era nici o stricăciune vizibilă la ecran. Doar că ieşise din cadrul lui, pe o mică porţiune a unei bentiţe multicolore. Îndesă bentiţa sub marginea cadrului şi apăsă cu degetele mari de ambele părţi ale ecranului. Se fixă înapoi la locul lui cu un pocnet uşor, dar oare mai funcţiona? Se aplecă să-i vadă micile comenzi. ON[50].

Diagonalele galben-roşii se alergară unele pe altele pe ecran, apoi pieriră lăsând să se vadă o imagine fluă, cu rigla NHK în colţul din stânga, jos. „... aparent moştenitor al averii făcute din public relation şi publicitate a lui Howard Levine, a părăsit San Francisco în această după-amiază după o şedere care a prilejuit multe bârfe, refuzând să facă vreun comentariu cu privire la scopul vizitei sale”. O figură lungă, de cal, totuşi arătoasă deasupra unui guler ridicat de pardesiu. Un zâmbet larg, alb. „Însoţindu-l”,plan semidepărtat pe un coridor al aeroportului, subţirica, bruneta femeie înfăşurată în ceva luxos

[50] Deschis (engl.) (n. trad.).

şi negru, cu argintiu sclipind la tocurile cizmelor ei lucioase, „era Maria Paz, personalitatea padaniană a presei, fiica regizorului de film Carlo Paz...” Femeia, care părea nefericită, dispăru, locul fiindu-i luat de secvenţe din Noua Zeelandă, unde forţele japoneze de menţinere a păcii înaintau în vehicule blindate pe un aeroport din provincie. „... pierderi atribuite Frontului, ilegal, de Eliberare a Insulei Sudice, din Wellington...”. Yamazaki încercă să schimbe canalul, dar ecranul începu iar să-şi pâlpâie liniile galben-purpurii, apoi prezentă un portret al lui Shapely. Un documentar BBC. Calm, serios, uşor hipnotic. După nici două încercări nereuşite de a prinde un alt canal, Yamazaki îl lăsă pe crainicul englez să acopere vântul, geamătul cablurilor, scârţâitul pereţilor din placaj. Îşi concentră atenţia asupra poveştii cunoscute, cu sfârşit stabilit, liniştitor – fie şi numai în certitudinea lui.

James Delmore atrăsese atenţia industriei SIDA în primele luni ale noului secol. Avea treizeci şi unu de ani, era prostituat şi era HIV-pozitiv de doisprezece ani. La momentul „descoperirii” lui de către dr. Kim-Kutnik din Atlanta, Georgia, Shapely împlinea o pedeapsă de două sute douăzeci de zile de închisoare pentru acostare. (Statutul lui de HIV-pozitiv, care ar fi trebuit să-i garanteze în mod automat o pedeapsă mai serioasă, fusese, după cum părea, „scurt-circuitată”.) Kutnik, cercetătoare în cadrul Grupului Sharman, o filială americană a Shibata Pharmaceuticais, tria date medicale, obţinute în închisori, în căutarea de indivizi care fuseseră HIV-pozitiv timp de zece ani sau mai mulţi şi aveau intact (sau, ca în cazul lui Shapely, mai mare) numărul de celule T.

Una dintre iniţiativele de cercetare ale Grupului Sharman se concentrase asupra posibilităţii de izolare a unor mutanţi ai virusului HIV. Susţinând că viruşii se supun legilor selecţiei naturale, câţiva biologi ai Grupului Sharman propuseseră ideea că virusul HIV, în forma lui, atunci curentă, genetică era deosebit de mortal. Datorită proliferării necontrolate, susţinea echipa Sharman, un virus 100% mortal trebuia să conducă în cele din urmă la moartea organismului gazdă. (Alţi cercetători Sharman se opuneau considerând că perioada lungă de incubaţie contribuia la supravieţuirea populaţiei gazdă.) După cum aveau grijă să clarifice scenariştii BBC, ideea de a localiza varietăţi nonpatogenice de HIV cu scopul de a copleşi şi

neutraliza varietăţile mortale fusese avansată cu aproape zece ani înainte, deşi implicaţiile „etice” ale experienţei cu subiecţi umani împiedicase continuarea cercetărilor. Principala observaţie a cercetătorilor Sharman data din perioada acestei lucrări anterioare: viruşii voiau să supravieţuiască şi nu o puteau face dacă-şi ucideau gazda. Echipa Sharman, din care făcea parte dr. Kutnik, voia să injecteze pacienţii HIV-pozitivi cu sânge extras de la indivizi pe care ei îi considerau infectaţi cu varietatea nonpatogenică a virusului. Era posibil, credeau ei, ca varietatea nonpatogenică să fie mai puternică decât varietatea mortală. Kim Kutnik era unul dintre cei şapte cercetători însărcinaţi să găsească indivizi HIV-pozitivi care ar fi putut adăposti varietatea nonpatogenică. Alesese să-şi înceapă cercetările într-un sector de date privitoare la pensionarii curenţi ai închisorilor de stat care erau (a) aparent sănătoşi şi (b) testaţi ca HIV-pozitivi cel puţin de zece ani. Cercetarea ei iniţială pusese în evidenţă şaizeci şi şase de posibilităţi – printre care şi J.D. Shapely.

Yamazaki urmări cum Kutnik, jucată de o tânără actriţă englezoaică, îşi amintea, pe o terasă acoperită din Rio, prima ei întâlnire cu Shapely. „Fusesem surprinsă de faptul că numărătoarea celulelor lui tip T din acea zi indica o cifră mai mare de 1200, iar răspunsurile lui la chestionar păreau să indice că «actul sexual ; sigur», cum îl consideram noi atunci, era, ei bine, nu tocmai o prioritate pentru el. Era un caracter foarte deschis, exteriorizat, într-adevăr foarte *inocent*, şi când l-am întrebat, acolo, în vorbitorul închisorii, despre sexul oral, pur şi simplu s-a înroşit. Apoi a râs şi mi-a spus, mă rog, mi-a spus, că el «sugea pixul ca şi cum ar fi fost pe cale să dispară...»„ Actriţa-Kutnik părea că era ea însăşi pe punctul de a roşi. „Desigur, zise ea, la momentul respectiv noi nu înţelegeam cu adevărat vectorii de infecţie exacţi ai bolii, pentru că, oricât de grotesc ar părea acum, nu se făcuseră deloc cercetări cu privire la modurile precise de transmitere...”

Yamazaki stinse televizorul. Dr. Kutnik îi aranjase lui Shapely ieşirea din închisoare ca voluntar pentru cercetările asupra SIDA conform legii federale. Proiectul Grupului Sharman era împiedicat de creştinii fundamentalişti care obiectau cu privire la injectarea de sânge „pângărit-HIV” pacienţilor bolnavi de SIDA. Pe măsură ce proiectul se împotmolea, Kutnik

descoperea date clinice care sugerau că actul sexual neprotejat cu Shapely anula simptomele multora dintre pacienţii ei. Urmase demisia impulsivă a dr. Kutnik, zborul în Brazilia cu nedumeritul Shapely, generoasa vărsare de fonduri împotriva unei ameninţătoare perspective a războiului civil şi ceea ce se putea descrie doar ca un extrem de pragmatic climat pentru cercetare.

Dar era o poveste atât de idioată.

Mai bine era să stai aici la lumina lumânării, cu coatele pe marginea mesei lui Skinner, ascultând la cântecul pilonului central.

25. Fără ieşire

EL SPUNEA ÎNTRUNA că era din Tennessee şi că nu-i *trebuia* rahatul ăla. Ea se tot gândea că avea să moară, după cum conducea el, sau, oricum, poliţiştii ăia erau pe urmele lor, sau cel care-l împuşcase pe Sammy. Ea tot nu ştia ce se întâmplase, şi nu cumva Nigel fusese cel care se înfipsese în faţă-întinsă ăla?

El însă o făcuse la dreapta din Bryant, aşa că ea îi zise să facă la stânga pe Folsom, pentru că, dacă veneau frecangiii, credea ea că Haight era cel mai bun loc unde s-ar fi putut pierde, şi asta era în mod hotărât ceea ce voia ea să facă, cu prima ocazie. Iar Fordul ăsta era exact la fel cu cel pe care-l conducea domnul Matthews, administratorul de la Beaverton. Iar ea încercase să înjunghie pe cineva cu o şurubelniţă. Nu mai făcuse asa ceva în viata ei. Şi mai distrusese şi computerul tipului ăluia negru, cel cu tunsoarea. Şi mai avea şi brăţara aia la încheietura mâinii stângi, cu jumătatea cealaltă bălăbănind, ţinându-se în trei zale de lanţ...

El se întinse şi puse mâna pe cătuşa liberă. Făcu ceva cu ea fără să-şi ia ochii de la drum. Apoi o lăsă. Acum era încuiată.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să nu te agăţi de ceva, să te trezeşti prinsă de vreo clanţă sau de vreun semn de circulaţie...

— Dă-mi-o jos.

— N-am cheile.

Ea i-o zdrăngăni.

— Dă-o jos.

— Prinde-o sus, sub mâneca scurtei. Astea-s cătuşe Beretta. Cu adevărat bune.

Părea destul de fericit să aibă despre ce vorbi, iar felul de a conduce i se mai domolise. Ochi căprui. Nu bătrân; douăzeci şi ceva, poate. Haine ieftine, gen talcioc, ude fleaşcă. Păr castaniu deschis, tuns scurt, dar nu prea scurt. Îi urmări un muşchi al maxilarului, care i se încorda, ca şi cum ar fi mestecat gumă, dar nu mesteca.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— Să mor dacă ştiu, zise el, forţând puţin motorul. Tu ai zis „stânga”...

— Cine esti?

El îi aruncă o privire.

— Rydell. Berry Rydell.

— Barry?

— Berry. Ca în „căpşuni”[51]. Hei, dar asta-i *ditamai* strada, lumini şi tot restul...

— Aşa-i.

— Deci pe unde s-o...

— Dreapta!

— Okay, zise el şi coti. De ce?

— Haight. Multă lume până târziu, poliţiştilor nu le place să meargă acolo...

— Scăpăm de maşina asta acolo?

— Întoarce-te cu spatele două secunde, dusă-i.

— Au ATM[52]-uri?

— O-ho.

— Ei, uite unu'...

Sus, peste o bordură, bucăţi de geam securizat sfărâmat căzând din cadrul ferestrei din spate. Ea nici măcar nu observase.

El pescui din buzunarul de la spate un portmoneu care părea ud fleaşcă şi începu să scoată din el cartele. Trei.

— Trebuie să încerc să fac rost de ceva bani gheaţă, zise.

Se uită la ea.

— Dacă vrei să sari din maşină şi să fugi, ridică din umeri, n-ai decât.

---

[51] În engleză, strawberry (n. trad.).

[52] Automate pentru transformarea în lichidităţi a cărţilor de credit (n. trad).

Apoi băgă mâna în buzunarul scurtei şi scoase afară ochelarii şi telefonul lui Codes, pe care îl umflase ea când se stinseseră luminile la Dizidenţi. Pentru că ştia de la Lowell că cine e la ananghie are nevoie de telefon mai mult decât orice, de cele mai multe ori. Îi aruncă în poală ochelarii frecangiului şi telefonul.

— Ale tale.

Apoi coborî, se duse la ATM şi începu să-şi introducă pe rând cartelele. Ea stătu şi se uită la automat, cum ieşi din blindaj, aşa cum făceau ele, sfios şi prudent, şi camerele venind şi ele, să supravegheze tranzacţia. El stătea acolo, bătând cu degetele în margine, cu gura ca şi cum ar fi fluierat, dar fără să scoată nici un sunet. Ea se uită în jos, la casetă şi la telefon şi se întrebă de ce nu sărea afară, să fugă, cum zicea el.

În cele din urmă, el veni înapoi, numărând un teanc de banknote, îl îndesă în buzunarul din faţă al jeanşilor şi urcă. Lăsă prima cartelă la fereastra ATM-ului, care se retrăgea în carapacea lui ca un crab.

— N-am idee cum au anulat-o pe aia aşa repede, după ce-ai băgat chestia aia în laptop-ul lui Freddie.

Aruncă încă una. Apoi pe ultima. Căzură în faţa ATM-ului, cu micile lor holograme pâlpâind în luminile de halogen ale maşinii în timp ce oblonul lui cobora pe rotile.

— O să le ia careva, zise ea.

— Sper, spuse el, sper să le ia şi să se ducă la Mars.

Apoi făcu ceva anapoda cu tracţiunea pe toate patru roţile şi Fordul săltă parcă în sus şi înapoi, în stradă, o altă maşină ştergându-i aproape, în scrâşnete de frâne şi tămbălău de claxoane, cu gura şoferului un O negru şi cu replica ei, care tot mai era mesager şi căreia-i plăcuse. Întotdeauna îi tăiau drumul.

— Rahat, făcu el, rotind în toate părţile schimbătorul de viteze, până ce găsi ce-i trebuia şi o luară din loc.

Cătuşa o freca pe umflătura unde fusese viermele roşu.

— Esti politist?

— Nu.

— Pază, ca aia de la hotel?

— O-ho.

— Păi, zise ea, atunci ce?

Lumina semaforului alunecându-i peste figură. Părea că gândeşte la asta.

— O barcă pe apă. Fără vâsle.

26. Oameni coloraţi

PRIMUL LUCRU pe care-l văzu Rydell când coborî din Patriot, în aleea ce se făcea din Haight Street, fu un om cu un singur braţ şi cu un singur picior, pe un skateboard. Omul stătea pe placă întins pe burtă şi-şi făcea vânt cu o mişcare curioasă, ca o zvâcnitură, care-i amintea lui Rydell de picioarele unei broaşte prinse în cârlig. Avea braţul drept şi piciorul stâng, ceea ce măcar forma un fel de simetrie, dar nu avea labă la picior. Faţa, ca printr-o osmoză sinistră, era de culoarea betonului murdar, iar Kydell n-ar fi putut zice cărei rasă îi aparţinea. Părul, dacă avea, era acoperit de o căciulă împletită, iar restul trupului îi era protejat de o îmbrăcăminte neagră, aparent dintr-o singură bucată, cusută, de anvelopă groasă, de camion. Se uită în sus când trecu legănându-se pe lângă Rydell, prin băltoacele lăsate de ploaie, îndreptându-se către capătul străzii şi zise, sau Rydell crezu că zise:

— Vrei să *vorbeşti* cu mine? Vrei să *vorbeşti* cu mine; mai bine ţine-ţi *fleanca*...

Rydell se opri, legănând Samsonite-ul şi-l privi cum se duce.

Apoi ceva zornăi lângă el. Aplicaţiile metalice de pe scurta din piele a Chevettei Washington.

— Hai, zise ea, n-am de gând să mai pierd vremea pe-aici.

— Ai văzut? întrebă Rydell, arătând cu valiza.

— Dacă mai pierzi vremea pe-aici, ai să vezi şi altele mai rele, zise ea.

Rydell se uită înapoi, la Patriot. Îl încuiase şi lăsase cheile sub scaunul şoferului, pentru că nu voise să pară prea la îndemână, dar uitase de geamul din spate. Încă nu mai fusese în situaţia de a dori ca o maşină să fie furată.

— Eşti sigură c-o s-o ia careva? întrebă el.

— Dacă nu ieşim de-aici, ne iau şi pe noi cu ea.

Ea porni. Rydell o urmă. Erau fel de fel de semne pictate pe pereţii din cărămidă, mai sus decât se putea ajunge, dar nu semănau cu nici o limbă pe care s-o fi văzut el vreodată, poate numai cu stilul în care erau scrise înjurăturile în benzile desenate.

Abia dăduseră colţul, pe trotuar, când Rydell auzi motorul Patriot-ului. I se făcu pielea de găină, ca într-o poveste cu stafii, pentru că nu fusese absolut nimeni acolo, iar acum nu-l mai vedeai nicăieri pe omul cu skateboard-ul.

— Uită-te-n jos, zise Chevette Washington. Nu te uita când trec pe lângă noi, că ne omoară...

Rydell se concentră asupra vârfurilor SWAT-urilor lui negre.

— Umbli mult cu hoţi de maşini?

— Doar *mergi*. Nu vorbi. Nu te uita.

Auzi Patriot-ul ieşind de pe alee şi luând-o pe lângă ei, încet. Vârfurile ghetelor îi musteau de apă, scoţând mici plescăituri, la fiecare pas; dacă ultimul lucru pe care-l ştiai înainte de a muri era vreun asemenea disconfort patetic, cum ar fi să ai pantofi uzi fleaşcă şi ciorapi umezi şi nici măcar să nu apuci să te mai schimbi?

Rydell auzi Patriot-ul ţâşnind, şoferul luptându-se cu schema nefamiliară, americană, de schimbare a vitezelor. Dădu să se uite.

— Nu, zise ea.

— E prietenul tău sau ce?

— Piraţi de alee, asa le zice Lowell.

— Cine-i Lowell?

— L-ai văzut la Dizidenţi.

— Barul ăla?

— Nu-i bar. Răcoritoare.

— Serveşte alcool, zise Rydell.

— Răcoritoare. Unde-ţi mai pierzi şi tu vremea.

— Care „tu”? Lowell ăsta, el acolo-şi pierde vremea?

— Da.

— Şi tu?

— Nu, zise ea supărată.

— Ţi-e prieten, Lowell? Prietenul tău?

— Ziceai că nu eşti poliţist. Da *vorbeşti* de parcă-ai fi.

— Nu-s, zise el. Poţi să-i întrebi.

— Nu-i decât o cunoştinţă, zise ea.

— Splendid.

Ea se uită la Samsonite.

— Ai vreo armă, ceva, acolo?

— Ciorapi uscaţi. Chiloţi.

Ea se uită la el.

— Nu te cred.

— Nu-i nevoie, zise el. Doar mergem sau ştii încotro s-o luăm? Cum ar fi, să ieşim de pe strada asta?

— Vrem să ne uităm la nişte flaşuri, îi zise ea grasului.

Avea nişte obiecte trecute prin fiecare sfârc, arătând ca nişte broaşte yale. Îl cam trăgea în jos, iar Rydell pur şi simplu nu le putea privi. Avea pe el nişte pantaloni albi lăbărţaţi, cu turul atârnând cam pe unde ar fi trebuit să fie genunchii şi o vestuţă albastră din catifea, brodată toată cu auriu. Era mare şi moale şi gras şi acoperit cu tatuaje.

Unchiul lui Rydell, cel care se dusese în Africa cu armata şi nu se mai întorsese, avusese câteva tatuaje. Cel mai grozav îi era de-a curmezişul spatelui, un dragon încolăcit, cu coarne şi un fel de zâmbet nătăfleţ. Îl făcuse în Koreea, în opt culori, şi fusese executat în întregime cu computerul. Îi povestise lui Rydell cum îi topografiase computerul spinarea şi-i arătase exact cum urma să se vadă când avea să fie gata. Apoi trebuise să se întindă pe o masă, în timp ce robotul îi punea tatuajul. Rydell îşi imaginase un robot cam ca un aspirator, dar cu braţe rotitoare cromate, cu ace în capăt. Unchiul lui îi spusese însă că semăna mai mult cu o imprimantă matriceală cu ace, şi că trebuise să treacă de opt ori, câte o dată pentru fiecare culoare. Era un dragon grozav însă, şi mult mai strălucitor decât tatuajele de pe braţele unchiului, care erau acvile americane şi emblema Harley. Când unchiul lui lucra în curtea din spate a casei cu setul de greutăţi Sears, ale lui Rydell, Rydell se uita la cum se unduia dragonul.

Tipul ăsta gras şi chel, cu greutăţi prin sfârcuri, avea tatuaje peste tot, în afara mâinilor şi a capului. Arăta de parcă ar fi purtat un costum făcut din ele. Erau toate deosebite, fără acvile americane sau embleme Harley şi mergeau unele cu altele. Îl făceau pe Rydell să se simtă cam ameţit, aşa că se uită pe pereţi, care erau acoperiţi cu şi mai multe tatuaje, ca mostre, să ai de unde alege.

— Ai *mai* fost pe-aici, zise omul.

— Da, zise Chevette Washington, cu Lowell. Ţi-l aduci aminti pe Lowell?

Grasul dădu din umeri.

— Prietenul meu şi cu mine, zise ea, vrem să alegem câte ceva...

— Nu l-am mai văzut pe *prietenul* tău, zise grasul, perfect amabil, dar Rydell auzi întrebarea din vocea lui.

Se uita la valiza lui Rydell.

— E okay, zise ea. Îl ştie pe Lowell. E şi el băiat din 'Land.

— Sunteţi oameni *de pe pod*, zise grasul, ca şi cum i-ar fi plăcut oamenii de pe pod. Furtuna asta a fost pur şi simplu *îngrozitoarei* nu-i aşa? Spuneau că nu au fost prea multe *stricăciuni*... Am avut luna trecută un client care a adus o Cibachrome panoramic pe care o voia ca *piesă de spate*. Toată porţiunea suspendată, a voastră şi *totul* era pe ea. *Frumoasă* poză, dar o voia imprimată exact la mărimea aia, şi pur şi simplu nu era destul de *lat...*

Se uită la Rydell.

— Ar fi fost *bună* pentru prietenul ăsta al tău...

— N-ar putea-o avea? întrebă ea, şi Rydell îşi dădu seama de instinctul ei de a-i ţine pe oameni de vorbă, de a-i implica.

— Noi aici, la Oamenii Coloraţi, suntem un magazin cu *serviciu complet*, zise grasul. Lloyd a pus-o pe dispozitivul pentru grafice, a *rotit-o* cu treizeci de grade, i-a *ridicat* perspectiva, şi e *extraordinară*... Acum, vă interează să vedeţi nişte flaşuri pentru *tine* sau pentru *prietenul* ăsta mare al tău?

— A, de fapt, zise Chevette, căutăm ceva pentru amândoi. Ceva, ă, care să se potrivească, ştii?

Grasul zâmbi.

— *E* romantic...

Rydell o privi.

— Atunci veniţi *pe aici.*

Grasul scotea un fel de zornăit când păşea, şi asta-l făcu pe Rydell să tresară.

— Să vă aduc nişte *ceai*, oferit gratis?

— Cafea? întrebă Rydell plin de speranţă.

— Îmi pare *rău*, zise grasul, dar Butch a *plecat* la douăsprezece, iar eu nu ştiu să umblu la *maşină.* Dar vă pot aduce nişte *ceai* bun.

— Da, zise Chevette, îndemnându-l pe Rydell cu uşoare lovituri de cot, ceai.

Grasul îi conduse printr-un hol către o cămăruţă cu două ecrane şi o sofa din piele.

— Vă aduc ceaiul imediat, zise şi îşi târşâi picioarele spre uşă, zornăind.

— De ce-ai zis chestia aia, cu tatuajele care să se potrivească?

Rydell se uită prin încăpere. Curat. Pereţi goi, lumină blândă, dar fără umbre.

— Pentru că o să ne lase singuri până ce încercăm noi să alegem unul şi că o să ne ia mult până să ne hotărâm.

Rydell îşi puse jos Samsonite-ul şi se aşeză pe canapea.

— Deci putem sta aici?

— Da, atâta timp cât vom căuta flaşul.

— Ce-i aia.

Ea luă o telecomandă mică şi aprinse unul dintre ecrane. Începu să caute printre meniuri. Prim-planuri, cu înaltă rezoluţie, de piele tatuată. Grasul se întoarse cu două ibrice cu ceai aburind pe o tăviţă.

— Al tău e *verde,* îi zise Chevettei Washington, iar *al tău* e Mormon, îi zise lui Rydell, pentru că ai *cerut* cafea...

— Aa, mulţumesc, spuse Rydell, luând ibricul ce-i era oferit.

— Acum, aveţi *timp* berechet, zise grasul, şi dacă *vreţi* ceva, strigaţi.

Iesi, cu tăvita sub brat şi închise uşa în urma lui.

— Mormon? mirosi Rydell ceaiul.

Nu prea mirosea a nimic.

— Nu beau cafea[53]. Ceaiul ăsta are efedrină în el.

— Are droguri în el?

— E făcut dintr-o plantă cu ceva care-o să te ţină treaz. Ca şi cafeaua.

Rydell decise că, oricum, era prea fierbine să bea acum. Îl puse pe duşumea, lângă canapea. Fata de pe ecran avea un dragon cam ca al unchiului lui, dar pe şoldul stâng. Mici inele subţiri din argint, trecute prin marginea de sus a buricului. Chevette Washington schimbă imaginea, cu braţul asudat al unui motociclist cu portretul preşedintei Millbank privind de pe el, în tente de cenuşiu.

Rydell îşi scutură scurta umedă, observând umărul sfâşiat, cu vata ieftină curgându-i prin spărtură. Îi dădu drumul în spatele canapelei.

---

[53] Mormonii, sectă creştină, înfiinţată în 1830, în USA, de Joseph Smith (n. trad).

— Ai vreun tatuaj?

— Nu, zise ea.

— Atunci, cum de te pricepi?

— Lowell, zise ea schimbând vreo sase imagini, are un Giger.

— „Giger”?

Rydell îşi deschise Samsonite-ul, scoase o pereche de ciorapi şi începu să-şi dezlege ghetele SWAT.

— Pictorul ăla. De prin secolul nouăsprezece sau cam aşa ceva. Clasic, într-adevăr. Bio-mec. Lowell are piesa de spate Giger făcută după o pictură care se numeşte „N.Y.C. XXIV”.

Pronunţă x, x, i, v.

— E ca oraşul ăsta. În alb-negru. Dar vrea continuare, pe braţe, să se potrivească, aşa că am intrat aici să ne uităm după alte Giger-e, care să se potrivească.

— De ce nu te aşezi, zise Rydell, mă faci să mă doară gâtul.

Ea umbla încoace şi încolo în faţa ecranelor. El îşi scoase ciorapii uzi, îi puse în punga Container City, şi şi-i trase pe cei uscaţi. Se gândi să nu încalţe încă ghetele, dar dacă trebuia să plece în grabă? Şi le puse în picioare. Şi le încheie când ea se aşeză alături.

Ea trase fermoarul la scurtă şi şi-o dădu jos de pe umeri, făcând să zornăie cătuşa Baretta liberă. Mânecile tricoului ei negru complet fuseseră decupate şi avea braţele netede şi albe. Se întinse peste capătul canapelei şi-şi puse scurta jos, cumva proptită de perete, pielea fiind destul de ţeapănă ca să rămână aşa, cu mânecile căzute în jos, ca şi cum ar fi fost adormită. Cum Rydell şi-ar fi dorit să fie el. Ea stătea cu telecomanda în mână.

— Hei, zise Rydell, tipul cu parpalacul, de acolo, cel care l-a împuşcat pe…

Era pe punctul de a zice pletosul ăla mare cu bicicleta, dar ea îl prinse de încheietură, zdrăngănind din cătuşă.

— Sammy. L-a împuşcat pe Sammy, sus, la Skinner… Venise … după ochelari şi Sammy îi avea şi…

— Stai. Stai o clipă. Ochelarii. Toată lumea vrea ochelarii. Tipul îi vrea. Warbaby îi vrea…

— Cine-i Warbaby?

— Negrul ăla mare care a tras în geamul din spate al maşinii lui, pe care i-o furam eu. Ăla-i Warbaby.

— Tu crezi că *eu* ştiu ce-i cu ei?

— Nu ştii de ce umblă lumea *după* ei?

Ea îi aruncă o privire pe care i-ai arunca-o unui câine care tocmai ţi-a zis că era o zi bună să-ţi joci toţi banii pe-o carte.

— S-o luăm de la cap, sugeră Rydell. Spune-mi de unde *ai* ochelarii.

— De ce să-ţi spun?

El stătu să se gândească.

— Pentru că erai moartă până acum dacă nu făceam eu *tâmpenia* pe care tocmai am făcut-o, acolo.

Ea stătu să se gândească.

— Okay, zise.

Poate că într-adevăr era ceva în ceaiul Mormon al grasului sau poate că Rydell trecuse deja de punctul acela în care oboseala dispărea pentru o vreme şi începeai să te simţi mai treaz, într-un fel, decât fusesei vreodată. Dar sfârşi prin a sorbi din ceai, ascultând-o, iar când ea se cufunda prea adânc în povestire pentru a-şi mai aduce aminte să schimbe imaginile cu tatuaje, o făcea el în locul ei.

Când o luai din aproape în aproape, ea era o fată din Oregon, fără familie, care venise aici şi se mutase pe pod cu bătrânul ăla, nebun după cum părea, cu un şold beteag şi având nevoie de cineva în preajmă să-l ajute. Apoi îşi luase o slujbă, să meargă cu bicicleta prin San Francisco şi să ducă mesaje. Rydell ştia despre mesageri din perioada de patrulă pedestră de stradă, din Knoxville, pentru că trebuia să-i amendezi întruna pentru că mergeau cu bicicleta pe trotuar şi pentru nerespectarea regulilor de circulaţie, şi-ţi dădeau mare bătaie de cap. Dar făceau bani destul de frumoşi dacă se ţineau de treabă. Sammy ăsta, despre care ea zicea că fusese împuşcat, ucis, era şi el tot mesager, un negru care o dusese să se angajeze la Allied, unde lucra ea.

Iar povestirea ei despre cum luase ochelarii din buzunarul tipului la petrecerea aia cu mare beţie la care nimerise la Morrisey îl făcuse să înţeleagă mai bine decât orice. Şi nu era genul de poveste pe care s-o scornească cineva. Nu ceva de genul că i s-au strecurat ochelarii în mână sau de-astea, îi furase pur şi simplu, din impuls, numai pentru că tipul se aflase în faţa

ei şi era nesuferit Delict minor, numai că se dovedise că erau valoroşi.

Dar din descrierea ei, el îşi dădu seama că frecangiul ei de la Morrisey era acelaşi cu cel căruia i se făcuse cravata cubaneză, neamţul născut cetăţean costarican, care poate că nici aia nu era, vedeta acelui fax radiografiat de Warbaby şi cel asupra căruia făceau cercetări Svobodov şi Orlovsky. Dacă făceau.

— Rahat, făcu el în timp ce ea încerca să-i spună ceva.

— Ce?

— Nimic. Zi-i înainte...

Ruşii erau mânjiţi, iar el o ştia. Erau de la Criminalistică, erau mânjiţi şi punea pariu, dolari contra gogoşi, că nici nu se ocupaseră de caz. Îi spuseseră lui Warbaby cum să ajungă la locul crimei, furaseră datele din computerul departamentului lor, dar restul fusese doar praf în ochi, pentru el, Rydell, ajutorul angajat. Şi ce era cu ce spusese Freddie despre faptul că DatAmerica şi SecurInt erau în esenţă aceeaşi companie?

Chevette Washington, însă, îşi intrase în rol acum, aşa cum fac uneori oamenii, când încep să vorbească de nu se mai opresc, şi zicea cum Lowell, care era cel cu păr, nu cel ras în cap, şi care, se părea, fusese de fapt prietenul ei pentru o vreme, era un tip care putea (mai ştii?) să facă fel de fel de lucruri pe computer, dacă aveai bani, şi că o cam speria pentru că vorbea întruna despre poliţişti şi pentru că zicea că n-avea de ce să se teamă de poliţişti.

Rydell dădea din cap, schimbând automat imaginile cu tatuaje – o femeie cu garoafe roz care-i urmau linia chilotului – dar asculta de fapt la ceva ce i se învârtea lui prin cap. Că Hernandes era SecurInt, Morrisey era SecurInt, Warbaby era SecurInt, iar Freddie zicea că DatAmerica şi SecurInt erau acelaşi lucru...

— ... Dorinţei...

Rydell clipi. Un tip sfrijit, cu J.D. Shapely, tot îndoliat, pe piept. Dar şi tu ai fi în doliu dacă ţi-ar creşte prin ochi păr de pe piept.

— Ce?

— Republica. Republica Dorinţei.

— Ce-i aia?

— De ce zice Lowell că poliţiştii n-o să-l deranjeze niciodată, dar eu i-am zis că era tâmpit de murea.

— Măcelarii, spuse Rydell.

— N-ai auzit un cuvânt din ce ţi-am zis.

— Nu, spuse Rydell, nu, nu-i adevărat. Dorinţă. Republica. Pune-o încă o dată pe aia, okay?

Ea luă telecomanda, trecu fără să stăruie peste un cap ras cu un soare în creştet, cu planetele orbitând în jos, până la vârfurile urechilor, peste o mână cu o gură ţipând în palmă şi peste nişte picioare acoperite cu fiinţe solzoase albastre-verzui.

— Îţi *ziceam*, spuse ea, tâmpeniile lui Lowell despre asta, cum are el legături cu Republica Dorinţei, asta, cum pot ei face orice le place lor cu computerele, aşa că oricine se bagă peste el o încurcă.

— Nu-i nici o tâmpenie, zise Rydell. I-ai văzut vreodată pe tipii ăştia?

— Nu-i *vezi,* spuse ea, nu *la faţă. Vorbeşti* cu ei, la telefon. Sau eu ochelari RV, şi asta-i cel mai ciudat.

— De ce?

— Pentru că arată ca nişte *homari*, la naiba. Sau ca vedetele tv. Cam aşa ceva. Dar nu ştiu de ce-ţi zic eu.

— Pentru că altfel dau din cap, şi apoi cum să lămurim dacă luăm picioarele cu creaturile alea sau garoafele?

— E rândul tău, zise ea şi se opri până începu el să vorbească.

Îi spuse cum că era din Knoxville şi cum se pregătea să intre la Academie, cum se uita întotdeauna la *Cops în Touble*, iar apoi, când fusese poliţist şi dăduse de necaz, fusese ca şi cum ar fi trebuit să apară în spectacol. Cum îl aduseseră în Los Angeles pentru că nu voiseră ca Supravieţuitorii Adulţi ai Satanismului să le fure momentul şi apoi apăruseră ucigaşii Pookey Bear şi îşi cam pierduseră interesul şi trebuise să se bage cu SecurInt şi să-l conducă pe Gunhead. Îi spuse despre Sublett şi despre cum locuise cu Kevin Tarkovsky în casa de pe Mar Vista şi despre cum fentase Republica Dorinţei, şi despre noaptea în care intrase cu Gunhead în locuinţa familiei Schonbrunn din Benedict Canyon. Despre cum îl vizitase Hernandez, exact în dimineaţa următoare, dar păruseră ani, să-i spună că putea veni aici, să conducă maşina acestui domn Warbaby. Apoi ea voi să ştie ce făceau copoii ăia, aşa că el îi

explică ce trebuiau să facă şi ce credea el *că făceau* de fapt, iar ea zise că ei păreau a fi veşti proaste.

Când termină, ea rămase uitându-se la el.

— Asta-i tot? Aşa ai ajuns aici şi aşa stăm?

— Da, zise el, aşa cred.

— Isuse, zise ea.

Îşi scutură capul. Se uitară împreună la două costume de baie întregi, unul dintre ele în întregime un model ca de circuite electronice, ca şi cum ar fi copiat o placă de circuite, învechită.

— Ţi s-au făcut ochii, spuse ea şi căscă în mijlocul frazei, ca două găuri lăsate de pişat într-un morman de zăpadă.

Se auzi un ciocănit. Uşa se deschise cu un scârţâit şi cineva, nu omul care zdrăngănea când umbla, zise:

— Aţi avut noroc să găsiţi un model? Harvey pleacă acasă...

— Păi, e atât de greu să te hotărăşti, spuse Chevette Washington, sunt atât de multe şi vreau să-l luăm pe cel mai potrivit.

— E-n regulă, zise vocea, plictisită. Daţi-i înainte cu căutatul.

Usa se închise.

— Dă-mi să văd ochelarii ăia, zise Rydell.

Ea se întinse şi-şi luă scurta. Scoase cutia cu ochelarii şi telefonul. Îi dădu lui ochelarii. Cutia era făcută din ceva negru, subţire ca o coajă de ou, dură ca oţelul. Rydell o deschise. Ochelarii arătau exact ca ai lui Warbaby. Rame mari, negre, lentilele negre acum. Atârnau ciudat de greu, erau mai grei decât te-ai fi aşteptat.

Chevette Washington îşi deschise telefonul, să formeze un număr.

— Hei, zise Rydell, atingând-o pe mână, au să-ţi localizeze numărul, fii sigură. Dacă formezi un număr sau chiar dacă răspunzi, au să fie aici în zece minute.

— N-au numărul ăsta, spuse ea. E un telefon de-al lui Codes. L-am luat de pe masă când s-a stins lumina.

— Credeam c-ai spus că tu nu furi.

— Păi, spuse ea, dacă-l avea Codes, e deja furat. Codes le umflă de la oameni în oraş, apoi Lowell găseşte pe careva să le dea peste cap, să le schimbe numerele.

Tastă un număr, duse micul telefon la ureche.

— Mort, zise, ridicând din umeri.

— Ia dă-mi-l, spuse Rydell, punând ochelarii în poală şi luând telefonul. Poate s-a umezit sau s-a terminat bateria. Cu ce se-alege bătrânu' Codes pe astea, de fapt?

Umblă cu unghia mare pe capacul din spate al telefonului, căutând locul de unde-l puteai desface.

— Păi, zise ea, diverse chestii.

El deschise carcasa. Văzu un săculeţ miniatural, cu fermoar etanş, făcut sul şi înghesuit lângă baterie. Depărtase contactele de la locul lor. Îl scoase şi-l derulă.

— Chestii?

— A-ă.

— Genul ăsta de chestii.

— Ă-ă.

Se uită la ea.

— Dacă asta-i Thiobuscalină-4, e o substanţă controlată.

Ea se uită la săculeţul cu pudră cenuşie, apoi la el.

— Dar tu nu mai eşti poliţist.

— Tu n-ai luat chestie de-asta, nu?

— Nu. Ei, o dată sau de două ori. Lowell lua, uneori.

— Mă rog, numai să nu mai iei cât sunt eu pe-aici, pentru c-am văzut ce face. Oameni normali iau două doze din asta şi-o iau razna.

Bătu cu degetele în săculeţ.

— Aici e destul să dea peste cap o jumătate de duzină de oameni de nu ti-ar veni să crezi.

I-l dădu ei şi luă telefonul, încercând să pună bateria la locul ei.

— Mi-ar veni, zise ea. Am văzut ce-i făcea lui Lowell...

— Ton, spuse el. Pe cine vrei să suni?

Se gândi, apoi luă telefonul şi-l închise.

— Cred că n-am pe cine.

— Bătrânul are telefon?

— Nu, spuse ea şi umerii i se gârboviră. Mi-e frică să nu-l omoare şi pe el. Din cauza mea...

Rydell nu găsi ce să spună la asta. Era prea obosit să mânuiască telecomanda. Braţul unui tip cu un steag confederat înfăşurat, pe el. Exact ca acasă. Se uită la ea. Cu siguranţă nu arăta nici pe departe la fel de obosită ca el. Poate că doar din cauza tinereţii, se gândi el. Speră din tot sufletul că nu luase nici marijuana nici cocaină sau altceva. Poate că era încă într-un fel

de şoc. Zicea că Sammy ăla fusese ucis, pentru alţi doi era îngrijorată. Era clar că-l ştia pe tipul care se repezise în Svobodov cu bicicleta aia, dar nu ştia că fusese împuşcat. Ciudat ce-ţi scapă dintr-o încăierare. Ei, nu vedea nici un motiv să-i zică, nu chiar acum.

— Am să-ncerc la Fontaine, zise ea, deschizând iar telefonul.

— Cine?

— El îi face lui Skinner partea electrică şi celelalte.

Formă un număr şi puse telefonul la ureche.

Lui Rydell i se închiseseră ochii, iar capul îi căzu pe speteaza canapelei atât de greu încât izbitura aproape că îl trezi.

27. După furtună

— MIROASE-A PIŞAT, zise Skinner, acuzator, trezindu-l pe Yamazaki dintr-un vis în care el stătea alături de J.D. Shapely pe o platformă mare, închisă la culoare, în faţa unui perete negru, nesfârşit, pe care erau scrise numele morţilor.

Yamazaki îşi înălţă capul de pe masă. Încăperea, întunecată. Lumină prin fereastra de biserică.

— Ca cauţi aici, Scooter?

Pe Yamazaki îl dureau fesele şi şalele.

— Furtuna, zise pe jumătate adormit.

— Ce furtună? Unde-i fata?

— A plecat, zise Yamazaki. Nu-ţi aduci aminte? Loveless?

— Ce tot vorbeşti?

Skinner se chinui să se ridice într-un cot, dând la o parte cu picioarele păturile şi sacul de dormit, cu faţa nerasă strâmbată de dezgust.

— Îmi trebuie o baie. Haine uscate.

— Loveless. M-a găsit într-un bar. M-a obligat să-l aduc aici, cred că trebuie să mă fi urmărit mai dinainte, de când am plecat de aici...

— Sigur. Tacă-ţi gura Scooter, okay?

Yamazaki închise gura.

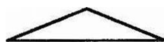
— Acum, avem nevoie de nişte apă. Fierbinte. Mai întâi pentru cafea, apoi ceva ca să mă spăl. Ştii să umbli cu o lampă Coleman?

— O ce?

— Obiectul ăla verde, de colo, cu bazin roşu în faţă. Du-te şi agită rezervorul ăla, şi-am să-ţi zic eu cum să pompezi.

Yamazaki se ridică în picioare tresărind la durerea din spate şi se împletici către cutia cea verde, din metal, pe care i-o arăta Skinner.

— Iar s-a dus să se reguleze cu prietenul ăla al ei fără cur, ţiganul ăla. Inutil Scooter...

Stătea pe acoperişul lui Skinner, cu pantalonii fluturându-i într-o briză care nu amintea deloc de furtuna din noaptea trecută, privind oraşul scăldat într-o lumină ciudată, de oţel; crâmpeie din visul avut încă îi mai dădeau târcoale... Shapely îi vorbise, cu vocea lui Elvis Presley tânăr. Zicea că-şi iertase asasinii.

Yamazaki se uită la Transamerica, a cărei ţepuşă verticală fusese bandajată cu legătura pe care i-o aplicaseră după Little Grande, auzind pe jumătate vocea din vis. *N-au fost în stare de altceva, Scooter.*

Skinner înjurând, dedesubt, în vreme ce se spăla cu apa încălzită de Yamazaki pe aragazul Coleman.

Yamazaki se gândi la îndrumătorul lui de teză, din Osaka.

— Nu-mi pasă. Zise Yamazaki în engleză luând San Francisco drept martor.

Întregul oraş era un Thomasson. Poate că întreaga Americă era un Thomasson.

Cum ar putea ei înţelege asta în Osaka, în Tokio?

— Hei! Ăl’ de pe acoperiş! strigă cineva.

Yamazaki se întoarse şi văzu un negru subţire, urcat pe hăţişul de chingi metalice care fixau partea de sus a liftului lui Skinner. Purta un palton gros din stofă cadrilată şi o căciulă împletită.

— Sunteţi okay acolo sus? Cum e Skinner?

Yamazaki ezită, amintindu-şi de Loveless. Dacă Skinner sau fata aveau duşmani, cum putea el să-i recunoască?

— Fontaine mă cheamă, zise omul. M-a sunat Chevette, mi-a zis să dau pe-aici, să văd dacă s-a descurcat Skinner cu vâjâiala de azi-noapte. Eu am grijă de fire pe-aici, văd dacă-i merge liftul şi totul.

— Îşi face baie, acum, zise Yamazaki. În timpul furtunii a...Nu pare să-şi amintească.

— Vă dau ceva curent cam într-o jumătate de oră, zise omul. Aş vrea să pot zice la fel şi despre partea dinspre mine. Am pierdut patru transformatoare. Ne-am ales cu cinci morţi, douăzeci de răniţi de care ştiu eu. Skinner are cafea?

— Da, zise Yamazaki.

— Vin şi eu acum la o ceaşcă.

— Da, vă rog, zise Yamazaki şi se înclină.

Negrul zâmbi. Yamazaki se aplecă prin deschizătură.

— Skinner-san! Un om, pe nume Fontaine, e prieten cu dumneavoastră?

Skinner se chinuia să-şi tragă pe el un compleu de piele îngălbenit.

— Ticălos inutil. Tot nu are curent...

Yamazaki descuie chepengul din podea şi-l trase în sus, deschizându-l. Fontaine apăru în cele din urmă la capătul de jos al scărilor, cu câte un sac de scule, din pânză, burduşit în fiecare mână. Punând unul jos şi trecându-l pe celălalt peste umăr, începu să urce.

Yamazaki turnă cafeaua rămasă în cea mai curată ceaşcă.

— S-a belit transformatorul, zise Skinner, când Fontaine îşi împinse sacul înaintea lui, prin deschizătură.

Skinner era acum învelit în cel puţin trei flanele, roase până la urzeală, cu poalele băgate prost într-o pereche antică de pantaloni militari din lână.

— Lucrăm la el, şefu', zise Fontaine, în picioare, netezindu-şi paltonul. Am avut furtună tare mare.

— Ce zice şi Scooter, spuse Skinner.

— Păi, nu te prosteşte, Skinner. Mulţumesc.

Fontaine acceptă ceaşca aburindă de cafea neagră şi suflă în ea. Se uită la Yamazaki.

— Chevette zice că s-ar putea să nu se întoarcă aici, un timp. Ştii ceva despre asta?

Yamazaki se uită la Skinner.

— Inutil, zise Skinner. S-a dus iar cu cap-sec ăla.

— N-a zis nimic despre asta, spuse Fontaine. N-a prea spus multe deloc. Dar dacă n-o să fie ea prin preajmă, ai să ai nevoie de careva să aibă grijă de lucruri pentru tine.

— Îmi văd singur de grijă, spuse Skinner.

— Ştiu asta şefu', îl asigură Fontaine, dar avem vreo doi serveri prăjiţi la liftul tău, colo jos. Îmi ia câteva zile să ţi-l fac să meargă, cu alimentarea asta cu curent. Ai nevoie de cineva să urce şi să coboare pe trepte. Să-ţi aducă mâncare şi totul.

— Poate s-o facă Scooter, zise Skinner.

Yamazaki clipi.

— Aşa-i? înălţă Fontaine sprâncenele către Yamazaki. Staţi aici sus şi aveţi grijă de domnul Skinner?

Yamazaki se gândi la apartamentul lui închiriat în casa înaltă, victoriană, cu baia cu marmură neagră mai spaţioasă decât garsoniera lui din Osaka. Se uită de la Fontaine la Skinner şi înapoi,

— Aş fi onorat, să stau cu Skinner-san, dacă doreşte.

— Fă ce-ţi place, zise Skinner şi începu, meticulos, să scoată cearşafurile de pe salteaua lui.

— Chevette mi-a zis că s-ar putea să fiţi aici sus, spuse Fontaine. Ceva de pe la universitate...

Puse ceaşca pe masă, se aplecă să-şi ia sacul cu scule, şi-l puse alături.

— Zice că poate sunteţi îngrijoraţi de oaspeţi nepoftiţi.

Desfăcu cele două catarame ale sacului şi-l deschise. Luceau scule înăuntru, role de sârmă izolată. Scoase ceva înfăşurat într-o cârpă unsuroasă, se uită să nu-l observe Skinner şi strecură obiectul în spatele borcanelor din sticlă de pe raftul de deasupra mesei.

— Ne putem asigura destul de bine că în următoarele două zile nu o să urce aici nici un necunoscut, îi zise el lui Yamazaki, coborând vocea. Ăla-i un 38 Special, şase cartuşe cu vârf crestat. Îl folosiţi, dar faceţi-mi un serviciu şi aruncaţi-l peste parapet, okay? E, ăă, Fontaine zâmbi larg, de provenienţă dubioasă.

Yamazaki se gândi la Loveless. înghiţi.

— O să fiţi okay aici sus? întrebă Fontaine.

— Da, zise Yamazaki, da, mulţumesc.

28. UVA[54]

SE FĂCU ZECE-TREIZECI până să trebuiască, în cele din urmă, să iasă în stradă şi atunci numai pentru că Laurie, pe care

---

[54] Vehicul de agrement, cf. RV (engl.) (n. trad.).

Chevette o ştia din acea primă zi când intrase aici, zicea că şeful, Benny Singh, avea să se arate şi că nu mai puteau sta înăuntru, şi mai ales cu prietenul ei adormit aşa, ca şi cum şi-ar fi dat duhul. Chevette zise că înţelegea şi-i mulţumi.

— Dacă-l vezi pe Sammy Sal, zise Laurie, zi-i salut din partea mea.

Chevette dădu din cap, tristă şi începu să-l zguduie pe tip de umăr. El mormăi şi încercă să-i dea mâna la o parte

— Trezeşte-te. Trebuie să plecăm.

Nu-i venea să creadă că-i spusese toate alea, dar trebuise să le spună cuiva, altfel ar fi înnebunit. Nu că spunând făcuse totul să fie mai de înţeles decât înainte; dimpotrivă, cu ce-i spusese Rydell ăsta, era chiar mai încurcată. Ştirea că cineva se dusese si-l ucisese pe frecangiu pur şi simplu nu-i părea adevărată, dar dacă era, presupunea ea, se afla într-un rahat mai mare decât fusese vreodată.

— Trezeste-te!

— Isuse...

Se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Trebuie să plecăm. Acum vine şeful. Prietena mea te-a lăsat să dormi puţin.

— Să mergem unde?

Chevette se gândi la asta.

— La Cole, pe Panhandle, sunt locuri unde se închiriază camere cu ora.

— Hoteluri?

— Nu tocmai, zise ea. Pentru oameni care n-au nevoie decât de pat, pentru puţin timp.

El căută cu mâna în spatele canapelei, după scurtă.

— Uită-te şi tu, zise el băgându-şi degetele în gaura de la umăr, Cumpărată nouă, aseară.

Locurile unde viaţa se desfăşura mai ales noaptea aveau un fel de a arăta şi mai rău dimineaţa. Până şi cerşetorii arătau mai rău în acest moment al zilei, ca tipul de colo, cu bube, care încerca să vândă jumătate de conservă de sos de spaghete. Ea îl ocoli. Încă un bloc sau două şi aveau să se piardă în mulţimea de turişti ce se îndreptau către Skywalker Park; mai bună acoperire în mulţime, dar şi mai mulţi poliţişti. Încercă să-şi

amintească dacă poliţiştii particulari din Skywalker erau de la SecurInt, compania despre care vorbea Rydell.

Se întreba dacă se dusese Fontaine la Skinner, cum îi spusese. Nu voise să spună prea multe la telefon, aşa că la început îi spusese doar că lipsea pentru o vreme şi să se ducă Fontaine să vadă ce făcea Skinner şi, poate, studentul japonez care rămăsese până târziu. Dar Fontaine îşi dăduse seama că era îngrijorată, aşa încât o cam descususe, şi ea îi spusese că îşi făcea griji pentru Skinner şi că poate aveau să vină nişte oameni acolo sus, să-l necăjească.

— Nu vrei să zici că oamenii de pe pod, spusese el, iar ea-i spusese că nu, dar că asta era tot ce putea spune.

Telefonul rămăsese tăcut pentru câteva secunde şi-l putuse auzi pe unul dintre copiii lui Fontaine cântând pe fundal, un cântec din acelea africane, cu gâlgâieli ciudate.

— Okay, spusese Fontaine în cele din urmă, am să-mi arunc privirile, pentru tine.

Iar Chevette spusese mulţumesc, repede, şi închisese. Fontaine îi făcea o mulţime de servicii lui Skinner. Nu-i vorbise niciodată Chevettei despre asta dar părea să-l fi cunoscut pe Skinner de o viaţă sau, oricum, de când era pe pod. Erau mulţi asemenea oameni, iar Chevette ştia că Fontaine putea aranja astfel încât oamenii să supravegheze turnul şi liftul. Să-l păzească de străini.

Oamenii făceau asta unii pentru alţii, pe pod şi lui Fontaine întotdeauna îi erau mulţi îndatoraţi, pentru că el era unul dintre principalii electricieni.

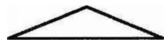
Acum treceau pe lângă patiseria care avea afară un fel de cuşcă din bare de fier sudate, unde te puteai aşeza la nişte măsuţe să bei cafea şi să mănânci cornuleţe, iar mirosul de cuptor al dimineţii o făcu să leşine, aproape, de foame. Se gândea că poate mai bine intrau să ia vreo duzină într-o pungă, poate şi nişte smântână cu brânză, să le ia cu ei, când Rydell îi puse mâna pe umăr.

Ea se întoarse şi văzu că VA-ul ăla mare şi alb, strălucitor, tocmai cotise din Haight, în faţa lor, luând-o în acelaşi sens cu ei. Ca şi cum ai vedea oameni bogaţi mergând cu maşinile în Oregon, cu convoiul, trăgând după ei remorci cu bărci mici jeepuri, motociclete atârnând în spate, ca bărcile de salvare; oprindu-se pentru noapte în taberele alea speciale, cu sârmă

ghimpată de jur împrejur, cu câini, cu inscripţii TRECEREA OPRITA, care nu erau vorbă goală.

Rydell se uita la RV-ul ăla ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă, iar acum maşina trăgea exact lângă ei, doamna căruntă de la volan lăsând geamul în jos şi întinzându-se afară pe partea şoferului şi spunând:

— Tinere! Scuză-mă, sunt Danica Elliott şi cred că ne-am întâlnit ieri în avionul de Burbank.

Danica Elliott era doamna pensionară din Altadena, care era din SoCal şi zburase până sus la San Francisco, zicea ea, cu acelaşi avion cu Rydell, să-l mute pe soţul ei într-un alt dispozitiv frigorific. Ei, nu tocmai pe soţul ei, numai creierul lui, pe care şi-l congelase când murise.

Chevette auzise despre oameni care făceau aşa, dar nu înţelegea deloc de ce o făceau şi, evident, nici Danica Elliott nu înţelegea. Dar venise aici să arunce bani buni pe apa sâmbetei, zicea ea, şi să mute creierul soţului ei, David, într-un loc mai scump, unde îl ţineau la gheaţă în propriul lui container mic, separat şi nu la grămadă, într-unul mare, cu o grămadă de creiere congelate ale altor oameni, unde stătuse până atunci. Chevettei i se păru a fi o doamnă cu adevărat drăguţă, dar sigur o putea ţine tot aşa cu chestia asta, încât, după un timp, Rydell doar conducea şi încuviinţa dând din cap ca şi cum ar fi ascultat, iar Chevette, care indica drumul, era mai mult atentă la ecranul cu harta de la bordul VA-ului, uitându-se şi după maşini de poliţie.

Doamna Elliott avusese grijă să redepună creierul soţului ei încă din seara trecută şi spunea că o cam marcase, aşa că se hotărâse să închirieze VA-ul acesta şi să conducă înapoi, până la Altadena, ca să aibă vreme să se bucure de călătorie. Necazul era că nu cunoştea San Francisco. Îl luase de dimineaţă de la agenţia aceea de închiriere de pe al Şaselea[55] şi se rătăcise căutând o autostradă. Se trezise că se învârtea prin Haight, care, zicea ea, nu arăta deloc a cartier sigur, dar era fără îndoială foarte interesant.

Cătuşa liberă cădea întruna din mâneca scurtei lui Skinner, dar doamna Elliott era prea ocupată ca să observe. Rydell

[55] Bulevardul al şaselea; în San Francisco, în partea vestică, arterele N-S sunt numerotate (n. trad).

conducea, Chevette era în mijloc, iar doamna Elliott era pe locul din dreapta. VA-ul era japonez şi avea în faţă trei locuri, cu ajustare automată şi cu perne pentru cap cu difuzoare încorporate.

Doamna Elliott îi spunea lui Rydell că se rătăcise şi nu cunoştea el oraşul şi nu voia el s-o conducă până unde putea ea să o ia pe autostrada către Los Angeles? Rydell se tot holbase la ea vreun minut, apoi se scuturase şi-i spusese că îi făcea plăcere şi că ea era prietena lui, Chevette, care cunoştea oraşul, iar el era Berry Rydell.

Doamna Elliott zise că Chevette era un nume drăguţ. Şi aşa se făcu de se îndreptau acum spre ieşirea din San Francisco, iar Chevette avusese ideea grozavă ca Rydell să încerce să-i spună doamnei Elliott să-i lase să meargă cu ea. Era tot ce-i trecuse prin cap şi iată, ieşiseră de pe străzi şi se îndepărtau de tipul care-l împuşcase pe Sammy şi de Warbaby ăla şi de poliţiştii ăia ruşi, ceea ce i se părea a fi idee bună, şi în afară de faptul că îşi simţea stomacul ca şi cum ar fi fost gata s-o mănânce pe ea însăşi, se simţea ceva mai bine.

Rydell trecu de un local numit ÎNĂUNTRU ŞI-AFARĂ, FRUGAL unde se serveau mâncăruri rapide şi ea îşi aminti de băiatul ăla pe care-l chema Franklin, din Oregon, care luase un pistol de tir şi trăsese în R şi în L şi rămăsese doar ÎNĂUNTRU ŞI-AFARĂ, FUGA. Îi spusese lui Lowell despre asta, dar nu i se păruse amuzant Acum se gândi cum îi spusese lui Rydell despre Lowell chestii despre care Lowell, dacă ar afla, ar cădea pe spate iar Rydell era aproape poliţist. Dar o enervase cum se purtase Lowell, seara trecută. Stătea acolo, rece şi important cu toate legăturile lui şi restul, şi ea-i spunea că a intrat în belea şi că cineva tocmai l-a împuşcat pe Sammy Sal şi au s-o caute, cu siguranţă, iar el şi Codes stăteau pur şi simplu acolo aruncându-şi privirile alea, de parcă i-ar fi plictisit poveştile ei, apoi intră jigodia aia de poliţist în impermeabil, iar aproape se cacă pe ei.

Şi-a făcut dreptate. Nu avusese un singur prieten care să-l placă pe Lowell, iar lui Skinner îi fusese nesuferit de cum îl văzuse. Zicea că Lowell avea capul atât de sus faţă de cur, încât putea foarte bine să se urce după el şi să dispară cu totul. Dar ea nu mai avusese nici un prieten înainte, nu aşa, şi fusese atât de drăguţ cu ea, la început. Dacă n-ar fi început cu drogurile, pentru că asta îl transformase într-un frecangiu, într-adevăr

repede, şi după aia Codes, care nu o plăcuse niciodată putuse să-i bage în cap că ea nu era decât o fată de la ţară. La naiba cu asta.

— Ştii, zise ea, dacă nu mănânc repede ceva, cred că am să mor.

Iar doamna Elliott începu să se agite cum că Rydell trebuia să oprescă imediat să ia ceva pentru Chevette, şi cât de rău îi părea că nu se gândise să-i întrebe dacă-şi luaseră micul dejun.

— Păi, făcu Rydell, încruntându-se în oglinda retrovizoare, ca să fiu cinstit, mi-ar plăcea să nu prind, ăă, înghesuiala, de la ora prânzului...

— Ah, zise doamna Elliott.

Apoi se lumină.

— Chevette, dragă, dacă treci în spate, găseşti acolo frigider. Sunt sigur că cei de la închirieri au pus acolo un coş cu o gustare. Aproape întotdeauna pun.

Chevettei îi sună bine. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi se strecură în spate printre scaunul ei şi al doamnei Elliott. Era o uşiţă acolo şi când o deschise se aprinse lumina.

— Hei, zise ea, aici în spate e o căsuţă întreagă.

— Simte-te bine! spuse doamna Elliott.

Lumina rămase aprinsă când închise uşa în urma ei. Nu mai văzuse niciodată interiorul unei asemenea maşini şi primul gând care îi veni în minte fu că avea aproape la fel de mult spaţiu cât camera lui Skinner, şi în plus era de vreo zece ori mai confortabil.

Totul era gri, covor gri, plastic gri şi imitaţie de piele gri. Iar frigiderul se vădi a fi lucrul acela mic şi drăguţ mascat într-un dulăpior, cu un coş înăuntru, învelit în plastic cu o bentiţă deasupra. Scoase plasticul şi găsi în el nişte vin, porţii mici de brânză, un măr, o pară, biscuiţi şi câteva batoane de ciocolată. În frigider mai era şi Coka şi apă îmbuteliată. Se aşeză pe pat, mâncă o porţie de brânză, un pachet de biscuiţi, un baton de ciocolată făcută în Franţa şi bău o sticlă cu apă. Apoi încercă televizorul, care avea douăzeci şi trei de canale.

Când fu gata, puse sticla goală, ambalajul şi resturile într-un mic coş de gunoi încastrat în perete, închise televizorul, îşi scoase ghetele şi se întinse pe pat.

Era ciudat să te întinzi pe pat într-o cămăruţă care se mişca, ea nu ştia încotro, şi se întrebă unde avea să fie mâine.

Înainte să o ia somnul, îşi aminti că încă avea punguţa lui Codes, cu droguri, băgată în pantaloni. Mai bine-ar scăpa de asta. Îşi închipuia că era destul ca să facă puşcărie.

Se gândi cum te face să te simţi şi ce ciudat era ca oamenii să cheltuie atâţia bani să se simtă aşa.

Îşi dori ca lui Lowell să nu-i fi plăcut să se simtă aşa.

Se trezi când el se întinse lângă ea; VA-ul se mişca, dar trebuia să se fi oprit mai înainte. Lumina era stinsă.

— Cine conduce? zise ea.

— Doamna Armbruster.

— Cine?

— Doamna Elliott. Doamna Armbruster era profesoara mea, semănau.

— Încotro conduce?

— Los Angeles. I-am spus că o înlocuiesc eu când oboseşte. I-am spus să nu se deranjeze să ne trezească la graniţa de stat. Doamnă cum e, dacă le zice că nu duce nici un produs agricol, poate o lasă să treacă fără să mai verifice aici.

— Şi dacă o fac?

El era destul de aproape de ea, în patul strâmt, ca să-l simtă când ridică din umeri.

— Rydell?

— Ă.

— Cum se face că ruşii-s poliţişti?

— Cum adică?

— Dacă te uiţi la televizor, la o emisiune cu poliţişti, jumătate din poliţiştii mari sunt ruşi. Sau tipii ăia de pe pod. De ce ruşi?

— Păi, zise el, cam exagerează la tv, din cauza chestiei ăleia. Organizatsiya, cum că oamenilor le place să vadă emisiuni din astea. Adevărul însă este că s-a ajuns în situaţia că ruşii constituie cea mai mare parte a bandelor de gangsteri, aşa că ai nevoie de nişte poliţişti ruşi...

Ea îl auzi căscând. Îl simţi cum se întinde.

— Toti sunt ca ăia care au venit la Dizidenţi?

— Nu, zise el. Întotdeauna sunt şi poliţişti corupţi, dar asta e...

— Ce facem când ajungem la Los Angeles?

Dar el nu-i răspunse şi după un timp, începu să sforăie.

29.Artera părăsită

RYDELL deschise ochii. Maşina nu se mişca.

Îşi ridică Timex-ul în faţa ochilor şi apăsă pe butonul pentru lumină 3:15 p.m. Chevette Washington era făcută colac lângă el în scurta ei de biciclist. Ca şi cum ar fi dormit lângă un bagaj.

Se suci şi se întinse până ce reuşi să găsească perdeluţa trasă peste fereastra de lângă el şi o ridică puţin. La fel de întuneric afară ca şi înăuntru.

Visase despre orele doamnei Armbruster, din clasa a cincea la Şcoala generală Oliver North. Erau cât pe ce să fie lăsaţi să stea acasă pentru că Reţeaua de învăţământ zicea că erau prea multe cazuri de gripă de Kansas City ca să-i ţină la şcoală în acea săptămână pe copiii din Virginia şi din Tennessee. Purtau toţi măşti din hârtie albă creponată pe care li le lăsaseră pe bănci asistentele în acea dimineaţă. Doamna Armbruster tocmai le explicase înţelesul cuvântului *epidemic*. Poppy Markoff, care stătea lângă el şi căreia deja îi crescuseră ţâţele, îi spunea doamnei Armbruster că tatăl ei zicea că gripa KC[56] te putea ucide în cât timp îţi lua să te duci la autobuz. Doamna Armbruster, care avea propria ei mască, tipul micropor, de la farmacie, începu să explice cuvântul *panică*, legându-l de *epidemie* din cauza rădăcinii[57], dar tocmai atunci Rydell se trezi.

Se sculă în capul oaselor. Avea o durere de cap şi începutul unei răceli. Gripa Kansas City. Poate febra Mokola.

— Nu intra în panică, îşi spuse încet.

Dar cam avea sentimentul acesta.

Se sculă şi bâjbâi drumul către partea din faţa VA-ului. Un fir de lumină, venind pe sub uşă de acolo. Găsi clanţa. O apăsă şi crăpă uşa.

— Salut.

Aur în capetele unui zâmbet. Mic automat pătrăţos îndreptat către ochii lui Rydell. Sucise invers scaunul din dreapta şi-l lăsase pe spate. Îşi ţinea cizmele pe scaunul din mijloc. Dăduse la mic lumina din plafon.

— Unde-i doamna Elliott?

---

56 Kansas City (n. trad.).

57 În lb. engleză, epidemic, *pandémie* şi panică, panic, se aseamănă, vag (ru trad.).

— Doamna Elliott a plecat.

Rydell deschise uşa cu totul.

— Lucrează pentru tine?

— Nu, zise omul. Ea-i de la SecurInt.

— Au pus-o în avionul ăla să nu-mi piardă urma?

Omul înălţă din umeri. Rydell observă că arma nu se clinti când făcu asta. Purta mănuşi chirurgicale şi acelaşi pardesiu lung pe care-l purta când ieşise din maşina ruşilor, semănând cu un impermeabil australian făcut din micropor negru.

— Cum de-a ştiut să ne culeagă de lângă salonul ăla de tatuaje?

— Warbaby trebuia să fie şi el bun la ceva. A avut doi oameni pe urmele voastre.

— N-am văzut pe nimeni.

— Nici nu trebuia.

— Zi-mi ceva, spuse Rydell. Tu l-ai aranjat pe Blix ăla, sus în hotel?

Omul îl privi pe deasupra ţevii. O gură de armă atât de mică de obicei nu putea provoca prea mari stricăciuni, aşa că Rydell se gândi că muniţia trebuia să fi fost aranjată cumva.

— Nu văd ce are-a face cu tine, zise.

Rydell se gândi.

— Am văzut o poză. Nu pari chiar atât de sărit.

— Asta mi-e *meseria*, zise.

O-ho, se gândi Rydell, exact cum ai zice Bună ziua. De partea dreaptă a uşii era un frigider şi o chiuvetă, aşa că îşi dădu seama că nu putea mişca pe-acolo. Dacă o lua la stânga se gândi că tipul avea să tragă prin peretele despărţitor, probabil lovind-o şi pe fată.

— Nici nu te gândi.

— La ce?

— Să faci pe eroul. Sau pe poliţistul.

Îşi luă picioarele de pe scaunul din mijloc.

— Fă doar ce-ţi zic eu. Încet pe locul şoferului şi pune mâinile pe volan. Ora nouă şi ora două. Ţine-le acolo. Dacă nu le ţii acolo, te împuşc exact în spatele urechii drepte. Dar n-ai s-auzi.

Avea tonul ăla aşezat, egal, care-i aminti lui Rydell de un veterinar vorbind unui cal.

Rydell făcu ce i se spuse. Nu putea vedea nimic afară. Doar întuneric şi reflexiile plafonierei.

— Unde suntem? întrebă.

— Îţi plac arterele comerciale, Rydell? Aveţi în Knoxville?

Rydell se uită lateral spre el.

— Privirea înainte, te rog.

— Da, avem artere comerciale.

— Ăsteia nu i-a mers prea bine.

Rydell strânse buretele în care era înfăşurat volanul.

— Relaxează-te.

Rydell îl auzi lovind cu călcâiul cizmei în peretele despărţitor.

— Domnişoară Washington! Răsari şi străluceşte, domnişoară Washington! Fă-ne favoarea prezenţei dumitale.

Rydell auzi dubla bufnitură când Chevette, sărind din somn, încercase să sară în picioare, se lovise la cap, căzuse din pat. Apoi îi văzu faţa albă reflectată în parbriz, în pragul uşii. O văzu văzându-l pe tip, arma.

Nu era genul care ţipă.

— Tu l-ai împuşcat pe Sammy Sal, zise ea.

— Tu ai încercat să mă electrocutezi, zise omul, ca şi cum şi-af fi putut permite acum să vadă partea nostimă a lucrurilor. Vino încoace, întoarce-te şi încalecă pe consola centrală. Foarte încet. Exact. Acum apleacă-te înainte şi cuprinde cu braţele scaunul.

Ea se trezi lângă Rydell, cu picioarele de fiecare parte a consolei instrumentelor, cu faţa înainte. Ca şi cum ar fi călărit un scaun de bar.

Ceea ce îi lăsa lui cam cinci centimetri diferenţă de arc între împuşcarea unuia şi a celuilalt în cap.

— Vreau să-ţi scoţi scurta, îi zise, aşa că va trebui să-ţi iei mâinile de pe scaun ca să faci asta. Vezi dacă reuşeşti să ţii măcar o mână pe spătarul scaunului tot timpul. Nu te grăbi deloc.

Când ajunse în punctul în care o putu împinge de pe umărul stâng, îi căzu omului peste picioare.

— Ai ceva ace hipodermice pe-aici, zise el, ceva taine, obiecte solide periculoase de orice tip?

— Nu, zise ea.

— Dar încărcături electrice? N-ai un dosar prea grozav la capitolul ăsta.

— Numai ochelarii frecangiului şi un telefon.

— Vezi, Rydell, zise el, frecangiul. Cum îşi va aduce lumea aminte de el. Fără nume. Alt frecangiu fără nume...

Umblă prin scurtă cu mâna liberă. Dădu peste casetă şi peste telefon şi le puse pe bordul lat, capitonat al VA-ului. Rydell avea acum capul întors şi-l privea, deşi-i spusese să nu. Se uită cum mâna cu mănuşa deschide caseta pe pipăite, scoate ochelarii negri. Fu singura dată când îl părăsiră ochii aceia, pentru a verifica ochelarii, şi asta dură cam o secundă.

— Ăştia-s, zise Rydell. Acum îi ai.

Mâna îi puse înapoi în cutia lor, pe care o închise.

— Da.

— Şi acum?

Zâmbetul pieri. Când se duse, părea că omul nu are buze deloc. Apoi reveni, mai larg şi mai forţat.

— Crezi că mi-ai putea da o Coke din frigider? Toate ferestrele, uşile din spate sunt încuiate.

— Vrei o *Coke?*

Ca şi cum nu l-ar fi crezut.

— Vrei să mă împuşti. Când mă ridic.

— Nu, zise el, nu neapărat. Pentru că vreau o Coke. Am gâtul cam uscat.

Ea întoarse capul către Rydell, cu ochii măriţi de frică.

— Dă-i o Coke, zise Rydell.

Ea se ridică de pe consolă şi se strecură în spate, însă doar până lângă uşă, unde era frigiderul.

— Uită-te-n faţă, îi aminti el lui Rydell.

Rydell văzu aprinzându-se lumina frigiderului, reflectată în parbriz, îi prinse imaginea aplecându-se pe vine.

— D-dietetică sau normală? zise ea.

— Dietetică, zise el, te rog.

— Clasică sau decaf?

— Clasică.

Scoase un sunet uşor, care, se gândi Rydell, putea fi râs.

— Nu-s pahare.

El scoase iarăşi sunetul.

— Cutia.

— F-fac mizerie, zise ea, î-îmi tremură m-mâna...

Rydell se uită lateral, îl văzu luând cutia roşie, cu puţină cola scurgându-se pe margine.

— Mulţumesc. Acum îţi poti da pantalonii jos.

— Ce?

— Ăia negri, pe care-i ai pe tine. Trage-i jos, încet. Dar ciorapii îmi plac. Să zicem că păstrăm ciorapii.

Rydell surprinse o strâmbătură pe faţa ei, reflectată în parbrizul negru, apoi văzu cum devine inexpresivă. Ea se aplecă, dându-şi jos pantalonii strânşi.

— Acum întoarce-te pe consolă. Bun. Exact cum ai stat. Lasă-mă să te privesc. Vrei să te uiţi şi tu Rydell?

Rydell se întoarse, o văzu ghemuindu-se acolo, cu picioarele goale netede şi musculoase, alb palid în licărirea platformei. Omul luă o sorbitură lungă de Coke, supraveghindu-l pe Rydell pe deasupra cutiei. Puse cutia pe bord şi se şterse la gură cu dosul mâinii înmănuşate.

— Nu-i rea, ă, Rydell? cu un semn din cap către Chevette Washington. E ceva potenţial acolo, aş zice.

Rydell îl privi.

— Te deranjează asta, Rydell?

Rydell nu răspunse.

Omul scoase sunetul care trebuie să fi fost un râs. Bău nişte Coke.

— Crezi că mi-a plăcut că a trebuit să-l masacrez pe tâmpitul ăla aşa cum am făcut-o, Rydell?

— Nu ştiu.

— Dar crezi că da. Ştiu că te gândeşti că mi-a făcut plăcere. Şi mi-a *plăcut*. Dar ştii care-i diferenţa?

— Diferenţa?

— Nu mi s-a sculat când am făcut-o. Asta-i diferenţa.

— L-ai cunoscut?

— Ce?

— Adică, a fost ceva personal, de ce-ai facut-o?

— A, cred c-ai putea zice că l-am cunoscut. L-am cunoscut. L-am cunoscut cum n-ai să cunoşti pe nimeni, Rydell. Ştiam tot ce făcea. Mă culcam, nopţile, ascultându-l cum respiră. Ajunsesem să pot spune câte trăsese, numai după cum respira.

— Trăsese?

— Bea. Sârb. Ai fost poliţist, nu-i aşa?

— Da.

— A trebuit vreodată să urmăreşti pe cineva, Rydell?

— N-am ajuns până acolo.

— E un lucru amuzant, să urmăreşti pe cineva. Să călătoreşti cu ei. Ei nu te cunosc. Nu ştiu că eşti acolo. A, bănuiesc. Presupun că eşti acolo. Dar nu ştiu cine eşti. Uneori îi surprinzi uitându-se la cineva, în holul hotelului, să zicem, şi ştii că-şi închipuie că eşti tu, cel care-l urmăreşti. Dar nu-i niciodată. Şi când îi urmăreşti, Rydell, timp de luni de zile, începi să-i *iubeşti.*

Rydell văzu un fior trecând prin coapsele albe, încordate, ale Chevettei Washington.

— Dar apoi, după alte câteva luni, douăzeci de zboruri, două duzini de hoteluri, ei bine, totul începe să se întoarcă invers...

— Nu-i mai iubeşti?

— Nu. Nu-i mai iubeşti. Începi să-i aştepţi să o zbârcească, Rydell. Începi să-i aştepţi să trădeze încrederea. Pentru că încrederea unui curier e un lucru teribil. Un lucru teribil.

— Curier?

— Uită-te la ea, Rydell. Ea ştie. Chiar dacă ea nu duce decât acte confidenţiale prin San Francisco, este curier. În ea se are *încredere*, Rydell. Datele devin un lucru fizic. Ea le transportă. Nu le transporţi, iubito?

Ea era tot ca un sfinx, cu degetele albe adâncite în materialul gri al scaunului din mijloc.

— Cu asta mă ocup, Rydell. Îi urmăresc transportându-le. Îi supraveghez. Uneori, oamenii încearcă să li le ia.

Îşi termină Coke.

— Pe oamenii ăştia îi ucid. De fapt asta-i partea cea mai plăcută a meseriei. Ai fost vreodată la San Jose, Rydell?

— Costa Rica?

— Exact.

— Niciodată.

— Oamenii ştiu să trăiască, acolo.

— Lucrezi pentru porturile alea de date, zise Rydell.

— Eu n-am spus asta. Altcineva trebuie s-o fi spus.

— El asta făcea, zise Rydell. Ducea ochelarii ăia la cineva, în Costa Rica, iar ea i i-a luat.

— Iar eu am fost bucuros c-a făcut-o. Foarte bucuros. Eram în camera alăturată cu a lui. Am intrat la el pe uşa dintre ele. M-

am *prezentat.* L-a cunoscut pe Loveless. Prima dată. Ultima dată.

Arma nu se mişcase din loc, dar el începu să se scarpine în cap cu mănuşa chirurgicală. Se scărpina de parcă ar fi avut păduchi.

— Loveless?

— Nom *meu.* Nom de lucru.

Apoi o rafală lungă pe care Rydell o bănui a fi în spaniolă, dar nu prinse decât *nombre de* ceva. Omul o privi pe Chevette Washington.

— Ce crezi, e încordată, Rydell? Mie-mi place încordată.

— Eşti american?

Capul îi tresări oarecum, într-o parte, puţin, când Rydell zise asta şi ochii i se tulburară pentru o clipă, dar apoi îşi reveniriă, limpezi ca buza cromată a ţevii armei lui.

— Tu ştii cine a început porturile, Rydell?

— Cartelurile, zise Rydell, columbienii.

— Exact. Ei au adus primele sisteme expert în America Centrală, în anii o mie nouă sute optzeci, să-şi coordoneze îmbarcările. Cineva trebuia să meargă acolo, să le instaleze sistemele. Război pentru droguri, Rydell. Mulţi americani de ambele părţi, acolo.

— Păi, zise Rydell, acum noi ne facem propriile noastre droguri aici, nu?

— Dar ei au acolo porturile alea. Ei nici măcar n-au nevoie de afacerile alea cu droguri. Au ajuns ce era Elveţia odată. Au ajuns singurul loc din lume unde se ţine ceea ce oamenii nu-şi pot permite să ţină nicăieri în altă parte.

— Pari puţin cam tânăr să fi dat o mână de ajutor la asta.

— Tatăl meu. Îţi *cunoşti* tatăl, Rydell?

— Sigur.

Oarecum, totuşi.

— Eu nu l-am cunoscut niciodată. A trebuit să fac multă *terapie*, pentru asta.

Bucuros nevoie mare că reuşise, se gândi Rydell.

— Warbaby, el lucrează pentru porturi?

Un strop de sudoare apăruse pe fruntea omului. De data aceasta şi-l şterse cu dosul mâinii care ţinea arma, dar Rydell văzu arma trecând înapoi în poziţie ca şi cum ar fi fost trasă de un magnet.

— Aprinde farurile, Rydell. E okay. Mâna stângă părăseşte volanul.

— De ce?

— Că dacă nu, eşti mort.

— Păi, de ce?

— Tu fă-o, okay?

Sudoarea alunecându-i în ochi.

Rydell luă mâna stângă de pe volan, aprinse farurile, mai apăsă o dată pentru faza lungă. Două conuri de lumină muşcară dintr-un rând de magazine goale, firme stinse, praf pe plastic. Cel din dreptul farului din stânga se numea GOLUL.

— De ce-or fi denumit aşa un magazin? zise Rydell.

— Încerci să mă zăpăceşti, Rydell?

— Nu, zise Rydell, doar că e un nume ciudat. Se pare că *toate* locurile astea sunt goale, acum...

— Warbaby e angajat doar ca ajutor, Rydell. SecurInt îl bagă când lucrurile se precipită prea tare. Şi se precipită, mereu se precipită.

Se aflau cu maşina într-un fel de piaţetă, pe o arteră comercială acoperită, cu zidurile şi vitrinele năruite.

— Deci când ea a furat ochelarii dintr-un hotel care era păzit de SecurInt, l-au adus pe Warbaby? se uită Rydell la Chevette Washington.

Ea arăta ca o figură din aceea cromată, de pe botul maşinilor vechi, numai că i se făcuse pielea de găină pe coapse. Nu era prea cald acolo înăuntru, ceea ce îl făcu pe Rydell să îşi închipuie că locul putea fi de fapt subteran.

— Stii ceva, Rydell?

— Ce?

— Habar n-ai despre nimic. Oricât ţi-aş spune, tot n-ai să-nţelegi situaţia. E pur şi simplu prea *mare* pentru unul ca tine să înţeleagă. Nu ştii să gândeşti în termenii ăştia. SecurInt *aparţine* companiei care deţine informaţiile din ochelarii ăştia.

— Singapore, zise Rydell. Singapore deţine şi DatAmerica?

— N-o poţi dovedi, Rydell. N-a putut nici Congresul.

— Uită-te la şobolanii ăia...

— Mă doare, fir-ar să fie, *capul*...

Rydell se uită cum dispar ultimii trei şobolani în magazinul care se numise Golul. Printr-o gaură pentru ventilaţie sau ce-o fi fost. Un gol.

— Nu-u. I-am văz't.

— Ţi-a trecut prin minte că tu nu te-ai fi aflat aici dacă Lucius la naiba Warbaby nu şi-ar fi luat patine cu rotile luna trecută?

— Cum adică?

— Şi-a zdrobit genunchiul. Warbaby-şi zdrobeşte genunchiul, nu poate conduce, *tu* te trezeşti *aici*. Ia gândeşte-te. Ce-ţi zice *asta* despre stadiul final al capitalismului?

— Despre ce să-mi spună?

— Nu te-au învăţat nimic la Academia aia de poliţie?

— Sigur că da, zise Rydell, o grămadă de chestii.

Gândindu-se: cum să le vorbeşti ticăloşilor demenţi când eşti ţinut ostatic, numai că nu prea reuşea să-şi amintească exact ce ziceau. Ţine-i de vorbă şi nu-i contrazice prea mult, ceva de genul ăsta.

— Da' cum se face că toată lumea îşi vâră coada în chestia asta cu ochelarii?

— Au de gând să reconstruiască San Francisco. De la zero, în principiu. La fel cum fac în Tokio. Au să-nceapă prin nivelarea unei reţele de şaptişpe complexe din cadrul infrastructurii existente. Optzeci de etaje birouri/locuinţe şi magazine/locuinţe la bază. Complet independente, cu tot ce le trebuie. Cu antene parabolice variabile, generatoare cu aburi. Construcţii *noi,* omule; au să-şi înghită propriile deşeuri.

— Cine are să-nghită deşeurile?

— *Clădirile*. Au să le *crească,* Rydell. La fel cum fac acum în Tokio. Ca tunelul maglev.

— Sunflower, zise Chevette Washington, apoi păru că regreţă.

— Cineva s-a *uitat...*

Dinţi de aur lucind.

— Ăă, hei...

Dă-i înainte cu vorbitul-cu-nebunul-înarmat.

— Da?

— Deci care-i problema? Dacă ei vor s-o facă, lasă-i.

— Problema, zise Loveless, începând să-şi descheie nasturii la cămaşă, e că un oraş ca San Francisco ştie cam tot atât cât ştii şi t*u încotro* vrea s-o apuce, încotro *trebuie* s-o apuce. Ceea ce înseamnă mai deloc. Sunt oameni, milioane, care vor *obiecta*

faptul că un asemenea plan nici măcar nu există. Apoi sunt afacerile imobiliare...

— Imobiliare?

— Ştii cele mai importante trei considerente în orice cumpărare de imobile, Rydell?

Pieptul lui Loveless, fără păr şi pigmentat artificial, lucea de transpiraţie.

— Trei?

— Locul de amplasare, zise Loveless, locul de amplasare şi *locul de amplasare.*

— Nu mă prind.

— Şi nici n-ai să te prinzi vreodată. Dar oamenii care ştiu unde să cumpere, oamenii care au văzut unde vin amplasate turnurile, ei au să se *prindă*, Rydell. Ei or să înţeleagă *tot.*

Rydell stătu pe gânduri.

— Tu te-ai uitat, ă?

Loveless dădu din cap.

— În Mexico City. I-a lăsat în cameră. Nu trebuia niciodată, *vreodată* să facă aşa ceva.

— Dar nici tu nu trebuia să te uiţi, îi scăpă.

Pielea lui Loveless se acoperise cu pârâiaşe de sudoare acum, în ciuda răcorii. Era ca şi cum întregul sistem vegetativ l-ar fi lăsat. Clipea întruna, gonindu-şi transpiraţia ce-i curgea în ochi.

— *Mi*-am făcut meseria. *Făcut* meseria. Misiuni. Ani. Şi toate, la fel. Tu nu i-ai văzut cum *trăiesc* acolo. Complexurile private. Oamenii de pe-aici n-au deloc idee despre ce pot face *banii,* Rydell. Nu ştiu ce *sunt* cu adevărat banii. Ei trăiesc ca nişte *zei*, în complexurile lor private. Unii dintre ei au peste o sută *de ani,* Rydell...

Loveless avea spume uşoare albe în colţurile zâmbetului, iar Rydell era înapoi în apartamentul prietenei lui Turvey, privindu-l pe Turvey în ochi şi-i căzu fisa, ce făcuse ea.

Vărsase tot pacheţelul de drog în cola pe care i-o adusese. Nu reuşise să-l verse pe tot înăuntru, aşa că dăduse Coke pe partea de sus a cutiei, să-l bage înăuntru şi o învârtise, s-o amestece.

El avea acum toţi nasturii de la cămaşă descheiaţi, ţesătura întunecată, mai întunecată din cauza transpiraţiei, iar faţa i se înroşea.

— Loveless…, începu Rydell, fără să aibă idee cum să continue, dar Loveless ţipă atunci, un sunet subţire, neomenesc, ca un iepure prins cu picioarele în laţ şi se porni să-şi lovească cu patul pistolului şliţul umflat al blugilor, ca şi cum l-ar fi strâns ceva îngrozitor acolo, ceva ce trebuia ucis. De fiecare dată când arma cobora, se descărca, făcând în duşumeaua carpetată găuri de mărimea unei monede de cinci dolari.

Chevette Washington sări de pe consolă ca şi cum ar fi fost pe o trambulină din cauciuc, drept peste marginea de sus a locului din mijloc, în cabina din şapte.

Loveless îngheţă, tremurând, ca şi cum toţi atomii din el se decuplaseră dintr-o dată, învârtindu-se pe nişte orbite strânse, de urgenţă. Apoi zâmbi, ca şi cum ar fi omorât lucrul aflat sub şliţ, ţipă iar şi începu să tragă prin parbriz. Tot ce-şi amintea Rydell era un instructor care le spunea că o supradoză de drog făcea ca fenciclidina să semene cu o aspirină pusă în Coke. În Coke.

Iar Chevette Washington era şi ea pe cale să înnebunească şi ea la rândul ei, auzindu-l şi încerca să-şi croiască drum către partea din spate VA-ului.

— Sute de ani, ticăloşii ăia, zise Loveless şi scoase un fel de suspin, dând afară încărcătorul gol şi băgând unul proaspăt şi *tot* le mai…

— Acolo, zise Rydell. Lângă Golul…

— Cine?

— Svobodov, zise Rydell ghicind că asta ar merge.

Gloanţele ţâşniră din mica armă precum cuburile din cauciuc dintr-un puşcoci. Până la al treilea, Rydell reuşise să se întindă şi să dezactiveze siguranţa uşii şi se prăvăli afară. Aterizã cu spatele pe nişte cutii goale de conserve şi ceva ce se simţea ca şi cum ar fi fost nişte bureţi. Se rostogoli. Continuă să se rostogolească până ce se izbi de ceva.

Gloanţele alea mici, făcând găuri mari în geamurile date cu var ale magazinelor părăsite. O bucată întreagă se prăbuşi cu zgomot.

O auzea pe Chevette Washington izbind în uşa din spate a VA-ului şi vru s-o facă să înceteze.

— Hei! Loveless!

Tirul se opri.

— Svobodov e la pământ, omule!

Chevette tot izbind în uşă. Isuse.

— Are nevoie de o ambulanţă!

În patru labe, lipit de o fântână joasă, placată, mirosind a clor şi praf, îl văzu pe Loveless coborând cu dificultate pe partea şoferului, cu pieptul şi fruntea strălucind de sudoare. Omul era atât de bine antrenat, îşi dădu seama Rydell, încât lucrul se vădea şi sub efectul drogului. Pentru că tot se mai mişca în felul în care te învăţau să te mişti la SAAF, cu pistolul înainte, în ambele mâini, pe jumătate ghemuit, cu uşoare măturări ale arcurilor potenţiale de tragere.

Iar Chevette, ea tot mai încerca, izbind cu picioarele, să-şi croiască drum afară prin hexacelul sau oricare-ar fi fost materialul din care era făcut VA-ul. Loveless băgă două gloanţe în el, iar ea se opri dintr-o dată.

31. Carnavalul sufletelor

LA ORA PATRU, Yamazaki coborî treptele pe care le urcase cu Loveless pe întuneric, seara trecută.

Fontaine plecase cu douăzeci de minute înainte să vină curentul, luând cu el, cu toată împotrivirea lui Skinner, o legătură enormă de rufe pentru spălat. Skinner îşi pierduse toată ziua aranjând şi rearanjând conţinutul trusei verzi cu scule, pe care o răscolise când se chinuise să dea de foarfecul de bolţuri.

Yamazaki privise mâinile bătrânului atingând fiecare unealtă în parte şi-şi imaginase că el vedea oarecare putere sau scop momentan străbătându-le sau poate numai amintiri ale unor lucrări întreprinse, abandonate, terminate.

— Întotdeauna găseşti cui să vinzi scule, murmurase Skinner pierdut, poate către Yamazaki, poate pentru el însuşi. Cineva le cumpără întotdeauna. Dar după aia, întotdeauna ai nevoie iar de ele, exact de aia pe care-ai vândut-o.

Yamazaki nu ştia denumirile englezeşti ale celor mai mulţe dintre sculele de acolo, iar unele dintre ele îi erau complet necunoscute.

— Dorn în T, zise Skinner ridicând pumnul strâns cu o ţepuşă ruginită ieşindu-i ameninţător printre cel de-al doilea şi cel de-al treilea deget. Acum, e un lucru la îndemâna oricui, Scooter, dar cei mai mulţi n-au văzut unul în viaţa lor.

— Scopul lui, Skinner-san?

— Lărgeşte o gaură rotundă. O menţine şi rotundă, dacă-l foloseşti cum trebuie. Tablă, în general, da' merge şi la plastic, la sintetice. Orice subţire, nu prea tare. Mai puţin sticlă.

— Ai multe scule, Skinner-san.

— N-am învăţat niciodată să le folosesc ca lumea, totuşi.

— Dar ţi-ai construit singur camera?

— Te-ai uitat vreodată cum lucreză un dulgher, Scooter?

— O dată, da, zise Yamazaki, amintindu-şi o demonstraţie la un festival, securile zburând, mirosul de cedru tăiat.

Îsi aminti cum arăta lemnul, albicios şi fără noduri. Se ridicase un chioşc pentru ceremonia ceaiului, să fie utilizat pe durata festivalului.

— Lemnul este foarte rar în Tokio, Skinner-san. N-ai să-l vezi aruncat, nici măcar aşchiile mici.

— Nu-i chiar simplu să-l găseşti nici pe-aici, zise Skinner, frecându-şi buricul degetului mare cu vârful unei dălţi.

Voise să spună că în America, San Francisco sau pe pod?

— Noi puneam pe foc rumeguşul, înainte să avem curent. Primăriei nu-i plăcea deloc. Rău pentru aer, Scooter. Nu prea mai facem aşa ceva acum.

— E printr-o înţelegere?

— Doar bun simţ…

Skinner puse dalta într-o cârpă unsuroasă şi o aşeză cu grijă înapoi în cutia verde.

Pe platforma superioară a podului îşi făcea drum, îndreptându-se către San Francisco, o procesiune şi Yamazaki regretă imediat că îşi lăsase agenda în camera lui Skinner. Aceasta era prima manifestare, văzută de el, a unui ritual public.

În spaţiul strâmt, era imposibil de văzut procesiunea altfel decât ca pe o succesiune a participanţilor, câte unul sau câte doi, dar era totuşi o procesiune, şi clar funerară, probabil memorială, ca scop. Mai întâi veneau copiii, şapte, după numărătoarea lui grăbită, unul în urma celuilalt, în haine zdrenţăroase, presărate cu cenuşă. Fiecare copil purta o mască din ipsos pictat, intenţionând în mod limpede să-l reprezinte pe Shapely. Dar nu era nimic funerar în înaintarea lor; câţiva ţopăiau, încântaţi de atenţia ce li se acorda.

Yamazaki, în drumul lui pentru a cumpăra supă fierbinte, se oprise între un cărucior de anticar de cărţi şi un stand în care atârnau colivii cu păsărele. Se simţea stânjenit acolo, foarte nelalocul lui, cu canistra lui îmbrăcată în pânză, de formă neobişnuită, sub braţ. Dacă era o înmormântare, erau nişte gesturi ce se impuneau, o anumită atitudine pe care ar trebui s-o adopţi? Îşi aruncă privirile la vânzătoarea de cărţi, o femeie înaltă, într-o vestă unsuroasă din piele de oaie, cu părul cărunt prins la spate într-un coc fixat cu două scobitori din plastic.

Marfa ei, care consta mai ales din cărţi în ediţii ieftine, îngălbenite, în diferite stadii de dezintegrare, fiecare în câte o pungă de plastic transparent, era stivuită în faţa ei, pe cărucior. Îşi lăudase marfa în gura mare până să-i vadă pe copiii mascaţi în Shapely; strigase expresii ciudate, care, îşi imaginase el că erau titluri: „ Valea păpuşilor, meridianul sângelui, mânuirea drujbei...” Yamazaki, izbit de ciudăţenia poeziei americane, fusese pe punctul de a cere *Mânuirea drujbei.* Apoi ea rămăsese mută, şi văzuse şi el copiii.

Dar nu era nimic în atitudinea ei de acum care să indice că procesiunea îi cerea altceva decât atenţie, câtă i-ar fi plăcut să-i acorde. Îşi controla automat marfa expusă, văzu el, în vreme ce-i urmărea pe copii trecând, plimbându-şi mâinile pe deasupra cărţilor din pungi.

Tipul cu păsărelele, un om palid, cu o mustaţă neagră aranjaţă cu grijă, se scărpina pe burtă, cu un aer blând şi neutru.

După copii veniră cinci dansatori în costumele de schelet din La Noche de Muerte[58], deşi Yamazaki văzu că unele măşti erau doar pe jumătate măşti, aparate de respirat micropor în formă de maxilare rânjite de hârcă. Aceştia erau adolescenţi, evident, bâţâindu-se pe o muzică interioară a plăgii şi a haosului. Era un puternic sub-curent erotic, o violenţă, în coapsele negre, cu oase pictate pe ele, în pelvisurile albe schematic mâzgălite pe fesele abia acoperite cu doc. În timp ce treceau dansatorii, unul îl fixă pe Yamazaki cu o privire pătrunzătoare, ochi albaştri de adolescent deasupra nărilor negre, modelate, ale respiratorului alb.

Apoi două figuri înalte, negri cu feţele pictate cu un bej urât, costumaţi în chirurgi, cu halate verde deschis şi mănuşi

---

[58] Noaptea morţii (în span. în orig.) (n. trad.).

lungi din latex roşu aprins. Erau ei doctorii, mai ales albi, care dăduseră greş în a-i salva pe atât de mulţi înainte de apariţia lui Shapely, sau reprezentau firmele biocomerciale braziliene care prevăzuseră cu atâta succes şi folos transformarea lui Shapely, prostituatul analfabet devenit minunată sursă de câştiguri? Iar după ei, primul dintre cele şapte cadavre, înfăşurate şi legate în foi de plastic lăptos, fiecare purtate pe un căruţ cu două roţi, de genul celor meşterite pe aici pentru transportul bagajelor sau al alimentelor voluminoase. Căruţurile, temporar prevăzute cu platforme înguste din placaj, erau cârmuite, din faţă şi din spate, de bărbaţi şi femei fără nici un costum sau comportament special, deşi Yamazaki observă că nu priveau nici la dreapta, nici la stânga şi păreau a nu lua contact vizual cu privitorii.

— E Nigel, zise vânzătoarea de cărţi, şi probabil că el a construit căruţul cu care-l duc.

— Sunt victimele furtunii, îndrăzni Yamazaki.

— Nigel nu, zise femeia, îngustându-şi ochii când văzu că era străin. Nu cu găurile alea în el...

Şapte cu toţii, fiecare pe căruţul lui, apoi o femeie şi un bărbat, în halate identice din hârtie, purtând între ei o litografie a lui Shapely, unul dintre acele portrete dulcege, larg în ochi şi supt în obraji, care, invariabil, îl făcea pe Yamazaki să se simtă uşor tulburat.

Şi după ei o figură măruntă, roşie, zburdalnică. Un diavol probabil, fără coadă şi fără coarne, dansând cu o armă enormă, un vechi AK-47, cu închizătorul de mult pierdut, cu încărcătorul curbat cioplit din lemn, şi cufundat, cândva, cu totul în email roşu, acum ros de mâini, de procesiuni.

Şi Yamazaki ştiu, fără să întrebe, că dansatorul roşu reprezenta felul în care se dusese Shapely, ca o prostie de o josnicie îngrozitoare ascunsă în inima lucrurilor.

— Skinner-san?

Carnetul pregătit.

— Am văzut o procesiune astăzi. Cadavre duse de pe pod. Morţii de pe urma furtunii.

— Nu-i pot ţine aici. Nu-i pot arunca în apă. Primăria veghează la asta. Îi ducem dincolo, să-i ardă. Unii oameni nu-s de acord cu focul şi îi îngroapă pe Treasure. Cu ce oameni trăiesc pe Treasure, te cam întrebi dacă are vreun rost.

— In procesiune erau multe referiri la Shapely, la povestea lui.

Skinner dădu din cap, pe deasupra micului televizor.

— Copii mascaţi în J.D. Shapely, doi negri vopsiţi ca doctori albi, portretul lui Shapely...

Skinner mormăi. Apoi, de departe:

— De când n-am mai văzut aşa ceva.

— Iar în coadă o figură mică, roşie. Dansând. Cu o puşcă automată de asalt.

— Ăhă.

Skinner dădu din cap.

Yamazaki activă funcţia de transcriere a carnetului.

> *Eu, ştii, nu l-am căpătat niciodată. De la el vreau să spun. Părticica aceea din el, acum în fiecare. N-am reuşit să pricep, la vârsta mea şi, oricum, n-am fost niciodată adeptul medicinii. S-a întâmplat că n-am căpătat nici celălalt fel, nu că n-aş fi avut o grămadă de ocazii. Tu eşti prea tânăr să-ţi aduci aminte cum era totuşi. A, stiu, stiu că voi toti credeţi că trăiţi în toate timpurile deodată, totul înregistrat pentru voi, totul la îndemână să fie salvat. Digital. Asta-i tot ce e, care va să zică: playback. Tot nu-ţi aduci aminte cum era, privindu-i cum se îngrămădeau. Aici nu chiar aşa, cât a fost de rău, dar în Thailanda, Africa, Brazilia, Isuse, Scooter. Lucrul ăla pur şi simplu se arunca asupra noastră. Dar încet, încet, un lucru domol. Retroviruşii. Mi-a spus mie odată un ins, el avea tipul vechi şi a şi murit din cauza lui, cum am trăit noi în perioada aia scurtă şi frumoasă de timp când o grămadă de oameni simţeau că o bucăţică de cur n-avea cum să omoare pe nimeni, nici măcar o femeie. Vezi, ele întotdeauna a trebuit să se îngrijoreze, oricum, fiecare dată e o posibilitate, o încasează şi pot să moară la naştere, să moară scăpând de sarcină şi oricum viaţa nu-ţi mai e ca înainte. Dar în perioada aia, atunci, erau pilule pentru asta, ca să nu, injecţii pentru alte lucruri, chiar dacă ăia omorâseră oameni ca la naiba, înainte. Ăla a fost un timp, Scooter. Aşadar vine lucrul ăsta azi, întoarce totul pe dos. Şi*

ajungem în 2000, se schimbă rahatul pretutindeni, războaie civile în Europa, şi hop şi chestia asta cu SIDA. Ştii că au încercat să spună că era din cauza homosexualilor, ziceau că era CIA, ziceau că era U.S. Arrny prin vreun port din Maryland. Ziceau că erau oameni care puneau la saramură maimuţe verzi. Jur pe Dumnezeu. Ştii ce a fost? Oameni. Numai că al naibii de mulţi, Scooter. Zburând peste tot şi umblând pe-aici. Pun rămăşag că vreunul a luat un virus sau doi. Orice de pe afurisita asta de planetă e la numai câteva ore de oricare alt loc. Şi vine amărâtul ăla de poponar, Shapely, care are mutantul ăla, de nu te ucide. Nu-ţi face nici pe naiba, numai îl mănâncă pe cel vechi la masa de dimineaţă. Şi la mine nu ţine nici o tâmpenie de-aia, că el era Isus, Scooter. N-am crezut nici c-a existat Isus, de altfel.

— A mai rămas ceva cafea?

— Am să mai pompez, la lampă.

— Scapă o picătură de Trei-în-Unu în gaura de pe tubul pompei, Scooter. E o garnitură din piele acolo. O ţine moale.

31. Partea şoferului

NU VĂZU PRIMUL GLONŢ, dar probabil că el a atins o sârmă, sau ceva, pătrunzând înăuntru, pentru că se aprinse lumina. Pe cel de-al doilea îl văzu sau, oricum, zări gaura pe care o făcu în plasticul-imitaţie de piele. Ceva se opri în ea, învăţând despre gloanţe aşa: acolo unde nu este nici o gaură, în secunda următoare, este. Nimic între. Vezi că s-a întâmplat, dar nu poţi vedea întâmplându-se.

Apoi căzu în patru labe şi începu să se târască. Pentru că nu putea sta pur şi simplu acolo aşteptându-l pe următorul. Când ajunse la uşă, îşi văzu pantalonii cei negri mototoliţi pe jos, lângă un set de chei aflat pe o etajeră gri, din plastic. Mirosea de la găurile făcute când trăsese în podea. Poate că şi de la covorul ars, pentru că se vedeau marginile arse şi cumva topite.

Acum îl auzea ţipând pe undeva pe afară, răguşit şi spart şi îngânat de ecouri. Îşi ţinu respiraţia. Ţipând cum au făcut ei cel

mai bun PR[59] din lume, cum au vândut-o ei pe Hunnis Millbank, iar acum aveau să-l vândă şi pe Sunflower. Dacă auzea ea bine.

— Jos, pe uşă, încoace. Pe partea şoferului.

Era Rydell; uşa de pe partea aceea deschisă.

— A lăsat cheile aici înăuntru, zise ea.

— Cred că s-a dus acolo unde-au fost Zidurile Visului, biroul ăla al lor.

— Dacă se întoarce?

— Probabil că oricum se întoarce, aşa că ne pitim şi noi pe aici. Te târăşti până acolo şi-mi arunci alea?

Ea se strecură prin *uşă* şi printre scaune. Văzu capul lui Rydell acolo, lângă uşă. Puse mâna pe chei şi i le aruncă, fără să se uite. Îşi înhăţă pantalonii şi se retrase repede, cu spatele, întrebându-se dacă nu cumva ar fi putut să se ascundă în frigider.

— Întinde-te pe jos, acolo în spate...

Vocea lui se auzea de pe locul şoferului.

— Să mă întind pe jos?

— Profil minim.

— Ăă?

— O să-nceapă să tragă. Mai ales dacă fac *asta*...

Zgomot de aprindere. Sticlă zburând din găuri proaspete în parbriz. Se făcu una cu podeaua. VA-ul ţâşni înapoi scurt şi-l auzi cum pipăie consola căutând o comandă care-i trebuia, în timp ce alte gloanţe veniră, fiecare distinct, urmate de o bufnitură, ca şi cum ar fi dat careva cu un ciocan invizibil, având grijă să ţină ritmul.

Rydell trebuia s-o fi pus în poziţia pe care o dorea încă de atunci, pentru că făcuse lucrul ăla, pe care-l făceau băieţii, în Oregon, cu frânele şi transmisia.

Îşi dădu seama că ţipa. Nu cuvinte sau altceva. Doar ţipa.

Apoi luară o curbă care aproape îi răsturnă şi ea se gândi că probabil VA-urile astea nu fuseseră gândite să meargă foarte repede. Acum se mişcau chiar prea repede, se părea, în sus.

— Fir-ar să fie, îl auzi pe Rydell exclamând cu vocea aia ciudată, apoi izbiră uşa sau poarta sau ce-o fi fost şi fix ca atunci când încerca să-şi pună pe cap un bongo, în parcul Lafayette şi trebuiseră să-i tot explice cum că o să cadă în cap cu el şi de fiecare dată uita.

---

[59] Public relations (n. trad.).

Era înapoi în camera lui Skinner, citind în *National Geographic* despre cum se despărţise Canada în cinci state. Bând lapte rece din cutia de carton şi mâncând sărăţele. Skinner în pat cu televizorul, uitându-se la una dintre emisiunile care-i plăceau lui, despre istorie. Afirma că filmele astea istorice se făcuseră din ce în ce mai bune şi mai frumoase. începuseră săltăreţe, alb-negru, cu soldaţi alergând prin împrejurimi ca şi cum ar fi avut furnici în pantaloni, şi cu punctele alea îngrozitoare pe ei şi cerul plin de zgârieturi. Cum încet-încet se domoliseră până la felul în care se mişcă oamenii în mod normal şi după aia au fost colorate, punctele devenind tot mai mărunte iar zgârieturile dipărând. Şi era un rahat, zicea el, pentru că fiecare făcea din ele o aproximare, părerea cuiva despre cum trebuia să fi arătat rezultatul unei anumite decizii, un anumit buton fiind apăsat. Dar tot era ceva, o noutate, cum era când ascultai Billy Holiday fără toată pârâiala aia.

Billy Holiday era probabil un tip ca Elvis, se gândi Chevette, cu franjuri pe haine, un Elvis mai tânăr şi nu atât de gras.

Skinner îi trăgea înainte cu ce ştia el despre istorie. Cum se transformase în plastic. Dar ei îi plăcea să-i arate că îl asculta când îi zicea ceva, pentru că altfel putea să nu-i mai vorbească zile întregi. Aşa că îşi ridică privirile din revistă şi de pe poza cu fete fluturând steaguri alb-albastre în Republica Quebec, iar pe marginea patului lui Skinner era aşezată mama ei, arătând frumoasă şi tristă, dar cam obosită, aşa cum putea să arate după ce ieşea de la muncă şi era încă machiată.

— Are dreptate, zise mama Chevettei.

— Mami?

— În legătură cu istoria, cum au schimbat-o.

— Mami, tu...

— Toată lumea face asta, iubito. Nu-i nimic neobişnuit. Numai că filmele păstrează amintirea, asta-i tot.

Chevette începu să plângă.

— Chevette-Marie, zise mama ei, cu vocea aceea îngânată, venind de departe, te-ai lovit la cap.

32. Fallonville

— CÂT DE BINE zici că-l cunoşti pe tipul ăsta? întrebă ea.

Gheata SWAT a lui Rydell scrâşnea pe fragmentele de geam securizat de fiecare dată când folosea frâna. Dacă ar fi avut timp şi o mătură, ar fi făcut el curăţenie. Aşa, trebuise să dea jos ceea ce mai rămăsese din parbriz cu un capăt de bară ruginită găsită la marginea drumului. Patrula Rutieră ar fi văzut găurile lăsate de gloanţe şi l-ar fi oprit. Oricum, avea tălpile bune.

— Am lucrat cu el în L.A., zise, frânând ca să poată ocoli nişte bucăţi sfâşiate din cauciucuri de trailer, care zăceau pe asfalt, împrăştiate pe două benzi, ca pielea lepădată a unor monştri.

— Mă întrebam dacă se dovedeşte şi el a fi ca doamna Elliott. Ziceai că o cunoşteai şi pe ea.

— N-o cunoşteam, zise Rydell, am întâlnit-o, în avion. Dacă şi Sublett e vreo lucrătură, atunci întreaga *lume* e un complot.

Ridică din umeri.

— În cazul ăsta, aş putea să-mi fac griji şi pentru *tine,* să zicem.

Spre deosebire, să zicem, de grijile în legătură cu faptul că poate Loveless sau doamna Elliott se osteniseră să planteze un locator de ploşniţe în rulota asta şi poate că Steaua Morţii îi supraveghea, chiar acum, şi-i puteau înhăţa de aici. Se zicea că Steaua Morţii putea citi titlurile dintr-un ziar sau putea stabili ce fel de pantofi purtai şi mărimea, doar după o urmă ca lumea.

Atunci, o cruce din lemn păru să răsară, în bătaia farurilor, înaltă de vreo patru metri, cu ACORDEAZĂ-TE LA NEPRIHĂNITA LUI TRANSMISIE, cu un televizor portabil prăfuit ţintuit la nivelul la care ar fi trebuit să se afle capul lui Isus. Careva luase la ţintă ecranul cu un 22, după cum părea.

— Trebuie că ne apropiem, zise Rydell. Chevette Washington scoase un fel de mormăit. Apoi bău puţin din apa luată de la staţia Shell şi-i dădu şi lui sticla.

Când trecuse prin poartă crezuse că sunt în apropierea unei autostrăzi importante. Pe dinafară, artera comercială nu era decât o dărăpănătură joasă, din cărămidă arsă de soare, cu ferestre înfundate cu plăci din acelea urâte foc, din material reciclat preset la cald, făcute din rumeguş, de culoarea vomei veche de o zi. Dăduse ocol, scrâşnind din pneuri, parcării pustii,

doar câţiva ciori morţi şi nişte saltele vechi în drum, până ce găsise pe unde să iasă, pe o alee de legătură.

Dar nu era nici o autostradă acolo, doar câteva piste cu patru benzi şi se părea că Loveless nimerise cu un glonte în dispozitivul de navigaţie, pentru că harta era blocată pe centrul Santa Anei iar cursorul stătea neclintit, pâlpâind uşor. Locul unde se aflau avea aerul acela de oraş de frontieră, tipul de loc decăzut după implozia Euro-banilor.

Chevette Washington era ghemuită lângă frigider, cu ochii închişi, şi nu-i răspundea. Îi era frică să nu o fi nimerit şi pe ea Loveless, dar ştia că nu-şi poate permite să oprească înainte să pună măcar o mică distanţă între ei şi artera comercială subterană. Şi nici nu se vedeau pe ea urme de sânge sau altceva.

În cele din urmă, ajunsese la staţia de alimentare Shell. Îţi dădeai seama că fusese Shell după forma tablei prinsă pe stâlpii din lemn care susţinuseră firma. Uşa de la toaleta bărbaţilor era smulsă din ţâţâni; la femei era încuiată cu un lacăt. Careva trăsese în tonomat cu o armă automată, aşa se părea. Ocoli cu VA-ul, să ajungă în spate, şi văzu o rulotă Airstream cu adevărat veche, de genul celei în care locuia un vecin al tatălui lui, în Tampa. Era un om acolo, îngenuncheat lângă o sobiţă cu mangal, umblând cu o oală, şi doi Labradori negri care îl priveau.

Rydell opri, se uită să vadă dacă Chevette Washington respira şi coborî din cabină. Se duse la omul de lângă plita cu mangal, care se ridicase de-acum în picioare şi-şi ştergea palmele de cracii salopetei roşii. Avea pe cap o şapcă de pescuit de culoare kaki, cu un cozoroc de vreo douăzeci de centimetri, care stătea ridicat în sus. Emblema Shell brodată pe salopetă se uzase şi se cam scămoşase.

— Te-ai rătăcit, zise omul, sau ai vreo problemă?

Rydell îşi dădu seama că trebuia să aibă cel puţin şaptezeci de ani.

— Nu, domnule, n-am probleme, dar m-am rătăcit complet.

Rydell se uită la Labradorii negri.

— Câinii ăştia ai dumneavoastră, nu par fericiţi să mă vadă.

— Nu văd prea mulţi străini, îi apără omul.

— Nu, domnule, zise Rydell, nu cred că văd.

— Am şi vreo două pisici. Chiar acum îi hrănesc pe toţi cu resturi uscate. Pisicile mai prind o pasăre, un şoarece. Deci, te-ai rătăcit?

— Da, domnule. Nici măcar n-aş putea să spun în ce stat ne aflăm acum.

Omul scuipă pe pământ.

— Bine-ai venit la clubul blestemat, fiule. Când eram de vârsta ta, asta era California, ce Dumnezeu o fi însemnat. Acum e „de Sud”, aşa mi se spune, dar ştii ce-i de fapt?

— Nu, domnule. Ce?

— Exact aceeaşi balegă fericită. Ca şi femeia aia, de-şi petrece noaptea în blestemata de Casă Albă.

Îşi scoase şapca de pescuit, dând la vedere câteva bube alb- argintii, de cancer, îşi tamponă fruntea cu o batistă pătată cu grăsime, apoi îşi îndesă şapca înapoi.

— Zici că te-ai rătăcit, da?

— Da, domnule. Mi s-a stricat harta.

— Stii să citeşti una de hârtie?

— Da, domnule, ştiu.

— Ce naiba şi-a făcut în cap?

Uitându-se pe lângă Rydell.

Rydell se răsuci şi o văzu pe Chevette Washington aplecată peste scaunul şoferului, privindu-i.

— Aşa se tunde ea, zise Rydell.

— Să fiu al naibii, zise omul. Ar putea arăta destul de bine, altfel.

— Da, domnule.

— Vezi acolo cutia de Cream O'Wheat? Crezi că poţi turna o ceaşcă din ea în apa asta când fierbe?

— Da, domnule.

— Ei, atunci mă duc să-ţi găsesc o hartă pe care să te uiţi. Sheeter şi Whitey ăştia au să-ţi ţină companie.

— Da, domnule...

PARADISE, SO. CALIFORNIA
COMUNITATE CREŞTINĂ
CINCI KILOMETRI
NU PUNEŢI CORTURI
CĂSUŢE DIN BETON
CU TOATE FACELITĂTILE

PERIMETRU PROTEJAT ELECTRIC
ÎNOTUL PERMIS
SUPRAVEGHERE CREŞTINĂ PENTRU COPII, AUTORIZATĂ
(STATUL SO. CAL.)
327 CANALE PRIN SATELIT

Şi o cruce şi mai înaltă, din şină de tren sudată, un fel de cadru plin cu televizoare vechi, privind cu toate ecranele lor moarte către drum.

Chevette Washington dormea de-acum, aşa că pierdu asta.

Rydell se gândi la cum folosise telefonul lui Codes ca să dea de numărul lui Sublett, din L.A., şi primise apelul ăla ciudat care aproape îl făcuse să închidă imediat, dar se dovedise că era Sublett, plecat în concediu, să stea cu mama lui, care se simţea rău.

— Adică eşti în Texas?

— Paradise, Berry. Mama-i bolnavă, aşa că ea, împreună cu alţi câţiva, s-a mutat aici, în SoCal.

— Paradise?

Sublett îi explicase unde era, în vreme ce Rydell se uita pe harta omului de la Shell.

— Hei, spusese Rydell, când îşi făcuse o idee generală despre locul unde se afla, ce-ai zice dacă aş veni până acolo, să te văd?

— Credeam că ţi-ai luat o slujbă în San Francisco.

— Păi, îţi zic eu despre asta când ajung acolo.

— Ştii că pe-aici se zice că-s apostat?

Sublett nu păruse prea fericit de asta.

— Ce?

— Apostat. Că i-am pus lu' mama filmul ăla al lui Cronenberg. Berry? *Videodromul*? Au spus că-i de la Diavolul.

— Eu credeam că toate filmele îl au pe Dumnezeu în ele.

— Sunt filme care-s clar de la Diavolul, Berry. Oricum, asta spune Revrendul Fallon. Zice că toate filmele lui Cronenberg sunt.

— E şi el în Paradise?

— Doamne, nu, spusese Sublett, e prin tunelele alea, pe Insulele Canalului, între Anglia şi Franţa. Nu poate pleca de acolo, de fapt, pentru că are nevoie de acoperire.

— Pentru ce?

— Impozite. Ştii cine a mai săpat aşa tunele, Beny?

— Cine?

— Hitler, cu munca sclavilor.

— N-am ştiut, spusese Rydell imaginându-şi-l pe omuleţul ăla înfricoşător, cu mustaţă neagră, cocoţat pe un bolovan şi plesnind dintr-un bici mare.

Acum urma alt anunţ, nu chiar atât de meseriaş, făcut ca primul, numai litere negre, scrise cu spray pe două scânduri.

ESTI TU GATA PENTRU VEŞNICIE?
EL TRĂIEŞTE! DAR TU AI SĂ TRĂIEŞTI?
UITĂ-TE LA TELEVIZOR!

— Uită-te la televizor?

Se trezise şi ea de-acum.

— Păi, zise Rydell, faloniţii cred că Dumnezeu *acolo* e. La televizor, vreau să zic.

— Dumnezeu e la televizor?

— Da, cumva pe fundal sau cam aşa ceva. Mama lui Sublett face şi ea parte din biserică, dar Sublett este excomunicat.

— Deci ei se uită la televizor şi se roagă, sau cum?

— Păi, cred că-i mai degrabă ca o meditaţie, ştii? Se uită acolo, mai ales la filmele alea vechi, şi-şi închipuie că dacă văd destule, un timp îndelungat, îi pătrunde cumva spiritul.

— Noi în Oregon aveam Nazareeni Arieni Revelaţi, zise ea. Prima Biserică a lui Isus Supravieţuitorul. Te împuşcă de cum te văd.

— Răi creştinii de genul ăsta..., fu Rydell de acord, iar VA-ul urcă pe creasta unui deluşor.

Atunci se văzu Paradise, în vale, luminat în întregime de becuri prinse pe stâlpi din lemn.

Perimetrul de securitate anunţat nu era decât de vreun acru[60], un acru şi jumătate, încercuit cu rotocoale de sârmă ghimpată. Rydell se îndoia că era într-adevăr electrificată, dar văzu că de ea erau atârnate, cam din trei în trei metri, scrimeri care la orice atingere începeau să ţipe, ceea ce putea fi destul de eficient, oricum. Era un fel de gheretă-cu-poartă amplasată acolo unde drumul pătrundea înăuntrul împrejmuirii, dar tot ceea ce părea a fi protejat erau vreo duzină de dubiţe, rulote şi căsuţe aşezate pe insule de ciment în jurul a ceea ce semăna cu o antenă radio de tip vechi, în vârful căreia era fixat un buchet

[60] acru = 0,4 ha (n. trad.).

de antene parabolice pentru satelit, din cele ieftine, care arătau ca un fel de nalbe gigant, din plastic cenuşiu. Cineva zăgăzuise un pârâu pentru a face un fel de heleşteu pentru scăldat, dar părâul însuşi arăta ca un fel de canal de deversare industrială în preajma căruia n-ai fi găsit nici insecte, ca să nu mai vorbim de păsări.

Locul era luminat în întregime, iar Rydell auzi duditul unor generatoare mari când coborî panta.

— Isuse, zise Chevette Washington.

Rydell trase alături de ghereta portarului şi acţionă coborârea automată a geamurilor din partea lui, bucuros că mai funcţiona. Un bărbat într-o jachetă din lână netoarsă, de culoare portocaliu-aprins, şi cu o căciulă din acelaşi material se arătă, purtând o armă cu pat metalic.

— Proprietate privată, spuse el, uitându-se acolo unde ar fi trebuit să fie parbrizul. Ce s-a întâmplat cu parbrizul dumneavoastră, domnule?

— O căprioară, îi zâmbi Chevette Washington.

— Am venit să ne vizităm prietenii, familia Sublett! îl linişti Rydell, sperând să-i poată distrage atenţia înainte să observe găurile de gloanţe sau altceva. Ne aşteaptă, dacă vrei să te duci să-i chemi.

— N-aş putea zice că arătaţi a creştini.

Chevette Washington se întinse peste Rydell şi-i aruncă paznicului o privire lungă.

— Nu ştiu ce eşti *tu,* frate, dar noi suntem Nazareeni Arieni, din Kugene. Nici măcar n-am fi vrut să venim încoace pentru că se zvoneşte că voi acceptaţi orice nespălat, *orice* corcitură. Trădători de rasă *peste tot*, în zilele noastre.

Paznicul o privi.

— Dacă sunteti Nazareeni, cum se face că nu sunteti rasi în cap?

Ea îşi atinse bretonul frizurii aiurite, partea scurtă, ţepoasă.

— Următorul lucru pe care-ai să mi-l spui e că Isus a fost jidan. Tu nu ştii ce înseamnă *asta!*

El arăta acum ceva mai mult decât doar îngrijorat.

— Am adus cu noi, în spate, nişte cuie sfinţite. Poate că asta îţi face o idee.

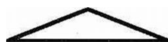
Rydell văzu că paznicul ezită, înghiţi.

— Hei, omule bun, zise Rydell, îl chemi pe Sublett sau nu?

Omul intră înapoi în gheretă.

— Ce-i chestia aia cu cuiele? întrebă Rydell.

— Ceva despre care mi-a spus Skinner, odată, zise ea. M-a speriat.

Dora, mama lui Sublett, bea Coka şi vodcă mexicană. Rydell mai văzuse oameni bând aşa ceva, dar niciodată la temperatura camerei. Iar Coka era răsuflată, pentru că ea o cumpărase, împreună cu vodca, în sticle de-alea mari, din plastic, de la supermarket, şi arătau deja de parcă ar fi fost ţinute desfăcute o vreme. Rydell hotărî că nu se simţea în stare să bea nimic.

Sufrageria rulotei Dorei avea o canapea şi un fotoliu extensibil, asortate. Dora stătea întinsă în fotoliu, cu picioarele mai sus, pentru circulaţie, zicea ea, Rydell şi Chevette Washington stăteau alături, pe canapea, care era mai mult un fotoliu pentru două persoane, iar Sublett stătea pe duşumea, cu genunchii traşi până aproape sub bărbie. Erau o mulţime de lucruri pe pereţi şi pe micile etajere decorative, dar totul era foarte curat. Rydell îşi imagină că din cauza alergiilor lui Sublett. Totuşi, erau o mulţime de gioarse: plachete şi fotografii şi figurine şi lucruri care, îşi imagină Rydell, trebuiau să fie cărticelele alea de rugăciuni. Era şi o hologramă, genul plat, a reverendului Fallon, care aducea mai mult ca niciodată a oposum, dar un oposum care se bronzase şi probabil că-şi făcuse operaţie estetică. Era şi un cap, mărimi naturală, al lui J.D. Shapely, care lui Rydell nu-i plăcu pentru că ochii lui păreau că te urmăresc. Cele mai multe dintre lucrurile bune păreau a fi grupate în jurul televizorului, care era mare şi strălucitor, dar de tip vechi, dinainte de a fi început să fie cu adevărat mari şi plate. Acum era deschis, prezentând un film alb-negru, dar sunetul era dat la minim.

— Eşti sigur că nu vrei să bei nimic, domnule Rydell?

— Da, doamnă, mulţumesc, zise Rydell.

— Joel nu bea. Are alergii, ştii.

— Da, doamnă.

Rydell habar nu avusese care era prenumele lui Sublett.

Sublett purta jeanşi noi, albi, un tricou alb, ciorapi albi din bumbac şi papuci de spital, din hârtie, de unică folosinţă.

— A fost întotdeauna un băiat sensibil, domnule Rydell. Îmi aduc aminte că o dată a supt butonul Celui Mare. Ei bine, parcă i se întorsese gura în afară.

— Mamă, zise Sublett, ştii că doctorul a spus că ar trebui să dormi mai mult.

Doamna Sublett oftă.

— Da, bine, Joel, ştiu că voi, tinerii, de abea aşteptaţi să staţi de vorbă.

Se uită la Chevette Washington.

— E o ruşine ce-i cu părul tău, dragă. Eşti cât se poate de drăguţă şi să ştii că o să-ţi crească frumos. Am încercat să aprind aragazul pe care-l aveam în Galveston, asta s-a întâmplat când Joel era bebeluş, era atât de sensibil, şi maşina aia de gătit aproape a sărit în aer. Tocmai îmi făcusem un permanent, dragă şi, ei bine...

Chevette Washington nu răspundea nimic.

— Mamă, spuse Sublett, acum, că ţi-ai sorbit scumpa băutură...

Rydell îl privi pe Sublett conducându-şi mama dincolo, la culcare.

— Isuse Cristoase, sări Chevette Washington, ce are la ochi?

— E sensibil la lumină, spuse Rydell.

— E înspăimântător, asta e.

— N-ar face rău nici unei muşte, zise Rydell.

Sublett reveni, se uită la ecranul televizorului, apoi oftă şi-l stinse.

— Ştii că nu trebuie să părăsesc rulota, Berry?

— Cum aşa?

— E o condiţie a apostaziei mele. Ei spun că aş putea corupe comunitatea prin contact.

Se cocoţă pe marginea fotoliului, astfel încât să nu trebuiască să se aşeze efectiv în el.

— Credeam că l-ai lăsat pe Fallon când ai venit în L. A.

Sublett păru stânjenit.

— Păi, ea se simţea rău, Berry, aşa că am venit încoace şi le-am zis că-s aici să mă pocăiesc. Să meditez la cutie şi restu'.

Îşi răsuci mâinile lungi şi palide.

— După care m-au prins uitându-mă la *Videodromul.* Ai văzut-o vreodată pe, ăă, Deborah Harry , Rydell?

Sublett oftă şi se cutremură oarecum.

— Cum te-au prins?

— Au aranjat să poată supraveghea la ce te uiţi.

— Cum de sunt izolaţi aici, totuşi?

Sublett îşi trecu degetele spre spate prin părul uscat, de culoarea spicului copt.

— Greu de zis, dar cred că-i ceva în legătură cu problemele fiscale ale reverendului Fallon. Aproape tot ce face în ultima vreme e în legătură cu asta. Nu ţi-a mers slujba din San Francisco, Berry?

— Nu, oftă Rydell, n-a mers.

— Vrei să-mi povesteşti?

Rydell spuse că da.

— Cred că a atins cu un glonte şi ceva care are legătură cu afurisitul ăla de radiator, zise Rydell.

Se aflau iarăşi în VA, în afara perimetrului.

— Îmi place prietenul tău, zise ea.

— Şi mie.

— Nu, vreau să spun că îl interesează cu adevărat ce-o să se întâmple cu tine. Îl interesează de-adevăratelea.

— Ia tu patul, zise el. Eu dorm pe bancheta din faţă.

— Nu-i parbriz. Ai să-ngheţi.

— O să-mi fie okay.

— Dormi aici, în spate. Am mai făcut-o. E okay.

Se trezi în întuneric şi-i ascultă respiraţia, scârţâitul scurtei din piele veche, rigidă, care-i acoperea umerii.

Sublett îi ascultase povestea, dând uneori din cap, punând câte o întrebare când şi când, lentilele lui de contact cu oglindă reflectând mici imagini convexe, printre care şi a lor aşa cum erau aşezaţi pe fotoliul pentru două persoane. La sfârşit, doar fluierase uşor şi spusese:

— Berry, mi se pare că eşti într-adevăr la ananghie acum. Mare ananghie.

Cu adevărat la ananghie.

Rydell îşi lăsă mâna în jos, atingând-o pe a ei din întâmplare, şi îşi pipăi umflătura portofelului din buzunarul de la spate. Toţi banii pe care-i avea erau acolo, dar tot acolo era şi

cartea de vizită a lui Wellington Ma. Sau ce mai rămăsese din ea. Ultima oară când se uitase, era spartă în trei.

— *Mare* ananghie, zise el în întuneric, iar Chevette Washington îşi ridică poalele scurtei şi se cuibări mai bine, fără să i se modifice respiraţia, aşa că el îşi dădu seama că dormea în continuare.

Stătu acolo, gândindu-se, iar după un timp începu să i se contureze o idee. Cea mai nebunească idee pe care o avusese vreodată.

— Prietenul ăla al tău, îi zise lui Sublett în bucătărioara rulotei, Lowell ăla.

— Ce-i cu el?

— Ai un număr unde putem da de el?

Ea îşi turnă laptele peste fulgii de porumb. Lapte din lapte praf. Avea aspectul ăla, uşor cretos. Singurul din care avea mama lui Sublett. Sublett era alergic la lapte.

— De ce?

— Mă gândesc că poate vreau să vorbesc despre ceva cu el.

— Despre ce?

— Despre ceva cu care cred că m-ar putea ajuta.

— Lowell? Lowell n-o să te-ajute. Lowell nu dă un scuipat pe nimeni.

— Păi, zise Rydell, atunci de ce nu mă laşi să vorbesc cu el?

— Dacă-i spui unde suntem, sau dacă l-a conectat înapoi în reţea, ne dă de gol. Sau ar face-o, dacă ar şti că e careva pe urmele noastre.

— De ce?

— Pentru că *aşa*-i el.

Dar îi dădu lui Rydell numărul de telefon.

— Hei, Lowell?

— Cine naiba esti?

— Ce mai faci?

— Cine ţi-a dat...

— Nu închide.

— Ascultă, freca...

— DPSF Criminalistică.

Îl auzi pe Lowell trăgând din ţigară.

— Ce-ai zis? spuse Lowell.

— Orlovsky. DPSF Criminalistică, Lowell. Barosanul ăla cu arma aia barosană? Care-a intrat atunci în bar? Îţi aduci aminte. Exact înainte să se stingă lumina. Eu eram lângă bar, vorbeam cu Eddie Rahat.

Lowell mai trase un fum din ţigară, mai puţin adânc, după sunet.

— Uite ce-i, nu ştiu...

— Nu-i nevoie. Poti să închizi în momentul ăsta, Lowell. Dar dacă-o faci, băiatule, ia-ţi deja adio de la curu' tău. Pentru că l-ai văzut pe Orlovsky intrând acolo după fată, Lowell, nu-i aşa? L-ai văzut. El nu voia să-l vezi. Nu era acolo cu nici o treabă de-a DPSF Criminalistică, Lowell. El era acolo cu treaba lui. Iar ăsta-i un ofiţer rău de tot, Lowell. Rău ca şi cancerul.

Tăcere.

— Nu ştiu despre ce tot vorbeşti.

— Atunci ascultă-aici, Lowell. Fii atent. Nu asculţi, îi zic lui Orlovsky că l-ai *văzut*. Am să-i dau numărul ăsta. Am să-i dau descrierea ta şi-a lui cap-ras ăla. Îi spun c-aţi vorbit despre el. Şi ştii ce-o să facă, Lowell? O să vină acolo şi-o să te-mpuşte, asta o să facă. Şi n-o să-l poată opri nimeni. Criminalistică, Lowell. După aia, poate să facă *el însuşi* investigaţiile, dacă vrea. Omu-i greu, Lowell, tre' să-ţi zic.

Lowell tuşi de vreo două ori. Îşi drese vocea.

— Asta-i o glumă, nu?

— Nu te-aud râzând.

— Okay, zise Lowell, zici că-i pe bune. Atunci? Ce-ţi trebuie?

— Aud că ştii oameni care se pricep la aranjat lucrurile. Cu computerele şi restul.

Îl auzi pe Lowell aprinzându-şi o altă ţigară.

— Ei, zise Lowell, cam aşa ceva.

— Republica Dorinţei, zise Rydell. Am nevoie de tine să-i faci să-mi împlinească o dorinţă.

— Fără *nume*, zise Lowell repede. Sunt scannere aranjate să prindă lucruri din trafic...

— *Ei,* okay? Am nevoie de *tine* să-i convingi pe *ei* să facă ceva pentru *mine.*

— O să te coste, zise Lowell, şi n-o să fie ieftin.

— Nu, zise Rydell, o să te coste pe *tine.*

Apăsă pe butonul care întrerupea convorbirea. Să-i dea micuţului Lowell vreme să cugete; poate o să-l caute pe Orlovsky pe Lista Civilă, să vadă că figura acolo şi că lucra la Criminalistică. Închise micul telefon şi se întoarse în rulotă. Mama lui Sublett ţinea aerul condiţionat cam cu vreo două gradaţii prea sus.

Sublett stătea pe fotoliul dublu. Hainele lui albe îl făceau să arate ca un pictor, un ipsosar, ceva, numai că era prea curat.

— Ştii, Berry, mă gândesc că poate-i mai bine să mă întorc în Los Angeles.

— Şi mama ta?

— Păi, doamna Baker e acum aici, s-a întors de la Galveston. Au fost vecine ani de zile. Doamna Baker poate să aibă grijă de mama.

— Rahatul ăla cu apostazia, te mai ţine?

— Sigur, zise Sublett, răsucindu-se să se uite la holograma lui Fallon. Eu tot cred în Domnul, Berry, şi ştiu că i-am văzut chipul pe ecran, exact cum propovăduieşte reverendul Fallon. Am văzut. Dar restul, o jur, s-ar putea să fie numai gargară.

Sublett arăta de parcă ar fi fost gata să plângă. Ochii lui argintii se rotiră, îi întâlniră pe ai lui Rydell.

— Şi m-am gândit la SecurInt, Berry. Ce mi-ai zis azi-noapte. Nu văd cum m-aş întoarce acolo la slujbă ştiind genul de lucruri pe care le fac. Credeam că măcar eram de ajutor să protejez oamenii de câteva dintre relele lumii ăsteia, Berry, dar acum ştiu că n-aş face decât să lucrez pentru o companie lipsită cu totul de morală.

Rydell se duse şi se uită mai îndeaproape la cărticelele de rugăciuni. Se întrebă care dintre ele ar fi trebuit să păzescă de SIDA.

— Nu, zise el în cele din urmă, te duci înapoi la lucru. Tu *protejezi* oamenii. Partea asta-i reală. Trebuie să ai din ce trăi, Sublett.

— Dar tu?

— Ei, ce-i cu mine?

— Au să te găsească şi-au să te omoare, Berry. Şi pe tine şi pe ea.

— Şi pe tine, probabil, dacă află că am vorbit cu tine. N-ar fi trebuit să fac asta, Sublett. Ăsta-i motivul pentru care Chevette

şi cu mine trebuie să plecăm de-aici. Aşa n-o să aveţi necazuri nici tu şi nici mama ta.

— Păi, zise Sublett, eu nu mai lucrez pentru ei, Berry. Dar plec de aici. Trebuie, pur şi simplu.

Rydell se uită la Sublett, văzându-l, cumva, în uniforma completă SecurInt, cu glock-ul şi celelalte, şi deodată ideea aia cu totul nebunească se înălţă şi se zgudui, se rostogoli, relevându-şi toate noile faţete. *Dar pe el nu-l poţi implica*, îşi zise Rydell sieşi, *pur şi simplu n-ar fi corect.*

— Sublett, se auzi Rydell spunând după vreun minut, pun pariu că am aici o perspectivă profesională la care tu nici măcar nu te-ai gândit.

— Care-i aia? zise Sublett.

— Să ajung la ananghie, zise Rydell.

33. Carnetul

orez
strecurătoare
mătură
detergent lichid
sac de dormit
combustibil pentru lampa de gătit
ulei/vaselină

Acum doarme. Orez cu sos de curry de la rulota Thai. Întreabă unde s-a dus fata. Îi spun că Fontaine a primit veşti de la ea, dar nu ştie unde e sau de ce. Pistolul e pe raft. Nu-mi place să-l ating (rece, greu, mirosind a ulei, finisajul albastru închis ros până la gri-argintiu pe părţile laterale ale gurii ţevii, de jur împrejurul cilindrului cu adâncituri. „SMITH & WESSON". Thomasson). În seara asta a vorbit iarăşi despre Shapely.

Cum l-au aranjat, Scooter, asta-i o mare ruşine. Acelaşi rahat pretutindeni. De fiecare dată, unii dintre ei oricum te fac să te şi întrebi cum de durează atât de mult afurisitele astea de religii sau ce le-a pornit la început. Poate c-o să fie şi el aşa într-o zi, cu ticăloşi nebuni care să ucidă oameni pentru el, sau să spună că-i pentru el. Erau tipii ăia, de la Isus Crucificatul, care nu

vorbeau deloc, decât lunea, şi aia era ziua în care se duceau şi scoteau câte o lopată de mizerie din morminte, Scooter. La mici intervale de timp, convingeau pe câte unul dintre ei că a pătrus spiritul în el şi chiar o făceau, o făceau cu nişte cuie speciale din crom pe care le purtau fiecare, în săculeţe din piele atârnate la gât, vezi tu, trebuia să fie piele de miel nenăscut. La naiba, ai zice că erau mai nebuni decât ăia de care l-au curăţat pe el, Scooter. I-au vârât pe toţi la răcoare, până la urmă. După 1988 nu mai rămăsese nici unul.

34.Evadând din Paradise

— *ANVELOPA*, DRAGĂ, spuse doamna Sublett, Talitha Morrow, Todd Probert, Gary Underwood 1996.

Se lăsase pe spate în fotoliu, cu un şervet de vase umed pe frunte. Avea aceeaşi culoare albastră ca şi papucii ei, care erau şi ei tot din material flauşat.

— Nu l-am văzut, zise Chevette, răsfoind o revistă dedicată reverendului Fallon.

Era o actriţă cam trecută, Gudrun Weaver, şi era acolo, îmbrăţişându-l pe Fallon undeva pe o scenă. Dacă s-ar fi rotit, se gândi Chevette, nasul lui ar fi ajuns cel puţin până în osul pieptului ei. Părea că-şi injectase un fel de ceară roz, pe sub toată pielea; avea cel mai sculat păr pe care-l văzuse în viaţa ei, ca o perucă scurtă, dar arăta de parcă s-ar fi putut ridica, s-o ia la plimbare, razna.

— Numai despre televiziune, zise doamna Sublett, deci, natural, e de o semnificaţie deosebită pentru Biserică.

— Despre ce-i vorba?

— Talitha Morrow e o reporteră, iar Todd Probert e un spărgător de bancă. Dar el e un spărgător *bun*, pentru că nu vrea decât banii cu care să plătească un transplant de inimă pentru nevasta lui. Carrie Lee. Ţi-o aminteşti? Într-un rol matur, dragă. Mai mult ca o camee. Ei bine, Garry Underwood e „fostul” Talithei, dar tot mai e leşinat după ea, rău. De fapt, el a căpătat – cum îi 'ce? – erotomanie, adică numai la asta-i e gândul şi, dragă, iese rău. Prima oară el îi trimite nişte păpuşi Barbie

ciopârţite; îi trimite un şoarece alb mort, după care numai lenjerie scumpă plină de sânge...

Chevette o lăsă pe bătrâna doamnă să vorbească. Ea putea să se detaşeze, să n-o mai audă, la fel cum făcea uneori cu propria ei mamă,. Se întreba cu ce erau atât de ocupaţi Rydell şi Sublett. Puneau ceva la cale; pe şoptite, în bucătărie.

Urmări o muscă ce dădea târcoale lucrurilor de pe rafturile doamnei Sublett. Era leneşă, ca şi cum aerul condiţionat ar fi fost prea încins pentru ea.

Se întrebă dacă nu cumva începea să se îndrăgostească de Rydell. Poate că era doar pentru că-şi făcuse duş şi se bărbierise şi-şi pusese haine curate din valiza aia a lui cu înfăţişare idioată. Hainele erau exact la fel cu cele pe care le purtase înainte. Poate că nu purta niciodată altceva. Dar, trebuie să recunoască, avea un fund drăguţ în jeanşii ăia. Mama lui Sublett zicea că arăta ca un Tommy Lee Jones tânăr. Cine era Tommy Lee Jones? Sau poate era din cauză că îi intrase în cap ideea că el avea să-i facă ceva nasol lui Lowell. Crezuse că tot îl mai iubea pe Lowell, sau cam aşa ceva, dar acum nu mai gândea în felul ăsta, deloc. Dacă Lowell nu s-ar fi apucat de droguri. Se gândise cum avea să facă Loveless ăla când îi turnase tot drogul în Coke. Îl întrebase pe Rydell dacă atât era destul ca să-l omoare, iar Rydell spusese că nu. Zicea că era destul ca să-l facă să fie complet nebun un timp, iar când avea să îşi revină, avea să-l doară. Apoi îl întrebase pe Rydell de ce făcuse aşa urât Loveless, izbindu-se cu pistolul între picioare. Rydell se scărpinase în cap şi spusese că nu era sigur, dar credea că era ceva în legătură cu ce-ţi făcea la sistemul nervos. Zicea că provoca priapism. Ea întrebase ce era aia. Păi, spusese el, atunci când bărbatul e, cum ar veni, supraexcitat. Ea nu ştia de aşa ceva, dar lui Lowell îi dăduse nesimţirea aia totală, care nu mai voia să cedeze. Şi asta ar fi fost foarte bine sau, oricum, okay, numai că el se mai dădea şi mare cu ea, asa că i se făcea lehamite şi atunci el o ocăra în faţa celor cu care umbla el, cum era Codes. Oricum, ea nu avea să mai piardă timpul făcându-şi probleme în legătură cu ce avea de gând Rydell cu Lowell. Asta era sigur. Îşi făcea ea griji, dar în legătură cu Skinner, dacă era okay sau dacă era îngrijorat. Îi cam era frică acum să-l sune pe Fontaine; de fiecare dată când dădea Rydell un telefon, ei îi era frică să nu fie interceptat. Şi o apuca tristeţea când se gândea la

bicicleta ei. Era sigură că i-o luase careva până acum. Nu-i prea plăcea să recunoască, dar asta începea s-o facă să se simtă aproape la fel de tristă ca pentru felul în care fusese omorât Sammy. Iar Rydell credea că fusese împuşcat şi Nigel.

— Şi atunci, continuă mama lui Sublett, Gary Underwood sare pe fereastră. Şi cade pe un gard din alea, cum le spune? Cele cu ţepuşe în vârf.

— Hei, mami, strigă Sublett, i-ai împuiat urechile Chevettei.

— Tocmai îi ziceam de *Anvelopa*, spuse doamna Sublett de sub prosop.

— 1996, zise Sublett. Păi, Rydell şi cu mine avem nevoie de ea pentru ceva.

Sublett îi făcu semn să vină după el, în bucătărie.

— Nu cred că-i o idee bună să iasă afară, îi zise el lui Rydell. Nu în timpul zilei.

Chevette se uită în jos, la cătuşa ei. Rydell i-o tăiase pe cealaltă şi lanţul cu un ferăstrău, pe care-l împrumutase din vecini. Muncise vreo două ore.

Rydell şedea la masa din plastic la care îşi luase şi ea masa de dimineaţă.

— Păi, tu nu poţi merge, Sublett, din cauza apostazei. Şi nu vreau să stau acolo de unul singur, nu cu capul băgat într-un videofon din ăla. Ar putea intra părinţii lui. Ar putea trage el cu urechea.

— Nu-i poţi suna de la un telefon obişnuit, Berry?

Sublett părea nefericit.

— Nu, zise Rydell, nu pot. Nu le place asta. El zice că au să vorbească cu mine dacă îi sun cel puţin printr-un echipament videofonic.

— Care-i problema? zise Chevette.

— Sublett are un prieten aici, care are o pereche de videofoane.

— Buddy, zise Sublett.

— Buddy[61] al tău? întrebă ea.

— Îl cheamă Buddy, zise Sublett, dar VR-ul ăla, videofoanele şi celelalte chestii sunt interzise de legea Bisericii. I s-a revelat reverendului Fallon că realitatea virtuală e un vicleşug al Satanei, că nu te mai uiţi destul la televizor după ce te apuci de ea...

---

[61] Amic (n. trad.).

— Doar nu crezi una ca asta, zise Rydell.

— Nici Buddy, zise Sublett, dar tatăl lui o să-i dea după ceafă dacă-i găseşte VR-ul pe care-l ţine sub pat.

— Sună-l, zise Rydell, şi spune-i ce ţi-am zis eu. Două sute de dolari, bani gheaţă, plus timpul şi taxa.

— Au s-o *vadă* oamenii, zise Sublett, aruncându-şi timid privirea argintie în direcţia Chevettei, apoi la Rydell.

— Cum adică să mă „vadă”?

— Ei, tunsoarea ta, explică Sublett. E prea neobişnuită pentru ei, crede-mă.

— Deci, Buddy, îi spuse Rydell băiatului, am să-ţi dau astea două bancnote de o sută de dolari. Aşadar, când ziceai că trebuie să se întoarcă tatăl tău?

— Nu mai devreme de două ore, îl încredinţă Buddy cu vocea spartă, alterată de nervozitate.

Luă banii de parcă ar fi avut râie pe ei.

— Dă o mână de ajutor la turnarea unei platforme pentru rezervoarele de combustibil aduse de la Phoenix cu avionul Bisericii.

Buddy rămase cu ochii la Chevette. Îşi pusese pe cap o pălărie de soare din pai ce aparţinea mamei lui Sublett, o pălărie cu boruri mari şi moi şi o pereche de ochelari de soare ciudaţi, de doamnă bătrână, cu rame galben ca lămâia, cu ramele ridicate în sus spre tâmple. Chevette încercă să-i zâmbească, dar nu fu de prea mare folos.

— Sunteţi prieteni cu Joel, nu?

Buddy era tuns, nu chiar la piele, avea o sârmă în gură, să-i îndrepte dinţii şi un măr al lui Adam cam cât o treime din capul lui. Chevette îl studie din cap până-n picioare.

— Veniţi L.A.?

— Exact, zise Rydell.

— V-vreau să m-merg acolo, spuse Buddy.

— Bun, zise Rydell. Ăsta-i un pas în direcţia cea bună, crede-mă. Acum aşteaptă afară, cum am zis, şi anunţ-o pe Chevette dacă vine cineva.

Buddy ieşi din micul lui dormitor, închizând uşa după el. Chevettei nu-i făcu impresia că mai trăia pe acolo şi altcineva de vârsta lui Buddy. Prea cochet, cu posterele alea, al lui Isus şi al

lui Fallon. Îi fu milă de el. Era un aer închis şi încins şi simţi lipsa aerului condiţionat al mamei lui Sublett. Îşi scoase pălăria.

— Okay, zise Rydell, luând casca din plastic, stai aici şi tragi din priză dacă suntem întrerupţi.

Buddy băgase deja în priză. Rydell se aşezase pe duşumea şi-şi puse casca, aşa că nu-i putea vedea ochii. Apoi îşi trase o mănuşă din acelea pe care le foloseşti când formezi numărul şi umblă prin ea.

Ea îi privi degetul arătător apăsând pe o tastă care nu exista acolo. Apoi îl ascultă vorbind computerului companiei despre comunicarea duratei convorbirii şi a taxelor.

După care, mâna începu iar să i se mişte.

— Merge, zise el şi începu să tasteze cu degetul prin aer numărul pe care zicea că i-l dăduse Lowell.

Când fu gata, schiţă din încheietură un fel de răsucire, apoi îşi lăsă mâna cu mănuşa în poală.

Stătu preţ de câteva secunde, rotindu-şi capul cu cască cu tot, ca şi cum s-ar fi uitat la ceva, apoi se opri.

— Okay, zise el, cu vocea oarecum amuzată, fără să i se adreseze ei, dar nu-i nimeni *aici!*

Chevette simţi cum i se ridică părul pe ceafa.

— O, făcu el, întorcându-se cu casca pe cap, Isuse...

35.Republica Dorinţei

LUI RYDELL Îi PLĂCUSERĂ Zidurile de Vis când era puşti în liceu. Erau sub licenţă japoneză şi le instalau prin fel de fel de spaţii, cel mai adesea în vechile artere comerciale; unele erau în foste săli de cinema, altele în vechi magazine universale. El se dusese o dată la unul pe care-l amenajaseră într-o sală veche de bowling; era lung şi îngust şi totul cam distorsionat dacă încercai să-l deplasezi prea rapid.

Erau o mulţime de moduri de a te distra, cel mai popular joc în Knoxville fiind luptele cu pistoale, unde primeai nişte arme şi trăgeai în tot felul de tipi răi, iar ei trăgeau şi ei, după care ţi se calcula scorul. Un fel de SAAF de la Academie, dar cu numai jumătate din rezoluţie. Şi nici un fel de culoare.

Dar lui Rydell îi plăcuse cel mai mult acolo unde doar intrai şi luminile apăreau din nimic, din norul acela de pixeli sau poligoane sau ce erau şi puteai vedea ce făceau alţii, în acelaşi

timp, şi chiar să-ţi pui laolaltă cu ei ce aveai tu, dacă eraţi toţi de acord. Îi fusese oarecum ruşine de asta, deoarece părea că mai ales fetele îl jucau. Iar fetele făceau întotdeauna şi curcubee şi altele la fel, iar lui Rydell îi plăcea să facă maşini, un fel de maşini-de-vis, ca şi cum el ar fi fost un proiectant undeva în Japonia şi ar fi putut construi orice şi-ar fi dorit. Îţi puteai scoate la imprimantă imaginile în culori, când erai gata, sau pe o casetă, dacă le animai. Erau întotdeauna acolo două fete, în capătul îndepărtat, care-şi făceau operaţii de chirurgie plastică pe propriile lor imagini, agitându-se cu chipurile şi părul lor pe-acolo, şi-şi trăgeau copii dacă făceau ceva care chiar le plăcea.

Rydell stătea mai aproape de intrare, modelând reţelele alea de lumină verde în jurul cadranului pe care-l desenase tot el, aşezând culoare şi textură deasupra, ca să vadă în ce măsură se deosebeau.

Dar ceea ce-şi aminti când păşi în spaţiul videofonului fu sentimentul pe care-l aveai făcând asta, despre cum era spaţiul *din jurul* Zidurilor de Vis. Şi era un lucru ciudat, pentru că, dacă-ţi ridicai privirile de la ceea ce făceai, într-adevăr nu era nimic acolo; nimic anume, în orice caz. Dar când o făceai, când îţi proiectai maşina sau orice altceva, aveai impresia stranie că te lăsai în afară, peste marginile lumii şi că spaţiul de dincolo se pierdea cumva pentru totdeauna.

Şi te simţeai ca şi cum n-ai fi stat pe podeaua unei foste săli de cinematograf sau de bowling, ci pe un fel de câmp de sticlă, pe care-l simţeai ca şi cum s-ar fi întins în spatele tău kilometri şi kilometri, fără capăt.

Aşa că, atunci când văzu că emblema companiei de telefoane era acolo, în planul acela sticlos, spuse doar „O”, pentru că îi putea vedea marginile şi pentru că atârna acolo, netedă, iar în jur şi sub ea un nor de ceaţă sau cer, care nu avea nici o culoare şi toate culorile în acelaşi timp, ca un fel de clocot.

Şi apoi apărură figurile alea, mai mari decât zgârie-norii, mai mari decât orice, cu piepturile aproape până la marginile planului, astfel încât Rydell se simţi ca o muscă sau ca o jucărioară.

Unul dintre ele era un dinozaur, un fel de T. Rex[62] cu labele din faţă scurte, numai că se terminau cu ceva ce semăna mai mult cu nişte mâini. Alta era un fel de statuie, părea, sau mai degrabă era, un capriciu al naturii, o formaţiune străbătută toată de crăpături şi fisuri, dar avea forma unui de cap de om, cu faţă lată şi părul împletit în codiţe, cu chipul senin şi pleoapele întredeschise. Dar toată numai piatră şi muşchi, părul cumva alcătuit din munţi întregi de şisturi.

Apoi se uită şi-o văzu pe cea de-a treia, şi nu spuse decât „Isuse”.

Era tot o figură, la fel de mare, dar alcătuită din televizoare, imaginile mişcătoare şerpuind şi zvârcolindu-se împreună şi reuşind cu greu să-şi păstreze forma pe care o luaseră: ceva ce putea fi o femeie sau un bărbat. Îl dureau ochii încercând să se uite prea îndeaproape la fiecare parte a ei. Era ca şi cum ar fi încercat să se uite la un milion de canale deodată, iar zgomotul tălăzuia ca o cascadă izbindu-se de stânci, un fel de şuierat care nu era deloc un sunet articulat.

— Bine-ai venit în Republica Dorinţei, zise dinozaurul, cu vocea unei femei frumoase.

Zâmbi, cu fildeşul colţilor sculptat sub formă de templu. Rydell încercă să se uite la sculpturi; preţ de o secundă, fură clare, apoi ceva se întâmplă.

— Nu ai nici o treime din lăţimea benzii de frecventă care-ti trebuie, zise muntele pletos, cam cu vocea la care te-ai fi aşteptat de la un munte. Eşti în spaţiu K-Tel...

— Ai putea închide comutatorul, sugeră lucrul alcătuit din televizoare, cu vocea modulată mai sus decât şuieratul cascadei.

— Nu te osteni, zise dinozaurul. Nu cred să fie cine ştie ce conversaţie.

— Numele, i se adresă muntele. Rydell ezită.

— Codul Asigurărilor Sociale, continuă dinozaurul părând plictisit şi, fără să ştie de ce, Rydell se gândi la tatăl lui, la cum se încăpăţâna el să tot spună ce însemnase asta cândva şi ce însemna acum.

— Numele şi numărul, zise muntele, sau ne-am dus.

---

62 *Tyranosaurus rex,* specia cea mai fioroasă şi mai mare de dinozaur carnivor care a dispărut, o dată cu toate reptilele uriaşe, la sfârşitul erei cretacice (cca. -65 mii. ani) (n. trad.).

— Rydell, Stephen Berry, şi urmă şirul de cifre. Abia o rostise pe ultima, când dinozaurul zise:

— Fost poliţist, înţeleg.

— Dragul de el, zise muntele, care-i tot amintea lui Rydell de ceva.

— Ei, zise dinozaurul, cam într-una „fost”, după cum pare. Ai lucrat pentru SecurInt după aceea.

— O ţeapă, zise muntele şi înălţă o mână să arate înspre Rydell, numai că era un cleşte gigantic de homar din granit acoperit cu licheni.

Păru să acopere jumătate din cer, ca bordul exterior al unei nave spaţiale.

— Partea *ascuţită* a lamei?

— Nu se apropie ei prea mult, după părerea mea, afirmă furtuna de televizoare. Pari a te bucura de întreaga atenţie a lui Lowell al nostru, Rydell. Iar *el* nici măcar nu ne-a spus cum te cheamă.

— Nu ştie, zise Rydell.

— Nu-i deosebeşti curul de o gaură în pământ, hă-hă, făcu muntele lăsând cleştele în jos.

Rydell încercă să se uite mai bine; prinse o lucire de lacuri albastre şi adânci, ferigi unduitoare, un rozător gălbui îndepărtându-se ţopăind, înainte ca imaginea să-şi piardă claritatea.

— Oameni ca Lowell îşi imaginează că noi avem mai multă nevoie de ei decât au ei de noi.

— Zi care ţi-e problema, Stephen Berry, îl repezi dinozaurul.

— S-a întâmplat ceva, în Benedict Canyon...

— Da, da, zise dinozaurul, tu erai la volan. Şi ce are-a face cu *noi*?

Atunci i se limpezi lui Rydell că dinozaurul, sau ei toţi, puteau vedea toate înregistrările care existau despre el, exact în aceeaşi clipă, oriunde s-ar fi aflat ele. Îi dădu un sentiment ciudat.

— Vă uitaţi la tot ce-i în legătură cu mine, se trezi el.

— Şi *nu-i* foarte interesant, spuse dinozaurul. Benedict Canyon?

— Voi *aţi făcut-o,* se dumiri Rydell.

Muntele îşi înălţă sprâncenele. Rafale de vânt, venind una după alta, stânci se prăbuşiră. Totul undeva la marginea câmpului vizual al lui Rydell.

— La valoarea ei, n-am fost *noi*, nu tocmai. Noi am fi urmat o cale mai elegantă.

— Dar de ce-aţi făcut-o?

— Păi, zise dinozaurul, în măsura în care a făcut-o cineva, sau a avut grijă să fie făcută, îmi imaginez că te-ai putea uita la soţul doamnei, care între timp a intentat divorţ. Pe motive foarte serioase se pare.

— S-o fi pus el la cale? Cu grădinarul şi restul?

— Lowell are de dat nişte explicaţii serioase, cred, zise muntele.

— Nu ne-ai spus ce vrei, domnule Rydell.

Forma din televizoare.

— O treabă ca asta. Făcută. Am nevoie de voi să *faceţi* aşa ceva. Pentru mine.

— Lowell, zise muntele şi-şi scutură pletele împletite.

Cascade de şisturi la periferia imaginii lui Rydell. Praf înălţându-se pe o pantă în depărtare.

— Genul ăsta de lucruri este periculos, spuse dinozaurul. Lucrurile periculoase costă foarte scump. Tu nu ai nici un ban, Rydell.

— Dar dacă vă plăteşte Lowell?

— Lowell, rosti faţa aceea imensă, inexpresivă, din imagini răscolite, *ne* este dator.

— Okay, zise Rydell, vă aud. Şi cred că ştiu pe altcineva care v-ar putea plăti.

Nu era chiar sigur dacă spunea sau nu o prostie.

— Dar va trebui să mă ascultaţi. Să-mi auziţi povestea.

— Nu, zise muntele şi Rydell îşi aminti cu cine îşi imaginase el că trebuia să semene lucrul, cu tipul pe care îl vedeai uneori în emisiunile istorice, cel care inventase videofonul şi celelalte. Iar dacă Lowell îşi închipuise că el era singurul peşte de pe acolo, s-ar putea să se înşele.

După care începură să-şi piardă contururile, dezmenbrându-se în imaginile acelea scămoşate, multicolore, fractale iar Rydell îşi dădu seama că îi pierde.

— Staţi, strigă el. Locuieşte vreunul din voi în San Francisco?

Dinozaurul reveni, licărind.

— Şi dacă locuim?

— Păi, zise Rydell, vă *place?*

— De ce întrebi?

— Pentru că *totul* se va schimba. Au să-i facă ceea ce fac în Tokio.

— Tokio?

Furtuna televizoarelor întorcându-se acum înapoi, ca o minge mare, ca holograma din barul Dizidenţilor Cognitivi.

— Cine ţi-a zis aşa ceva?

Acum se întorsese şi muntele.

— În Tokio nu mai avem de ce *pierde timpul*, acum...

— Spune-ne, zise dinozaurul.

Aşa că Rydell le spuse.

Ea îşi pusese deja pălăria înapoi când el îşi dădu casca jos, dar ţinea ochelarii de soare în mână. Îl privea.

— Nu cred că am înţeles mare lucru, zise ea.

Nu putuse auzi decât ceea ce spusese el, însă mai mult el vorbise către sfârşit.

— Dar cred că eşti nebun de legat.

— Poate că sunt, murmură el.

Apoi i se comunică durata şi costul convorbirii. Făcea aproape cât toti banii care-i mai rămăseseră.

— Nu văd de ce au trebuit să pună chestia asta afurisită tocmai prin Pris, zise el.

Ea îşi puse ochelarii înapoi la ochi şi clătină încet din cap, fără să spună nimic.

36.Carnetul (2)

> *Oraşul în lumina soarelui, de pe acoperişul cutiei din vârful turnului. Chepengul deschis. Zgomotele făcute de Skinner aranjându-şi şi rearanjându-şi avutul. O cutie din carton,* ce se *umple încet cu obiecte pe care am să le duc jos, la vânzătorii de nimicuri, cu bunurile întinse pe pături, pe bucăţi unsuroase de pânză veche. Osaka e departe. Vântul aduce zgomote de ciocănituri, cântece. Skinner în dimineaţa asta,*

întrebându-mă dacă am văzut ştiuca în Steiner Aqvarium?

— Nu.

— Nu mişcă, Scooter.

Sigur asta-i tot ce-a zis Fontaine? Dar îi găsise bicicleta? Asta nu-i bine. N-ar fi putut ajunge prea departe fără ea. Costă o mână şi-un picior prăpădit, lucrul ăla. Făcută din hârtie, pe dinăuntru. Inutil, Scooter. La naiba, vorba ta. Uităm mai repede decât... Un tub din hârtie de-aia, apoi o înfăşoară în aramid sau ceva. Nu, n-ar fi lăsat-o. În ziua când a adus-o acasă, trei ore acolo jos, vopsindu-i rugina aia falsă, poţi crede una ca asta? Rugină falsă, Scooter. Şi învelind-o în cârpe vechi, cauciucurile, totul. Ca să nu arate nouă. Ei, e mai deştept decât s-o încui, chiar că este. Ştii cum să spargi o închizătoare din kriptonit, Scooter? Cu un cric Volvo. Cricul Volvo intră exact acolo, ca şi cum ar fi fost făcut pentru el. Dă-i un brânci, două, zdrang. Dar nu se mai folosesc lacătele alea. Unii tot le mai cară, totuşi. E unu΄ în'untru, ai să observi... Pur şi simplu am găsit-o într-o zi. Voiau s-o care jos, în capăt, să se ocupe primăria de ea. Ziceau că avea să moară înainte să o ducă ei, oricum. Le-am zis că pot să se ducă naibii. Am adus-o aici, sus. Încă mai puteam. De ce? La naiba. De-aia. Vezi omul murind şi tu treci ca şi cum te-ai uita la televizor?

37.Century City

CHEVETTE NU ŞTIA ce să creadă despre Los Angeles.

Totuşi, credea că palmierii ăia erau siniştri.

Pe drum, maşina electrică a lui Sublett trăsese în urma ei o remorcă mare, albă cu INSTALAŢII DE SALVARE-A, VEGETAŢIE NANOTRONICĂ, scris transversal pe partea din spate şi cu vârfurile palmierilor artificiali ieşind în afară, înfăşurate în plastic.

Văzuse odată la televizor, cu Skinner, cum puneau copacii ăştia în locul celor pe care-i omorâse virusul, un virus mexican. Erau cam ca maglevul din Golf, sau ca ceea ce ziceau Rydell şi

Sublett că avea de gând compania aia, Sunflower, să facă în San Francisco; lucrurile astea *creşteau* oarecum, dar numai pentru că erau făcute dintr-o mulţime de maşinării micuţe. Într-o emisiune care o văzuse cu Skinner, vorbeau despre cum fuseseră proiectaţi aceşti noi copaci, astfel încât toate genurile de păsări şi şobolani şi aşa mai departe îşi puteau face cuib în ei, exact ca şi în cei care muriseră. Skinner spunea că intrase odată cu un Jeep într-un palmier adevărat, în L.A., şi vreo zece şobolani căzuseră, îi aterizaseră pe capotă şi rămăseseră acolo, până ce se speriaseră şi fugiseră.

Nu semăna deloc cu San Francisco. Erau două feluri în care îl percepea. Ca fiind pur şi simplu o îngrămădire de *de toate,* răspândite cam la întâmplare, şi apoi ca pe un loc într-adevăr *mare*, cu munţii undeva în spate şi toată energia aia curgând prin el, luminând lucrurile. Poate din cauză că ajunseseră noaptea.

Sublett avea un automobil mic, european, numit Montxo. Ştia, pentru că trebuise să se uite la emblema de pe bord tot drumul de la Paradise încoace. Sublett zicea că rimează cu poncho. Era fabricat în Barcelona şi-l puneai pur şi simplu la priză, la curenl normal, de uz casnic, şi-l lăsai până se încărca. Nu făcea mai mult de şaizeci pe oră, pe autostradă, dar lui Sublett nu-i plăcea să conducă nimic altceva, din cauza alergiilor lui. Ea zicea că era norocos că existau maşini electrice; el îi explicase pe larg despre cât de îngrijorat era din cauza câmpurilor electromagnetice şi a cancerului şi aşa mai departe.

O lăsaseră pe mama lui cu doamna Baker, urmărind la televizor *Vânătorul spaţial.* Erau amândouă foarte emoţionate pentru că ziceau că era primul film făcut de Molly Ringwald. Se emoţionaseră mai mult decât pentru orice altceva, iar Chevette nici n-avea habar despre cine vorbeau.

Se uită la cătuşă. O acoperise cu lipici negru epoxi şi o mulţime de biluţe roz şi albastre pe care le luase de la mama lui Sublett; arăta de fapt ca naiba, dar măcar nu mai semăna atât de mult cu o cătuşă.

Rydell petrecea tot mai mult timp la telefon şi trebuiră să se oprească de două ori din drum ca să-i cumpere baterii noi, pe banii lui Sublett.

O cam enerva faptul că nu-i mai acorda nici o atenţie. Şi dormiseră iar în acelaşi pat, în cameră la hotel, dar nu se

întâmplase nimic, deşi Sublett dormise afară în Montxo, pe scaunele lăsate pe spate.

Acum Rydell nu mai făcea decât să vorbească cu cei pe care-i ştia Lowell de la Republica Dorinţei, dar de la telefonul obişnuit, şi încerca să lase mesaje la robotul cuiva. Domnul Mama sau cam aşa ceva. Ma. Dar nu credea că le recepţiona cineva, aşa că-i suna pe cei de la Dorinţă şi le tot spunea iar şi iar povestea, tot ce li se întâmplase, iar ei înregistraseră şi trebuiau să pună totul pe poşta vorbită a domnului Ma. Rydell zicea că aveau să i-o înghesuie acolo, astfel încât să nu mai aibă loc altă corespondenţă. Zicea că asta ar trebui să-i atragă atenţia.

Când ajunseră în L. A. şi-şi luară o cameră la motel, Chevette fu destul de emoţionată, pentru că întotdeauna îşi dorise asta. Pentru că mama ei găsea de fiecare dată că se simţea foarte bine când se ducea la moteluri. Ei, se vădise a fi un fel de camping fără rulote, cu căsuţe din beton împărţite în camere mai mici, şi erau străini care făceau grătare în ceea ce fusese bazinul de înot. Sublett se supărase de-a binelea din cauza asta, cum nu putea el umbla cu hidrocarburi şi restul, dar Rydell spusese că era numai pentru o noapte. După care Rydell se dusese la străini şi vorbise puţin cu ei şi se întorsese spunând că erau tibetani. Făcuseră şi ei un grătar bun, dar Sublett nu mâncase decât mâncarea rece pe care şi-o adusese cu el, apă la sticlă şi batoanele alea galbene, care semănau cu săpunul, şi se dusese să doarmă în Montxo-ul lui.

Acum, Chevette se plimba prin locul numit Century City II şi încerca să pară că se află acolo să facă o predare. Era ceva verzuliu, ţuguiat, pe trei picioare. Le zăreai pentru că zidurile erau dintr-un fel de sticlă prin care puteai vedea. Era aproape cel mai mare lucru din jur; îl vedea de oriunde. Rydell îi zicea Picătura.

Era cu adevărat select, cam ca Bazinul China din San Francisco, de lângă Pod, cu acelaşi gen de oameni, din care vedeai mai ales în cartierul financiar, sau pe arterele comerciale acoperite, sau când duceai mesaje.

Ei bine, avea insignele şi-şi făcuse un duş bun la motel, dar locul începea s-o strivească, oricum. Toţi copacii de acolo, piciorul ăla uriaş, gol pe dinăuntru, şi tot ce mai era sub lumina ciudată, filtrată, se vedea prin pereţi. Şi iat-o stând în picioare

pe o scară rulantă de vreun kilometru şi jumătate lungime, mergând în sus şi tot în sus, iar în jurul ei toţi oamenii ăştia care păreau a fi de-ai locului. Existau lifturi, zicea Rydell, prin celelalte două picioare, care urcau pe un plan înclinat, le fel ca liftul lui Skinner. Dar prietenul lui Sublett spusese că de obicei erau mai mulţi oameni de la SecurInt care le supravegheau.

Ştia că Sublett era în urma ei, undeva, sau în orice caz aşa fusese până să-i lase Rydell în faţa intrării. Îl întrebase unde se ducea, iar el nu spusese decât că trebuie să meargă să împrumute un bliţ. Începea să-i placă de el. O enerva oarecum. Se întreba cum ar fi el dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie. Se întreba cum ar fi ea dacă nu s-ar fi aflat într-o asemenea situaţie.

El şi Sublett lucraseră amândoi pentru compania care asigura paza în clădirea asta, SecurInt, şi Sublett îl sunase pe un prieten al lui şi-l întrebase despre cât era de strict. Pusese problema ca şi cum ar fi vrut o altă slujbă în companie. Dar el şi cu Rydell aranjaseră ca ea să poată pătrunde înăuntru, mai ales că se ţinea şi el pe urmele ei, să n-o piardă din ochi.

Ceea ce o deranja la Sublett era că se comporta de parcă s-ar fi sinucis sau cam aşa ceva. O dată ce fusese de acord cu programul, cu planul lui Rydell, începuse să plutească peste lucruri. Tot vorbea despre apostazia lui şi despre filmele care-i plăceau şi despre unul, pe nume Cronenberg. Avea calmul ăla ciudat, ca al unuia care era sigur că avea să moară; ca şi cum s-ar fi împăcat cu el însuşi, numai că tot mai era supărat din cauza alergiilor.

Verde. Sus prin el.

Îi confecţionaseră un pachet la motel. În el erau ochelarii. Adresat Karenei Mendelshon.

Închise ochii, îşi spuse că Bunny Malatesta i-ar trage câteva scaltoace după cap dacă n-ar face predarea şi apăsă pe buton.

— Da?

Era unul dintre computere.

— Mesageria Allied, pentru Karen Mendelsohn.

— Un pachet?

— Tre' să semneze pentru el.

— Autorizaţie pentru barcod…

— Cu mâna ei. Tre' să fie *mâna* ei. Personal. Ştii?

Linişte.

— Natura trimiterii?

— Crezi că le deschid, sau ce?

— Natura trimiterii?

— Păi, spuse Chevette, zice „Curtea de Apel”, e din San Francisco şi dacă nu deschizi uşa, domnule Vrăjitor, se întoarce înapoi cu avionul următor.

— Aşteptaţi, vă rog, zise computerul.

Chevette se uită la plantele din ghivecele de lângă uşă. Erau mari, păreau naturale şi ştia că Sublett stătea ascuns după ele, dar nu-l putea vedea. Cineva aruncase o ţigară într-unul, între rădăcini,

Usa se crăpă.

— Da?

— Karen Mendelsohn?

— Ce e?

— Mesageria Allied, San Francisco. Vreţi să semnaţi pentru ăsta?

Numai că nu era nimic, nici o chitanţă de semnat.

— San Francisco?

— Aşa zice.

Usa se deschise ceva mai mult. O femeie brunetă într-un halat albicios, flauşat. Chevette o văzu că se uită la insignele de pe scurta lui Skinner.

— Nu înţeleg, zise Karen Mendelsohn. Noi facem toate expediţiile prin GlobEx.

— Sunt prea înceţi, spuse Chevette, în timp ce Sublett păşi din spatele plantei, purtând o uniformă neagră.

Chevette se văzu reflectată în lentilele lui de contact, cumva îndoită de la mijloc.

— Doamnă Mendelsohn, zise el, mă tem că avem de-a face cu o problemă de securitate.

Karen Mendelsohn se uită la el.

— Problemă?

— Nimic îngrijorător, zise Sublett.

Puse mâna pe umărul Chevettei şi o conduse înăuntru, pe lângă Karen Mendelsohn.

— Situaţia e sub control. Vă apreciem cooperarea.

38.Ca prin minune

WALLY DIVAC, proprietarul sârb al lui Rydell, nu voise de fapt să-i împrumute bliţul, dar Rydell îl minţise promiţându-i că-i va face rost de ceva mult mai bun, de la SecurInt, şi că-i va aduce minunea când îi va înapoia bliţul. Poate un baston telescopic radio, cu capăt laser, spusese el; ceva serios în orice caz, profesional şi, poate, cvasi-ideal. Wally era un fel de fan poliţist. Îi plăcea să se simtă pus bine cu puterea. Ca mulţi oameni, nu prea făcea deosebire între DP-ul adevărat şi o companie ca SecurInt. Avea şi el în curtea din faţa casei un semn din acela, al intervenţiilor operative, dar Rydell fu bucuros să vadă că nu era al SecurInt-ului. Wally nu-şi putea permite chiar tipul acela de servicii, la fel după cum maşina lui era la mâna a doua, deşi el ţi-ar fi spus că *fusese în proprietatea anterioară a cuiva*, ca şi cum tipul dinainte ar fi fost un ucenic, ceva, care avusese menirea să-i facă safteaua pentru el.

Stăpânea casa asta, în care locuia, placată cu plastic albastru-deschis, care arăta cam ca lemnul vopsit, şi avea în faţă o pajişte artificială care arăta mai naturală decât Astro-Iarba. Şi mai avea şi casa din Mar Vista şi încă vreo alte două. Sora lui sosise aici prin 1994, după care venise şi el, ca să scape de toate treburile de acolo. Nu-i păruse rău niciodată. Zicea că asta e o ţară excepţională, numai că primeau prea mulţi imigranţi.

— Ce maşină-i aia? întrebase el, de pe treptele Artizanatului renovat, două blocuri mai sus de Melrose.

— Un Montxo, răspunsese Rydell. Din Barcelona. Electric.

— Tu trăieşti în America, zise el, cu părul lui cărunt pieptănat cu grijă spre spate, lăsându-i liberă fruntea scobită. De ce conduci aşa ceva?

BMW-ul lui, imaculat, se odihnea pe alee; pierduse cinci minute ca să-l descuie şi să-i dezactiveze sistemele de securitate pentru a scoate bliţul pentru Rydell. Rydell îşi amintise de întâmplarea din Knoxville, când în ziua de Crăciun noile aparate de transmisie ale Brigăzii Narcotice declanşaseră toate alarmele maşinilor pe o rază de cincisprezece kilometri.

— Păi, zise Rydell, este foarte bună pentru mediul înconjurător.

— E rău pentru ţara voastră, spuse Wally. Chestie de imagine. Un american ar trebui să conducă o maşină de care să fie mândru. O maşină bavareză. Sau măcar japoneză.

— Am să ţi-l aduc înapoi, Wally.

Ridicând marele bliţ negru.

— Şi încă ceva. Ai zis.

— Nu-ţi face griji.

— Când plăteşti chiria la Mar Vista?

— O să se îngrijească Kevin de asta.

Se urcă în micul Montxo şi porni motorul. Stătea pe loc, trepidând uşor pe suspensii, în vreme ce volantul prindea viteză.

Wally îi făcu semn cu mâna, ridică din umeri, apoi intră înapoi în casă şi închise uşa. Rydell nu-l mai văzuse niciodată fără pălăria tiroleză.

Rydell se uită la bliţ, să-şi dea seama unde avea piedica. Nu era mare lucru, dar se simţea de parcă ar fi avut ceva. Şi nu era mortal. Nu era atât de greu de cumpărat arme, pe stradă, dar nu voia, cu adevărat, să aibă nevoie de vreuna astăzi. Făceai puşcărie pe cu totul altfel de termene, dacă era la mijloc o armă.

Apoi se întoarse la Picătura, lăsând-o foarte încet în intersecţii, pentru a rămâne pe străzile care aveau stabilite benzi pentru circulaţia vehiculelor electrice. Scoase telefonul Chevettei şi apăsă pe butonul programat pe numărul-fantomă din Utah, dat de Mâncătorul de Zei, în Paradise. Mâncătorul de Zei era cel care arăta ca un munte. Rydell îl întrebase ce fel de nume era ăla. Spusese că era indian get-beget. Rydell se cam îndoia.

Nici măcar una dintre vocile lor nu era reală; totul era făcut digital. Mâncătorul de Zei putea fi la fel de bine o femeie sau trei persoane diferite, sau toţi cei trei pe care-i văzuse puteau fi o singură persoană. Se gândi la femeia din scaunul cu rotile din Dizidenţii Cognitivi. Putea fi ea. Oricine putea fi. Asta era lucrul lunecos cu toţi piraţii reţelelor de calculatoare. Auzi numărul fantomă sunând în Utah. Mâncătorul de Zei ridica întotdeauna la al cincilea apel, în timp ce suna.

— Da?

— Paradise, zise Rydell.

— Richard?

— Nixon.

— Ai bunurile plasate, Richard. O mică strigare şi o apăsare de buton.

— Mi-aţi fixat un preţ?

Stopul se schimbă. Cineva claxona, enervat de neputinţa Mantxo-ului de a face un lucru precum pornitul de pe loc.

— Cincizeci, zise Mâncătorul de Zei.

Cincizeci de mii de dolari. Rydell tresări.

— Okay, zise, destul de rezonabil.

— Bine-ar fi, spuse Mâncătorul de Zei. Putem să te facem să te simţi destul de prost în închisoare. De fapt, putem face să te simţi *foarte* prost în închisoare, Baremul e mai *coborât*, acolo.

Pun pariu că aveţi o mulţime de prieteni şi acolo*, se gândi Rydell.*

— Cam cât credeţi că durează cu răspunsul, din momentul în care sun?

Mâncătorul de Zei rânji, îndelung şi deliberat.

— Puţin. Zece, cincisprezece, maximum. Am băgat-o aşa cum am vorbit. Prietenii tăi au s-o feştelească. Dar, pe bune, nu ţi-aş dori să fii în pielea lor. Va fi ceva ce nu s-a mai văzut. Figura pe care tocmai o pun la cale.

— Aşa sper, zise Rydell şi întrerupse.

Îi dădu supraveghetorului parcării numărul apartamentului lui Karen. După asta, chiar că nu mai conta. Avea bliţul băgat la spate, în jeanşi, sub jacheta din doc pe care i-o împrumutase Buddy. Probabil că era a tatălui lui Buddy. Îi spusese lui Buddy că avea să-l ajute să-şi găsească un loc când avea să ajungă în L. A. Cumva spera ca Buddy să nu încerce niciodată asta, pentru că îşi imagina că puştii ca Buddy nu făceau mai mult de un bloc de la staţia de autobuz până să-i aranjeze un prădător de oraş cu adevărat rapid, doar o învolburare de roţi şi dinţi şi nici un Buddy despre care să mai vorbeşti. Dar pe de altă parte, trebuia să te gândeşti cum ar fi să te afli în locul lui, al lui Buddy, în dormitorul lui de unu pe doi din rulota aia, cu postere cu Fallon şi cu Isus, luând pe furiş VR-ul de sub pat, când nu-l putea vedea taică-su. Dacă nu încercai măcar să ieşi, cum ajungeai să te simţi? Şi de asta trebuia să-l apreciezi pe Sublett, pentru că el se smulsese de acolo, cu alergiile lui cu tot.

Dar era îngrijorat în privinţa lui Sublett. Destul de aiurea să-ţi mai faci griji pentru cineva într-o asemenea situaţie, dar Sublett se comporta de parcă era deja mort sau cam aşa ceva. Trecea numai de la un lucru la altul, ca şi cum n-ar fi contat.

Singurul lucru care îi mai stârnea oarecare atenţie erau alergiile lui.

Şi Chevette, Chevette Washington, numai că ceea ce-l preocupa pe el era pielea albă de pe spatele ei, imediat de deasupra beteliei pantalonilor ei negri, de ciclist, când era făcută covrig în pat, lângă el. Cum îi mai venea s-o atingă. Şi cum îi împungeau sfârcurile prin tricou când se trezea dimineaţa, şi cârlionţii ăia mici, întunecaţi, de păr de la subraţ. Şi în acest moment, îndreptându-se spre spaţiul faianţat unde se putea bea o cafea, aflat la baza scării rulante, cu capul dreptunghiular al bliţului cu ardei iute al lui Wally împungându-l în şira spinării, ştiu că putea să nu mai aibă vreodată o altă ocazie. Putea fi mort în jumătate de oră sau pe drum către închisoare.

Comandă un latte, doză dublă, plăti cu aproape toţi banii pe care-i avea şi se uită la Timex-ul de la mână. Trei fără zece. Când sunase la numărul telefonului portabil personal al lui Warbaby, de la motel, seara trecută, el îi spusese ora trei.

Mâncătorul de Zei îi dăduse numărul. Mâncătorul de Zei îţi putea obţine absolut orice număr.

Warbaby păruse foarte trist să-l audă. Cam dezamăgit.

— Nu ne-am aşteptat niciodată la aşa ceva din partea ta, Rydell.

— Îmi pare rău, domnule Warbaby. Nemernicii ăia de ruşi şi fute vânt ăla de cowboy, Loveless. Mă călcau pe nervi.

— Nu-i nevoie de obscenitâîi. Cine ţi-a dat numărul ăsta?

— Îl am de la Hernandez, dinainte.

Tăcere.

— Ochelarii sunt la mine, domnule Warbaby.

— Unde eşti?

Chevette Washington privindu-l de pe pat.

— În Los Angeles. M-am gândit să plec cât mai departe posibil de ruşii ăia.

O pauză. Poate Warbaby acoperise receptorul cu mâna. Apoi:

— Ei, cred că-ţi pot înţelege comportarea, deşi nu pot zice c-o aprob…

— Puteţi veni până aici să-i luaţi, domnule Warbaby? Şi chiar să ne întâlnim?

O pauză mai lungă.

— Ei bine, Rydell, spuse el trist. N-aş fi vrut să uiţi cât sunt de dezamăgit de tine, însă, da, pot face asta.

— Dar numai dumneavoastră şi Freddie, da? Nimeni altcineva.

— Desigur, spusese Warbaby.

Rydell şi-l închipui uitându-se la Freddie, care tot clămpănea pe tastatura unui alt laptop, să dea de urma telefonului. Până la o centrală din Oakland, apoi către un număr fantomă.

— Să fiţi aici mâine, domnule Warbaby. Vă sun la acelaşi număr, să vă zic unde să veniţi. La trei. Punct.

— Cred că ai luat hotărârea corectă, Rydell, spusese Warbaby.

— Sper, spusese Rydell şi închise.

Acum îşi privi Timex-ul. Sorbi o gură de cafea. Trei. Fix. Puse cafeaua pe tejghea şi scoase telefonul. Formă numărul lui Warbaby.

Avură nevoie de douăzeci de minute să ajungă. Sosiră în două maşini, din direcţii opuse; Warbaby şi Freddie într-un Lincoln negru, cu o antenă-satelit albă pe capotă, cu Freddie la volan, apoi Svobodov şi Orlovsky într-o Lada combi, gri-metalizat, pe care Rydell o crezu închiriată.

Îi urmări întâlnindu-se, toţi patru, apoi intrând înăuntru, în piaţa de sub Picătură, trecând de sculpturile cinetice, îndreptându-se către cel mai apropiat lift. Warbaby părând mai trist ca niciodată şi sprijinindu-se în baston. Warbaby avea acelaşi pardesiu măsliniu şi Stetson-ul, Freddie purta o cămaşă largă cu mult roz pe ea, avea un laptop sub braţ, iar ruşii de la Criminalistică aveau costume gri, cam de culoarea şi textura maşinii pe care o conduceau.

Mai stătu puţin, să vadă dacă nu avea să se arate şi Loveless, apoi începu să formeze numărul din Utah.

— Te rog, Isuse, spuse el, numărând apelurile.

— E okay, băutura?

Puştiul asiatic de la bar, privindu-l.

— E-n regulă, zise Rydell, tocmai când Mâncătorul de Zei ridica receptorul.

— Da?

— Paradise.

— E Richard?

— Nixon. Sunt aici. Patru, dar nu şi Zâmbăreţul.

— Ruşii tăi, Warbaby şi şoferul lui?

— I-am adus.

— Dar nu şi pe celălalt?

— Nu-l văd...

— Are descrierea în pachet, oricum. Okay, Rydell. Îi dăm drumul.

Clic.

Rydell îşi băgă telefonul în buzunarul jachetei, se întoarse şi se îndreptă, mergând repede, spre scara rulantă. Băiatul de la bar îşi închipui probabil că era ceva în neregulă cu zeama pe care i-o turnase în pahar.

Mâncătorul de Zei şi prietenii lui, dacă nu erau toţi o singură persoană, ca de pildă vreo bătrână doamnă nebună, locuind pe colinele din Oakland, cu echipament de vreo două milioane de dolari şi o atitudine total răuvoitoare, i se păruseră lui Rydell a fi aproape o gogoriţă. Nu era nimic, dacă aveai timp să-i crezi, pe care ei să nu-l poată face. Dar dacă erau chiar atât de puternici, cum se făcea că trebuiau să se ascundă aşa şi să facă bani comiţând crime?

Rydell participase la Academie la vreo două cursuri despre delictele pe computer, dar fusese destul de anost. Istoria, cum că piraţi de date prin computer erau mai ales puştani ai naibii de deştepţi, care o frecau cu companiile de telefoane. În mare, spusese Fed[63]-ul, orice delict care era ceea ce se numea odată „guler alb” avea să devină oricum delict pe computer, pentru că oamenii din birouri făceau totul la computer. Dar erau alte delicte pe care le puteai numi în continuare delicte pe computer în sens vechi, pentru că în ele erau implicaţi în general criminali profesionişti, iar aceşti criminali se gândeau pe ei înşişi tot ca piraţi de date. Publicul, le spusese Fed-ul, încă mai avea tendinţa de a se gândi la piraţii de date ca la un fel de năstruşnicie romantică, ceva gen puştii la closetul din curte. Glume proaste nevinovate. Pe timpuri, zicea el, mulţi oameni încă nu ştiau că *era* un closet în curte care trebuia mutat, nu până când nu ajungea mizeria sus. Clasa lui Rydell râdea

[63] Ofiţer federal (n. trad).

conştiincios. Dar nu azi, zicea Fed-ul; piratul tău de date pe computer era cam tot atât de romantic cât şi un ucigaş de profesie sau un traficant de droguri. Şi mult mai dificil de prins, deşi dacă puneai mâna pe unul pe care să te sprijini, puteai de obicei să fii sigur că mai prindeai şi alţi câţiva. Dar erau organizaţi în celule, celulele alcătuind grupuri mai largi, aşa că cei mai mulţi pe care-i puteai lichida erau, de obicei, membri ai aceleiaşi celule, nici măcar nu ştiau cine erau membrii celorlalte celule şi aveau grijă să nu afle.

Mâncătorul de Zei şi prietenii lui, oricât de mulţi erau ei sau nu erau, trebuiau să fie o asemenea celulă, una dintre multele unităţi a ceea ce se numea Republica Dorinţei. Şi dacă aveau într-adevăr să meargă înainte şi să facă treabă pentru el, Rydell îşi făcu socoteala că trei erau motivele: nu le plăcea ideea ca San Francisco să fie reconstruit deoarece lor le convenea o infrastructură cu o mulţime de găuri în ea, îi încasau bani buni – bani pe care el nu-i avea – şi îşi imaginaseră o cale de a face ceva ce nu mai făcuse nimeni până atunci. Şi ultimul argument părea să-i fi pus într-adevăr în mişcare, odată ce se hotărâseră să-l ajute.

Iar acum, urcând pe scara rulantă, printre toate genurile de oameni care trăiau sau lucrau aici, stăpânindu-se să nu o rupă la fugă, lui Rydell îi venea greu să creadă că Mâncătorul de Zei şi ceilalţi făceau ceea ce spuseseră că pot face. Iar dacă n-o făceau, ei bine, el era pur şi simplu terminat.

Nu, îşi spuse el, făceau. Obligatoriu. Undeva, în Utah, o antenă parabolică se rotea, orientată către coastă, către cerul Californiei. Şi din ea, alimentate de oriunde s-ar fi aflat Mâncătorul de Zei şi prietenii lui, soseau pachete de semnale. Pacheţele, aşa le numise Mâncătorul de Zei.

Şi undeva, deasupra Picăturii, sau deasupra întregului bazin L. A., era Steaua Morţii.

Rydell trecu pe lângă un băiat cu păr argintiu şi o luă la fugă în sus pe treptele scării rulante. Ieşi sub cupola din cupru. Oameni intrând şi ieşind din mica arteră comercială de aici. O fântână cu apă prelingându-se pe suprafeţe colţuroase din sticlă verde. Şi trecură ruşii, spinările lor gri, late, îndreptându-se către zidurile albe ale complexului în care se afla apartamentul Karenei Mendelsohn. Nu-i văzu nici pe Warbaby, nici pe Freddie.

3:32.

— Rahat, exclamă dându-şi seama că nu mersese, că ticălosul de Mâncător de Zei îl prostise, că îi condamnase pe Chevette Washington şi pe Sublett şi chiar şi pe Karen Mendelsohn şi că el încercase încă o dată marea cu degetul, greşind, de data asta pentru ultima oară.

Şi atunci apărură *lucrurile* alea printr-o deschizătură lungă în peretele din sticlă, exact la sud de locul unde erau plasate terenurile de tenis, şi nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva. Erau multe, poate zece sau douăsprezece, şi erau negre. Abia dacă făceau vreun zgomot şi parcă pluteau. Treceau uşor, ca nimic. Jucătorii aflaţi pe terenurile de tenis se opriră să le privescă.

Erau elicoptere, dar prea mici ca să poarte pe cineva. Mai mici decât cele mai mici modele. În formă de farfurie. Platforme armate aerospaţiale franţuzeşti, din cele pe care le vedeai la buletinele de ştiri din Mexico City, şi-şi dădu seama că erau sub control SOCCC, Sistemul Operativ de Comandă şi Control al Comunicaţiilor, care administra Steaua Morţii. Unul dintre ele îi trecu la vreo şase-şapte metri pe deasupra capului şi văzu mănunchiul de ţevi al unui fel de mitralieră sau lansator de rachete.

— La naiba, zise el, privind la viitorul intervenţiilor armate.

— OPERAŢIUNEA POLIŢIEI. PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL.

O femeie începu să ţipe de undeva din cealaltă parte a arterei comerciale, iar şi iar mecanic.

— PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL.

Şi cei mai mulţi o făcură, chipurile alea, chipuri de locuitori ai acestui loc sus-pus, cu bărbiile ferm desenate, cu hainele lor moi fluturând în curentul descendent al aerului dansând sub elicele elicopterelor.

Rydell începu să alerge.

Trecu în fugă pe lângă Svobodov şi Orlovsky, care se uitau la cele trei elicoptere aflate mult mai jos acum, escortându-i. Ruşii aveau gurile căscate şi ochelarii jumătate-ramă ai lui Orlovsky păreau gata să cadă.

— PE BURTĂ, ACUM, SAU DESCHIDEM FOCUL.

Rezidenţii însă, supli şi cu precădere blonzi, rămaseră nemişcaţi, privind, ţinându-şi în mâini rachetele de tenis sau pungile lucioase din hârtie închisă la culoare, de la magazine. Privind la elicoptere. Uitându-se la Rydell care alerga pe lângă ei, cu priviri uşor curioase şi dure.

Trecu fugind pe lângă Freddie, care era întins pe dalele de granit, cu mâinile deasupra capului şi cu laptop-ul între ele.

— PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL.

Apoi îl văzu pe Warbaby lăsat pe spate pe o bancă din fier forjat ca şi cum ar fi stat acolo de când lumea, privind numai cum trece viaţa. Warbaby îl văzu şi el.

— OPERAŢIUNEA POLIŢIEI.

Bastonul îi era alături, sprijinit de bancă. Îl luă leneş şi hotărât, iar Rydell fu sigur că avea să tragă.

— PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL.

Dar Warbaby, ca întotdeauna trist, duse bastonul numai la borul Stetsonului, într-un fel de salut.

— ARUNCĂ BASTONUL ĂLA.

Vocea amplificată a unui poliţist SWAT, adăpostit jos, în nivelurile inferioare întărite ale Primăriei de Est, mânuind micul aparat aerospatial printr-un dispozitiv de teleprezenţă. Warbaby ridică din umeri, încet, şi aruncă bastonul.

Rydell o ţinu într-o fugă, trecând prin porţile deschise, în sus, către uşa Karenei Mendelsohn. Care era întredeschisă, iar Karen şi Chevette stăteau amândouă acolo, cu ochii aproape ieşiţi din orbite.

— Înăuntru, ţipă el.

Ele se holbară la el.

— Intraţi înăuntru!

Lângă uşă se afla o tufă de plante mari, într-un vas de pământ ars, înalt cam până la piept. Îl văzu pe Loveless păşind de după el, ridicându-şi micul pistol; Loveless avea pe el un trening argintiu, iar mâna stângă îi era bandajată; pe faţă era dat cu fard micropor, care nu avea nuanţa potrivită, aşa că arăta de parcă ar fi avut lepră sau altceva. Zâmbea cu zâmbetul ăla al lui.

— Nu! ţipă Chevette Washington. Ucigaş *ticălos!*

Loveless ridică arma aducând-o la vreo treizeci de centimetri de capul ei şi Rydell văzu cum îi piere zâmbetul. Fără el, observă el, Loveless părea că nu avea buze deloc.

— PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL, amintiră tuturor elicopterele în timp de Rydell scoase bliţul lui Wally.

Loveless nu mai apucă să apese pe trăgaci, ceea ce trebuia să recunoşti că era destul de impresionant. Ardeiul iute avu un efect rapid.

— Ţicnitule, ticălos *ţicnit*, spunea într-una Karen Mendelsohn, cu ochii umflaţi de parcă ar fi nimerit într-un roi de bărzăuni.

Ea şi Chevette fuseseră atinse amândouă de spray-ul cu ardei iute, iar Sublett era atât de îngrijorat de reziduuri încât intrase într-o debara din dormitorul lui Karen şi nu mai voia să iasă de acolo.

— Ţicnitule, ticălos scandalos. Tu ştii ce-ai *făcut*?

Rydell stătea doar acolo, într-unul din fotoliile ei albe, Retro Agresiv, ascultând elicopterele care ţipau afară. Mai târziu, când totul se linişti, aveau să afle că Republica Dorinţei îi denunţase, pe Warbaby şi pe ei, ca fiind mercenari-pirotehnişti, care lucrau pentru Frontul Separatist Sonoran, având depozitat în apartamentul Karenei suficient explozibil pentru a arunca în aer sfârcul mamelonului, ca apoi s-o şteargă în Malibu. Şi mai elaboraseră şi scenariul luării de ostatici, pentru a se asigura că băieţii de la SWAT aveau să aibă o intervenţie cu mănuşi, dacă era cazul. Dar când Echipa Antitero îşi făcuse apariţia pe viu, ar fi fost destul de neplăcut, cel puţin în cazul în care Karen n-ar fi fost avocat la *Cops in Trouble.* Poliţiştii erau mânioşi şi deveneau tot mai mânioşi, la început, dar oamenii lui Pursley păruseră a avea metodele lor de a-i linişti.

Lucrul caraghios era că ei, DPLA, nu admiteau, în ruptul capului, că le pătrunsese cineva în computer şi le aranjase Steaua Morţii. O ţineau una şi bună că li se telefonase, şi basta; era prea important pentru ei, evident, încât până la urmă fură dispuşi să trecă cu vederea o mulţime de alte lucruri.

Dar când stătea acolo, ascultând-o pe Karen, şi fiind tot mai convinşi de ideea că, da, era genul de ticălos ţicnit care-i *plăcea* ei, continuă să se gândească la Artizanatul de Coşmar şi la femeia aia, cum s-o mai fi numit şi ea, sperând că era bine, pentru că Mâncătorul de Zei avusese nevoie de un număr de telefon din L.A., prin care să strecoare pacheţelul lui de date, un număr prin care trebuia să fi sosit sesizarea. Iar Rydell nu dorise să le dea numărul lui Kevin, şi atunci găsise numărul Coşmarului în portofel, pe o bucată de copertă din *People*, aşa că i-l dăduse Mâncătorului de Zei.

Şi atunci apăru şi Chevette, cu faţa umflată toată din cauza ardeiului iute, şi-l întrebă dacă treaba mergea sau fuseseră traşi

în piept? Iar el îi zise că mergea şi că nu fuseseră, şi atunci intrară poliţiştii şi *nu mai era* okay, dar se arătă şi Aaron Pursley cam cu tot atâţia avocaţi câţi poliţişti erau, şi după aia şi Wellington Ma, într-o bluză de uniformă a marinei militare, cu butoni aurii.

Aşa că Rydell îl întâlni, în sfârşit.

— E întotdeauna o plăcere să cunoşti personal un client, zise Wellington Ma, strângându-i mâna.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Ma, spuse Rydell.

— N-am să te întreb ce i-ai făcut robotului meu poştal, zise Wellington Ma, dar sper să nu se mai întâmple. Povestea ta, totuşi, e fascinantă.

Rydell îşi aminti de Mâncătorul de Zei şi de cele cincizeci de mii şi speră ca Ma şi Karen şi ceilalţi să nu fie iritaţi de asta. Dar nu credea una ca asta, pentru că Aaron Pursley spusese deja, de două ori, cum avea el să fie mai mare decât Pookey Bear, iar Karen tot amintea cât de telegenică era Chevette şi cum aveau să se înghesuie Chrome Koran să facă muzica.

Iar Wellington Ma îi şi trecuse pe listă pe Chevette şi pe Sublett, dar trebuise să treacă hârtiile prin debara, pentru că Sublett tot nu voia să iasă afară.

Rydell putea deduce din ceea ce spunea Karen că Chevette îi spusese întreaga poveste în timp ce o ţinuse acolo, împreună cu Sublett şi nu o lăsase să apese pe vreun buton de alarmă, ca să cheme SecurInt. Iar Karen, evident, ştia totul despre ochelarii ăia LV şi cum să umbli cu ei ca să revezi lucrurile alea, aşa că îşi petrecuse cea mai mare parte din timp ocupându-se cu asta, iar acum ştia totul despre Sunflower sau cum se numea. Şi-i tot spunea lui Pursley că aici era tot şpilul, pentru că-l puteau implica pe Cody Harwood, dacă-şi jucau bine cartea, şi o merita din plin ticălosul.

Rydell nici măcar nu avusese ocazia să vadă chestia aia, pe ochelari.

— Domnule Pursley? îl abordă Rydell.

— Da, Berry?

— Acum ce se întâmplă?

— Păi, zise Pursley trăgându-se de buza de sus, tu şi cu cei doi prieteni ai tăi aici de faţă veţi fi arestaţi şi puşi la popreală.

— Vom fi?

Pursley se uită la ceasul lui mare, de la mână. Era bătut în diamante, de jur împrejurul cifrelor, şi avea câte o bucată mare de turcoază de fiecare parte.

— Cam în cinci minute. Acum facem aranjamentele ca să ţinem prima conferinţă de presă în jur de şase. Vouă vă convine sau aţi vrea mai întâi să mâncaţi? Putem chema să vă aducă ceva aici.

— Dar suntem arestaţi.

— Cauţiune, Berry. De cauţiune ai auzit? Vei ieşi mâine dimineaţă.

Pursley îi zâmbi.

— O să fim okay, domnule Pursley?

— Berry, zise Pursley, eşti la ananghie, fiule. Poliţist. Şi încă unul cinstit. La ananghie. În negru, spectaculos şi, te rog, *trebuie* s-o spun clar, *eroic* rahat.

Îl bătu pe Rydell pe umăr.

— *Cops in Trouble* este *aici* pentru tine, băiete şi, dă-mi voie să te asigur, noi toţi vom ieşi basma *curată* din asta.

Chevette zise că puşcăria i se părea destul de potrivită pentru ea, dar, putea, vă rog, să sune şi ea pe cineva în San Francisco, pe nume Fontaine?

— Poţi suna pe oricine vrei, păpuşă, o îndemnă Karen, tamponând-o pe Chevette la ochi cu o bucată de tifon. Au să înregistreze tot, dar vom avea şi noi o copie. Cum îl chema pe prietenul tău, tipul negru, cel care a fost împuşcat?

— Sammy Sal, zise Chevette.

Karen se uită la Pursley.

— Mai bine l-am lua pe Jackson Cole, spuse ea.

Rydell se întrebă pentru ce, deoarece Jackson Cole era tânărul ăla care juca în filmele-pentru-tv.

Apoi Chevette se apropie să-l îmbrăţişeze, lipindu-se toată de el, şi privindu-l aşa, pe sub bretonul ăla trăsnit. Iar lui îi plăcu, deşi ea avea ochii roşii şi-i curgea nasul.

39.Sărbătoare într-o zi cenușie

SÂMBĂTĂ, CINCISPREZECE NOIEMBRIE, în dimineaţa care urmă celei de-a patra nopţi petrecute cu Skinner, Yamazaki, purtând o haină enormă ca o pelerină, din material de pătură, plină de petece şi mirosind a seu, coborî cu liftul galben să se

târguiască cu negustorii de mărunţişuri. Ducea cu el o cutie din carton conţinând mai multe fragmente de lemn pietrificat, cornul stâng al unui cerb, cincisprezece compact-discuri, o noutate promoţională Victoriană sub forma unei căni din porţelan cu pereţii ondulaţi, ornată cu litere „OXO” şi un exemplar umflat de umezeală din *The Columbia Literary History of the United States.*

Vânzătorii îşi expuneau bunurile, dimineaţa era cenuşie ca fierul şi umedă, iar el era recunoscător pentru haina împrumutată, cu buzunarele burduşite cu rumeguş şi bucăţele mici, neindentificate din diverse piese. Fusese curios în legătură cu modul corect de a-i aborda, dar ei luară iniţiativa, îngrămădindu-se în jurul lui, cu numele lui Skinner pe buze.

Lemnul pietrificat obţinu preţul cel mai bun, apoi cana, apoi opt dintre compact-discuri. Se duseră toate, până la urmă, cu excepţia istoriei literare, care fusese deteriorată rău. Pe aceasta o expedie, cu coperţile ei albastre răsucite de aerul sărat, pe o grămadă de gunoi. Cu banii îndoiţi în mână, porni s-o caute pe bătrâna care vindea ouă. Le mai trebuia şi cafea.

Era în preajma locului unde se prăjea şi măcina cafea când îl văzu pe Fontaine venind prin forfota dimineţii, cu gulerul hainei lui lungi din tweed ridicat să-l apere de ceaţă.

— Ce mai face bătrânul, Scooter?

— Întreabă tot mai des despre fată…

— E în puşcărie, în L.A., zise Fontaine.

— Puşcărie?

— Iese pe cauţiune în dimineaţa asta, sau asta-i ce mi-a spus aseară. Tocmai venisem să vă aduc ceva.

Scoase din buzunar un telefon şi i-l dădu lui Yamazaki.

— Are numărul ăsta. Numai să nu suni de prea multe ori acasă, auzi?

— Acasă?

— În Japonia.

Yamazaki clipi.

— Nu înţeleg.

— Nu ştiu ce-a făcut de când cu furtuna aia, dar am fost prea ocupat să-mi bat capul cu asta. Am dat iar drumul la curent, dar am mai avut un accidentat de care nimeni nu s-a deranjat încă să întrebe. A dat el gata ce mai rămăsese din sera cuiva, marţi dimineaţă. Cam dedesubtul vostru, pe-acolo, de

fapt. Nu ştiu dacă-i lovit la cap sau ceva, dar îşi mai revine puţin, după care iar îşi pierde cunoştinţa. Fizic e okay, oase rupte n-are. Are o arsură în lungul coastelor, poate fi de la un glonţ, un proiectil fierbinte...

— Nu-l duceţi la spital?

— Nu, zise Fontaine, nu facem aşa ceva decât dacă ne cer ei, sau dacă altfel ar muri. Mulţi dintre noi avem destule motive să nu ne ducem în asemenea locuri, să ne verifice pe computer şi restul.

— Ah, făcu Yamazaki, cu ceea ce speră că era tact.

— „Ah”, deci, zise Fontaine. Probabil că l-au găsit primii nişte puşti, că i-au luat portofelul, dacă o fi avut. Dar e un băiat mare şi zdravăn şi l-o recunoaşte careva până la urmă. Greu nu-i, cu bolţul ăla trecut prin zdrangă.

— Da, spuse Yamazaki, neînţelegând la urmă, iar eu am încă pistolul dumneavoastră.

Fontaine se uită în jur.

— Păi, dacă ai impresia că nu-ţi trebuie, aruncă-l tu în locul meu. Dar telefonul ăla îl vreau înapoi, cândva. Cât mai stai pe-aici, de altfel?

— Aă... nu stiu.

Si era adevărat.

— Cobori după-amiază, să vezi parada?

— Parada?

— Cinşpe noiembrie. E ziua lui Shapely. E de văzut. E un fel de Mardi Gras. O mulţime de tineri îşi leapădă hainele, dar nu ştiu ce-o să fie cu vremea. Ei, te văd pe-aici. Zi-i salut lui Skinner.

— Salut, da, zise Yamazaki, zâmbind, în vreme ce Fontaine îşi văzu de drum, curcubeul căciulii lui croşetate săltând deasupra capetelor mulţimii.

Yamazaki o luă către vânzătoarea de cafea, amintindu-şi procesiunea funerară, personajul roşu care dansa, cu puşca lui vopsită în roşu. Simbolul morţii lui Shapely.

Uciderea lui Shapely, cineva zicea sacrificarea, se petrecuse în Salt Lake City. Cei şapte ucigaşi ai lui, fundamentalişti înarmaţi până în dinţi, membri ai unei secte rasiste de albi trecută în clandestinitate în lunile următoare asaltului de pe aeroport, se aflau încă în închisoare, în Utah, deşi doi dintre ei muriseră ulterior de SIDA, probabil contractată în

închisoare, refuzând cu încăpăţânare modificaţia virală înregistrată sub numele lui Shapely.

Păstraseră tăcerea în cursul procesului, liderul lor declarând doar că boala reprezenta răzbunarea lui Dumnezeu împotriva păcătoşilor şi a celor necuraţi. Oameni slabi, cu capetele rase şi priviri goale, necruţătoare, ei erau mâna înarmată a lui Dumnezeu şi aveau să privească alb, ca atare, de pe toate înregistrările acestei istorii, pentru vecie.

Dar Shapely era foarte bogat când a murit, se gândi Yamazaki, aşezându-se la coadă la cafea. Poate că fusese chiar fericit. Văzuse produsul sângelui lui răsturnând cursul întunericului. Acum bântuiau alte plăgi, dar vaccinul dătător de viaţă cultivat din mutantul lui Shapely salvase nenumărate milioane.

Yamazaki îşi promise sie însuşi că va urmări parada în onoarea zilei de naştere a lui Shapely. Nu va uita să-şi aducă şi carnetul.

Rămase, în picioare, în mirosul de cafea proaspăt râşnită, aşteptându-şi rândul.

MULŢUMIRI

Această carte datorează extrem de mult lui Paolo Polledri, curator fondator al secţiei de Arhitectură şi Design a Muzeului de Artă Modernă din San Francisco. Domnul Polledri a comandat pentru expoziţia din 1990, *San Francisco al viitorului*, o lucrare de ficţiune, care a devenit nuvela „Camera lui Skinner”, şi de asemenea, mi-a aranjat să colaborez cu arhitecţii Ming Fung şi Craig Hodgetts, a căror hartă retrasată a oraşului (deşi eu am redesenat-o încă o dată) mi-a sugerat Parcul Skywalker, Trap şi Turnurile Sunflowers. (Din altă lucrare angajată pentru această expoziţie, plină de forţă „Sodoma: Reflecţii asupra unui stereotip”, a lui Richard Rodriguez, am adoptat locuinţa victoriană închiriată de Yamazaki şi aerul ei melancolic).

Termenul Lumină Virtuală a fost inventat de omul de ştiinţă Stephen Beck pentru a descrie o formă de instrumente care produceau „senzaţii optice direct în ochi, fără intermediul fotonilor” *(Mondo 2000).*

Los Angeles-ul lui Rydell datorează mult lecturii *Oraşului din Cuarţ*, de Mike Davis, poate mai ales observaţiilor lui cu privire la privatizarea spaţiilor publice.

Sunt îndatorat lui Markus, aka Fur, unul dintre editorii lui *Mercury Rising*, publicat de către şi pentru Asociaţia Mesagerilor pe Bicicletă din San Francisco, care, cu amabilitate, mi-a pus la dispoziţie colecţia completă, după care n-a mai auzit de mine timp de vreun an de zile (îmi cer scuze). *Mercury Rising* există „pentru a informa, amuza, trezi şi tonifia”, comunitatea mesagerilor. El mi-a furnizat locul de muncă al Chevettei Washington şi o bună parte din caracterul ei. Adună-te!

Mulţumiri şi următorilor, care mi-au oferit cu toţi ajutor, crucial, fragmentul potrivit la momentul potrivit, sau sprijin artistic: Laurie Anderson, Cotty Chubb, Samuel Delany, Richard Dorsett, Brian Eno, Deborah Harry, Richard Kadrey, Mark Laidlaw, Tom Maddox, Pat Murphy, Richard Piellisch, John Shirley, Chris Stein, Bruce Sterling, Roger Trilling, Bruce Wagner, Jack Womack.

Mulţumiri speciale pentru Martha Miliard, agentul meu Uterar, întotdeauna înţelegătoare la greu.

Şi pentru Deb, Graeme şi Claire, cu dragoste, fiindcă s-au împăcat cu timpul petrecut de mine în subsol.